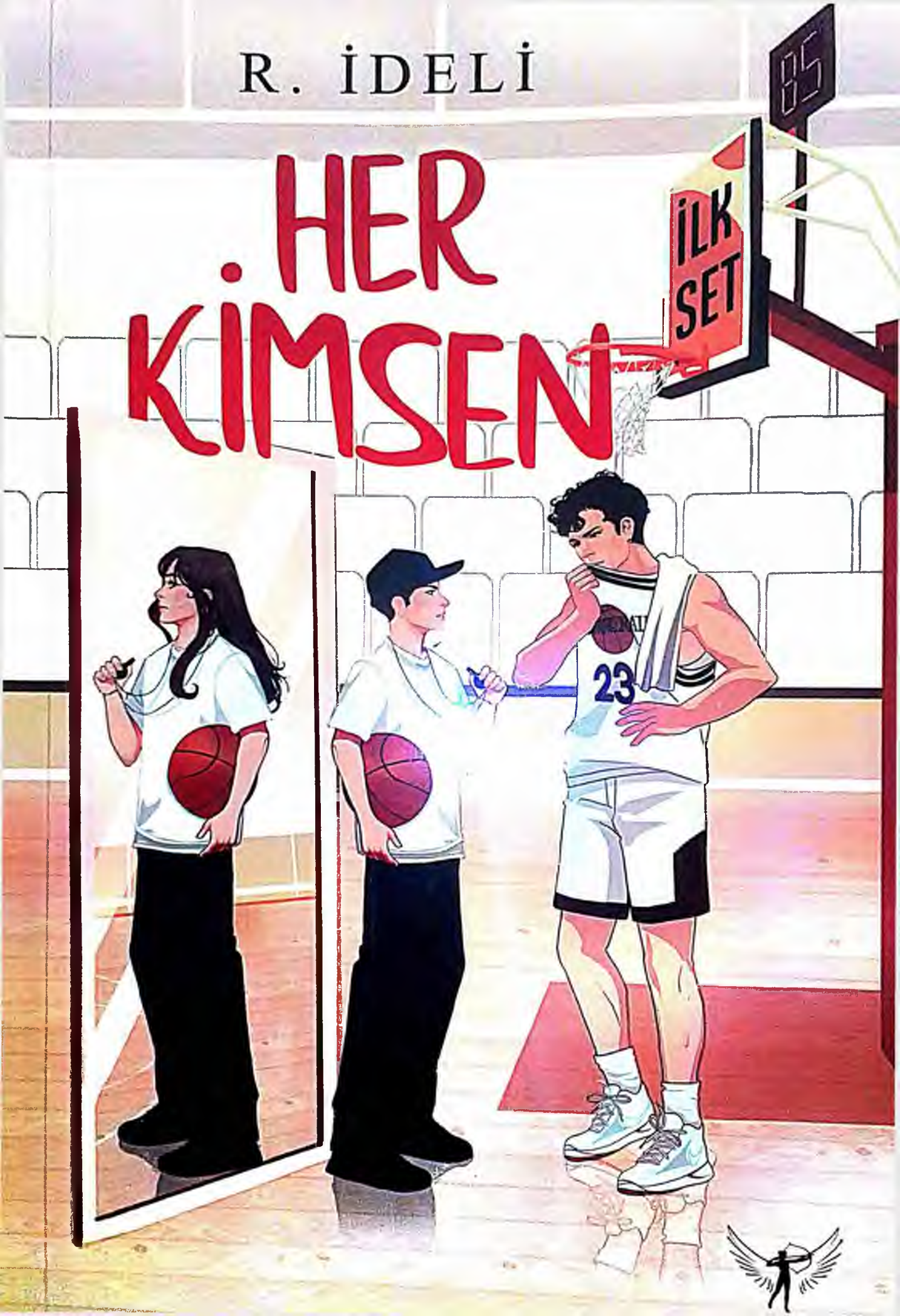
R. İDELİ

HER KİMSEN

İLK SET

R. İDELİ

HER KİMSEN

İLK SET

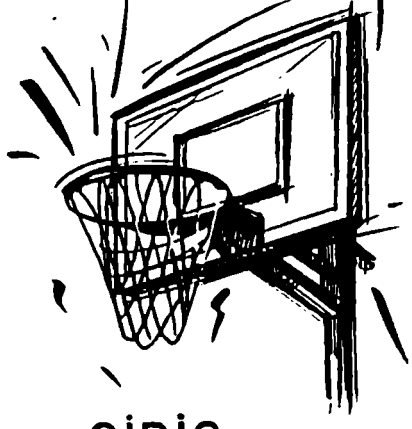
zm

Minik kuşlarıma ve sana sevgilim...
Kim olursan ol, her zaman sen... ❤

Sayın sen, sana bir şey söylemek istiyorum. Gerçek aşk; hangi kılıkta olursan ol, neye bürünürsen bürün, boyun ve kilon kaç olursa olsun seni bulur. Sadece kalbini aç ve hayatın -bazen can sıkıcı da olsa- espri anlayışını kucakla. Kim bilir belki de hiç ummadığın o yerdedir.

Her kimsen ve neysen.

GİRİŞ

Gördüğüm bazı rüyalarda o an bir düşün içinde olduğumu anlar ve kendimi o anın içinden çıkartırdım. Kimi zaman gözlerimi bir anda açar ve uyanır, kimi zaman da Superwoman edasıyla rüyaya devam eder ve bütün güçlerimi sergileyerek düşler ülkesinin kahramanı olurdum.

Hayır, fantastik bir dünyanın içinde değiliz ve hayır ben deli değilim.

Sayın sen, neler olduğunu anlatmaya başlamadan önce beni can kulağıyla dinlemeni ve bu keşmekeşin içine nasıl düştüğümü iyi anlamanı öneririm. Hazırsan sana her şeyi en başından anlatacağım.

Arkana yaslan, başlıyoruz.

Ben Deva.

Deva Çetinceviz.

Annem Gülsima Çetinceviz beni dünyaya getirene kadar, bir erkek çocuk sahibi olacağını düşünen aileme büyük bir sürpriz olarak hayata gözlerimi açmışım. Odamın renginden tutun, giyeceğim çoraba kadar, hatta sünnetimi kimin yapacağına bile karar veren canım ailem, onlara çipil çipil bakan beni görünce şoke olmuş tabii.

Ve onlara erkek olacağımı söyleyen doktor da. Bacaklarımın arasında gördüğü şey aslında yokmuş. Evet. Yani. Sen anladın.

Babam zaman zaman kırlaşmış sakallarını kaşıyarak düşünceli bir edayla şu cümleyi kurar: "Erkek gibi de bakıyordun aslında. Nasıl böyle oldu anlayamadım."

Hayat keşke babamın baktığı gibi olsaydı.

Erkek değildim ama babam beni erkek gibi yetiştirdiği için onun aslan kızıydım.

Ailemin hayatına bomba gibi düşsem de ismimin Deva olmasından da mütevellit beni çok sevmişler ve her şeyin ilacı olarak görmüşler. Erkek olmamam bir miktar üzülmelerine sebep olsa da beni hiçbir zaman kardeşim Kuzey'den ayırmadılar.

Tek bir problemimiz var.

Babam her şeyi yapabileceğime inanır.

Çünkü ben onun aslan kızıyım.

Ama bu sefer olmamalıyım.

Gözlerimi yumup açıyorum, kendimi uyanmaya zorluyorum ama olmuyor. Bu sefer aslan kızın kükremeye hazır değil, baba. Lütfen bu bir rüya olsun ve ben uyanayım, baba.

"Deva, ne garip garip hareketler yapıyorsun?" diyen babamın sesini duyunca, sağ gözümü aralayıp ona hızlıca kaçamak bir bakış attım. Karşısında ellerimi yumruk yaparak kendimi sıkmam ve rüyadan uyanmaya çalışıyor olmam ona anlamsız gelmiş olmalıydı. "Sıkıştıysan lavaboya git. Sana burada önemli bir şeyden bahsediyorum. Deva!"

Annem, "Kız şoka mı girdi acaba, Sezai? Baksana kıpkırmızı oldu," dedi. Onun dokunuşunu saçlarımın üstünde hissettim. "Ben sana, söylemeyelim olmaz dedim. Kızın nevri döndü. Bu hareketler hayra alamet değil... Prensesim, yüzünü böyle yapma. Bak böyle kalacaksın sonra!"

Babam beni ne kadar erkek gibi yetiştirdiyse annem de bir o kadar prenses gibi yetiştirmeye çalışmıştı.

Babam elime tornavida verirken annem bigudi vermeye çalışırdı. Babam beni basketbola yazdırırdı, annem süslenip

püslenip onunla günlere gitmemi isterdi. Babam için pantolon gömlek kızıydım, annem için tütülü elbiseler.

Babam, "Ama sinirleniyorum, Deva! Kendine gel ve bir cevap ver bana," deyince, bu kez gözlerim aniden açıldı. "İki ay, kızım. İki ay dişini sıkamaz mısın? Bu kadar mı hakkım yok sende?"

Kendime gelmek için boğazımı temizledim. İkisi de benden bir cevap beklerken ben hâlâ bana şaka yaptıklarını düşünüyordum. Bir yere saklanmış bir telefon var mı diye etrafa bakınıp duruyordum.

Zorlukla gülümsemeye çalıştım. "Baba," dedim. "Televole, Show TV, ATV... Hangisine çıkacak bu? Şu an meşhur olmaya hazır değilim."

Babam bir elini beline bir elini alnına koydu ve bana o hiç sevmediği bakışı attı. *Bundan kaçışın yok* bakışı.

Babam gerekeni yaptı. Sezai Çetinceviz beni nereden yakalayacağını bildiği o iki kelimeyi söyleyip koltuğa oturup arkasına yaslandığında, vereceğim cevabı biliyordu. Ne kadar istemesem de bir noktada kabul edecektim.

"Kardeşin için."

Kardeşim, Kuzey Çetinceviz.

Bu hayatta onun için yapamayacağım hiçbir şey yok diye düşünürdüm. Canımı istese canımı verir, onun için karakolluk olur, gönlü olsun diye saatlerce yol gider o istediği spor ayakkabıyı alırdım.

Ama erkek kılığına girip iki ay rol yapabilir miydim? Hem de sadece erkeklerin olduğu bir basketbol takımında!

Sana arkana yaslan demiştim. Fark etmediysen söyleyeyim, yol çok engebeli ve ben hız yapmayı seven agresif bir şoförüm.

Viraja girmeden önce sana haber vereceğimi sanıyorsan eğer... Sayın sen... Sayın sen, çok yanlış yerdesin. Kemerini tak ve radarlara dikkat et. Çünkü seni uyaran biri olmayacak.

1. PAS

Spor branşlarının bir cinsiyeti olmamalıydı. Kadınlar dövüş sporlarında yer alabilmeli, isteyen her erkek jimnastik yapabilmeliydi. Yani yargılanmamalıydı.

Ben küçük yaştan beri basketbolu da futbolu da severek oynuyordum. Bu sebepten olsa gerek boyum 1.79'a ulaşmıştı.

Kız arkadaşlarımın evcilik oynamayı sevdiği yaşlarda benim garip hobilerim vardı. Babamla beraber araba tamir etmek gibi, kahvede taş çalan abilerimi afişe etmek gibi. Ya da Kuzey'in arkadaşlarıyla, bazı anlarda Kuzey'in bile haberi olmadan, halı sahaya gitmek gibi.

Kimi zaman da annemin kızı olup onunla beraber zorla alışverişlere götürülüyordum. Güzel giyinmeyi sevmediğimden değil, etek kızı olamadığımdan, eşofmanla daha rahat ettiğimden.

Bu yüzden Kuzey'le dolaplarımız nerdeyse birdi. Annemin dediğine göre "erkek gibi" giyinmiyordum. Sadece bol ve rahat şeyler giyinmeyi seviyordum. Bu sebeple Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu'nda okumuştum ya.

Eşofman ve bol tişörtlerle her yere gidebilmek bir insan olsaydı o ben olurdum.

Dolabımı talan eden annem bir yandan da yüksek sesle söyleniyordu.

"Zaten alışverişe gitmemize gerek yok ki! Benim kızımın dolabı erkek dolabından hâllice. Maazallah yanlışlıkla etek falan giymesin diye hepsini en köşeye koymuş. Hele şuna ne demeli?" deyip en sevdiğim formamı elinde hoyratça salladı. "Bu Kuzey'in değil mi?"

Formayı elinden hızlıca çekip göğsüme bastırdım. "Benim formam bu! Kirlenmesin diye giymiyorum bile. En sevdiğim çubuklu formam bu benim. İmparator imzalı bu forma! Ne öyle çekiştiriyorsun ya!"

Annemin kaşları çatıldı. "İmparator kim, kızım?"

Gözlerim şoke olduğumu belli edercesine irileşti. "Anne, sana inanamıyorum. Kim olabilir? Fatih Terim tabii ki!" Canım formama sıkıca sarıldım. "Bu ne kadar değerli, senin haberin var mı? Şu an satsam kaç yüz bin eder, biliyor musun?"

Söylediklerimi hiç önemsemeyen annem dünyanın sonu gelmiş gibi bir edayla yatağıma oturdu. "Bu işin sonunda sen daha da erkek olup çıkacaksın başıma," diye hayıflanmaya başladı. "Baban hiç iyi etmedi böyle bir şey yaparak. Ne yapacaksın o kadar erkek içinde diye düşünüyordum ama..." Bir bana bir de elimde sıkı sıkı tuttuğum formaya baktı. "24 yaşına geldin ama hâlâ bir arpa boyu yol katedemedik seninle."

Ayaklandım ve annemin dağıttığı dolabıma bakış attım. Buradan kendime kıyafet bulmam çok kolaydı. Erkek gibi davranmak konusunda da sıkıntı çekeceğimi sanmıyordum. Bu yaşıma kadar erkeklerin nasıl davrandığını gözlemleyerek büyümüştüm.

Aynanın karşısına geçip üstümdeki basketbol şortuna ve babamın tişörtüne baktım. Bu şekilde bile gitsem kimsenin gözüne batmazdım.

Göğüslerimi bir şekilde hallederdim de saçlarımı ne yapacaktım?

"Saçlarım ne olacak?" diye sordum anneme. Atkuyruğu yaptığım saçlarımı açtım ve hafifçe salladım. "Her şeye tamam ama saçlarımı elletmem. Hayatta kestirmem saçlarımı!"

Hiddetle, "Yok daha neler!" dedi annem. "Güzelim saçlarına makas vurdurtmam. Ne uğraşlar çektim ben yıllarca. Bir saçın var zaten..."

Anneme göre kız olduğumu belli eden tek şey saçlarımdı.

Neredeyse dümdüz sayılacak bir kalçam vardı. Boyuma oranla zayıf olan bedenimde küçük göğüslerim de giyim tarzım yüzünden belli olmuyordu. Onun dediğine göre saçlarım ve utandığımda ya da sinirlendiğimde hemen al al olan yanaklarım olmasa kız gibi görünmeyecektim.

Sayın sen, anladığın üzere öyle görünmek gibi bir gayem yok. Herkesin aynı şeylere hevesi olmak zorunda mı sence? Ben paramı fondöten yerine eşofmanlara harcıyorsam bunun neresi yanlış ki?

Neden toplumun dayattığı güzellik standartlarına uymak zorundayız? Herkesin tek tip olması beni ürkütüyor. Ben robot değilim, belirli bir kalıba uyamam.

Kısık bir sesle, "Deva," dedi annem. Gözlerimiz aynada birleşti. "Baban seni yıllarca erkek gibi büyüttü. Aslan kızım diye gezdirdi omuzlarında." Dudaklarını büzdü. "Ama sen erkek değilsin, kızım."

Şoke olmuş gibi baktım ona. "Ne? Erkek değil miyim ben? Bunca sene bunu nasıl anlamam?"

Annem kalçama hafifçe vurdu. "Dalga geçme benimle! Ne kadar telaşlıyım görmüyor musun? Erkek gibi olmak başka erkek olmak başka. Onca adamın arasında ne yapacaksın sen? Baban sana güvendiğinden rahat, ona göre sen her işi halledersin." Eliyle ağzını kapattı ve bana korku dolu gözlerle baktı. "Hadi senden şüphelenmediler diyelim, orası halloldu. O kadar adamla seni aynı yerde düşünemiyorum ben. Ya başına bir iş gelirse?"

Ellerini tuttum. "Anne, sen şu gözleri görüyor musun? Benim değil, onların hâlini düşün sen. Deva Çetinceviz'den bahsediyoruz. Kim benimle baş edebilir? Suya götürür susuz getiririm ben o herifleri! Hem alışık olmadığım şey mi? Sahalarda büyüdüm ben. O kortları karış karış biliyorum. Birkaç basketbolcu herif mi gözümü korkutacakmış benim? Hey gidi hey! Deva'yım ben Deva! Her derde Deva!"

Annem gülerek bana sıkıca sarıldı. "Deli kızım benim! Manyak kızım!" Boyu benden oldukça kısa olduğu için kafası göğsüme anca geliyordu. Kafasını öpmem bu pozisyonda çok kolaydı. Bana aşağıdan baktı. "Bir küçücük aslancık varmış he?" dedi.

"Varmış, annem," dedim. "Ve kardeşi için her şeyi yaparmış."

Peki kim bu kardeş diye düşünüyorsun değil mi? Ve bütün bunlar yaşanırken nerede olduğunu, başıma bu işleri nasıl açtığını merak ediyorsun.

Kuzey'in adı Kuzey olmasaymış, şeytan tüyü olurmuş. Tam bir baş belası, bela paratoneri olmasına rağmen ona bu kadar düşkün olmak benim suçum değil. Annemle babamı onu şımarttıkları için suçlarken onu tepesinden indirmeyen bir ablayım ben.

Pusula her zaman kuzeyi gösterir. Benim pusulam da her zaman Kuzey'imi gösteriyor.

Ablasının bir tanesinin başıma açtığı işler yüzünden şu an internetten peruk bakıyorsam eğer hepsi ona kıyamamam yüzünden. Üstelik başımıza bu işleri, binmesin diye ona yalvardığım motoru yüzünden açmışken.

Dur dur, kafan karıştı, biliyorum. Sorularla gidelim çünkü anlatması biraz güç.

Neden mi erkek kılığına giriyorum? Çünkü babamın işini bir aylığına devralmak zorundayım.

Bunu kız hâlimle yapamaz mıyım? Yapamam.

Çünkü sadece erkeklerin olduğu bir takımda yardımcı antrenör olan babama Koç şöyle demiş: *Eğer izin alacaksan yerine bu işi yapabilecek birini bulman lazım.* Babam da *Deva bakar yerime!* diye heyecanla atılmış.

Sana önceden de söylemiştim. Babamın, benim her şeyi başarabileceğime dair büyük bir inancı var. Bu işte böyle düşünmesi çok normal aslında. Ben onunla beraber sahaların tozunu attırdım.

Ama biri uzaya çıkacaksa babama göre o da ben olmalıyım. Öyle bir inanış...

Ve babam bu kadar kendinden emin konuşunca, Koç hiçbir şekilde benim kız olduğumu düşünmemiş. İşler netleşince babama, *Oğlun ne zaman gelir?* diye sorduğunda her şey açığa kavuşmuş.

Peki babam neden mi iki ay ortalarda görünmeyecek ve yerine bakması gereken biri olmak zorunda? Çünkü benim canım kardeşim motor sevdası yüzünden dolandırıldı ve bizim ödememiz gereken yüz bin dolar kadar bir borcumuz var. Babam borcu ödemek için köydeki arsamızı, senelerdir hiçbir işe yaramayan bir inat uğruna öylece duran arsamızı satmaya gidecek. Tabii amcamızı ve halalarımızı ikna edebilirse.

Yerine bakması gereken kişiye gelince... Bu kişi, Kuzey olamaz. Kuzey'in aklı bir karış havada. Kuzey, futbolu ve motorları sever. Kuzey, iki ay sonra turnuvaya çıkacak bir takımda yardımcı antrenörlük yapamaz.

Ben yapabilirim. Basketboldan çok iyi anlıyorum. Ve babam bana çok güvenir. Koç'a beni öyle överek anlatmış ki, o pimpirikli Koç bile daha beni görmeden babamın yerine bakabileceğime emin olmuş.

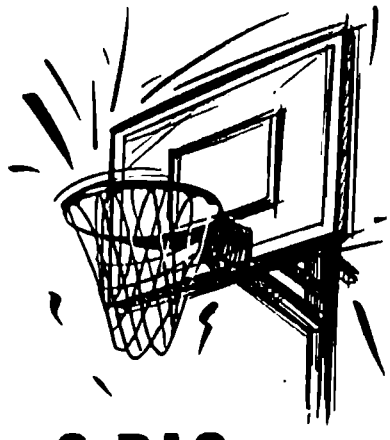
Bu işi kız başıma da yapabilirim. Ama biliyorsun ki bazı tabular çok zor yıkılır.

Ve ben o tabuları devire devire ilerlemeyi çok severim.

Babam yerine birini bulamasaydı, takımı en olmadık zamanda bırakıp gideceği için on küsur yıllık işinden edilebilirdi. Şu ekonomik darboğaz zamanlarında bunu kimse istemez. Ve babam işine âşık bir adamdır. Bana basketbolu sevdiren de tam olarak kendisidir.

Ben ise okulumu daha yeni bitirdim. BESYO'da okumak küçüklükten beri hayalimdi. Benim gibi spora düşkün çocuklarla ilgilenip onları hayallerine kavuşturmak istiyordum.

Nereden bilecektim ki yaşları ortalama 25 olan on iki tane adamla ilgileneceğimi?

2. PAS

"Ablam, canım ablam, göz bebeğim ablam, ablaların gülü, en bir tanecik ablam, hadi yap şu kıyağı kardeşine. Ne olur be abla? Hadi be abla..."

Kuzey bana vatoz gibi yapıştığı için ondan kurtulamıyordum. Suratını itekliyordum ama o daha çok üstüme geliyordu. Ve aynı zamanda bana şimdiye kadar çektiği en büyük yağı çekiyordu.

"Yalvarırım. Kulun köpeğin olayım, ablam. Şu kardeşin için yapmaz mısın?" deyip duygu sömürüsüne başladı. Gözlerini aşağı doğru çekiştirdi. Biliyordu ki bu görüntüyü görmemek için ne isterse yapardım. "Bak şu gözlere, şu gözlere bir bak. Ne görüyorsun orada? Sana muhtaç bir kardeşten başka..."

Onu bir hışımla ittiğimde kalçasının üstüne yere düştü. Ama utanmaz olduğu için hemen doğruldu, bu sefer de bacaklarıma yapıştı.

"Kuzey! Daha senin için ne yapayım ben ya? Şu hâlime bak!" deyip kendimi gösterdim. Bol şeyler giyip, saçımı değiştirmiştim. Kafamdaki rahatsız peruğu çekiştirdim. "Valla seni şu perukla döverim! Bırak ya beni! Anneeeee..."

Bacaklarıma daha sıkı sarıldı. Bana aşağıdan kedi gibi bakmaya başladı. "Abla, zaten aralarında olacaksın. Ne olur benim için Buse'nin abisiyle yakın olsan? Âşık oldum diyorum ya! Sen

kalpsiz misin? Yalnız mı öleyim? Sırtımı kaşıyanım olmasın mı? Kedilerimle mi yaşayayım?"

Kafasına vurdum. "Daha 19 yaşındasın, hayvan herif! Yaptığın şova kanmıyorum! Bırak beni valla çığlık atacağım. Bu sefer kapıya polisle beraber jandarma da gelecek göreceksin. BIRAK!" Bağırmamla beraber bir anda beni bırakınca geriye doğrü düştü ve kafasını koltuğun kenarına çarptı. Hemen eğilip baktım ama bir şeyi yoktu. Kafasına gelişigüzel bir tane daha vurdum. "Aptal! Senin şu Buse aşkından bana gına geldi! Kız zengin züppe çocuklardan hoşlanıyor, anlamıyor musun? Kıt beyinli misin sen?!"

Omuzlarını indirip kaldırdı. "Kalbim onun için çarpıyor be abla..." dedi çocuksu bir şekilde.

Kuzey gözümde hâlâ üç yaşında olmasaydı eğer onun için böyle şeylere katlanmazdım. Onu şu dünyada hiçbir şeyi sevemeyeceğim kadar çok seviyordum. Bu yüzden de kıyamıyordum ya.

Bıkmış bir şekilde, "Tamam ulan, tamam," dedim. "Neymiş şu kızın abisinin adı? Cano muydu neydi? Heh! Cano'yla kanka olup sana Buse'yi ayarlayacağım. Rahat ol, ablan Buse'nin tırnaklarını bile yaptırır," deyip göz kırptım.

Yerinden hızlıca kalktı ve beni belime sarılmak suretiyle havaya kaldırdı. "Aslan ablam! Canım ablam! Kral ablam!" deyip beni etrafında döndürdü. "En büyük abla benim abla! En kral abla benim abla!" diye bağırırken beni döndürdüğü sırada babamın içeri girdiğini gördüm.

"Dur Kuzey, babam geldi," deyip bizimkinin omzuna vura vura onu durdurdum. Bir eliyle bavulunu diğer eliyle annemin elini tutan babama nefes nefese baktım. "Gidiyor musun, baba? Hemen mi?"

Babam kafasını aşağı yukarı sallarken beni süzüyordu. Yüzünde, *bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete* bakışı vardı. Sanırım girdiğim kılık onu mutlu etmemişti. Her zaman erkek olmuyordum ya? Adım Deva'ydı, bu kadar erkek olabiliyordum.

İkimize de koltuğu işaret eden babam, annemle beraber karşımıza oturdu. Ortamda çok değişik bir hava vardı. Sanki babam namusumuzu temizlemek için memleketimize gidiyordu. Arkada ağır bir müzik çalıyor da babamın belindeki silahın varlığı salonu buz gibi yapıyordu.

Tabii böyle bir şey yoktu. Babam, amcamla halamları ikna etmeye gidecekti. Bu durumun da diğer durumdan pek aşağı kalır yanı yoktu açıkçası.

İşin özünde babam oldukça gergin görünüyordu. Her zaman bana güvenirdi ama şimdi kararsız kalmış gibiydi.

Buna içerlediğimi söylesem beni mükemmeliyetçi olmakla suçlar mısın?

Suçlamamalısın.

Ben babamın aslan kızıyım ve aklıma koyduğum her şeyi başarırım. Aksi söz konusu dahi olamaz.

Babam tane tane, bir bana bir Kuzey'e bakarak konuşmaya başladığında yerimde huzursuzca kıpırdandım.

"Ben birazdan yola çıkacağım. Ama aklım burada kalacak. Bunca yılın emeği sizin elinizde. Biliyorum, olanlar normal değil ama imkânsız da bir şey yok." Gözlerimin içine baktığında orada dokuz yaşındaki Deva'yı gördüğünü biliyordum. "Deva'm, aslan kızım, ben seni zor şartlarda büyüttüm. Sen Kuzey'in gördüğü gibi bir rahatlık görmedin, annenle toy zamanımıza denk geldin. Ama sen hep güçlü bir kızdın. Seni erkek gibi yetiştirdim. Bütün sıkıntılara tek başına göğüs gerdin. Her derde deva ol istedim. Şimdi bu istediğimde başarılı olacağından biliyorum."

Kendimden emin bir sesle, "Şüphen olmasın, baba," dedim.

"Yok, kızım. Ne şüphem ne de endişem var. Sen, benim diyen topçuları cebinden çıkartırsın. Çok da güzel kotarırsın. Ama yine de gözünü açık tut. Erkek gibi yetişsen de sen benim nadide çiçeğimsin. İşimi kaybetmek istemem fakat kızımın rahat etmediği yerde durmasına da göz yumamam."

Kuzey her zaman olduğu gibi horoz gibi kabardı. "Ben ablamı korurum, baba. Hiç kimseye yar etmem ablamı. Gözün arkada kalmasın, ablam bana emanet," dedi bilmiş bir şekilde.

Kolumu omzuna atıp ona sıkıca sarıldım. Sabahtan beri aklımdan çıkmayan soruyu sordum. "Her şeyi hallederim de sesimi ne yapacağım be baba? Erkek sesini taklit etmeyi denedim ama beceremedim."

Annem memnuniyetsiz de olsa, "Ben onu düşündüm," dedi. "Küçükken benimle gelmemek için çok güzel grip taklidi yapıyordun. Sesini kalınlaştırıp inceltiyordun ve ben her seferinde inanıyordum. Sesin erkek sesine benziyordu. Birkaç hafta grip olan birinden şüphelenmezler herhalde. Yine öyle yapsan olmaz mı?"

Babam sevinçle annemin alnına güçlü bir öpücük kondurdu. "Hay yaşa, karım! Nereden aklına geldi? Helal olsun sana!"

Onlar buldukları fikre sevinirken ben ayvayı yediğimi düşünüyordum.

Küçükken o taklidi yapmak kolaydı. İki öksürür, biraz burnumu çeker, sesimi değiştirerek annemi kandırırdım. Ama şimdi o kadar erkeği kandırmanın annemi kandırmak kadar kolay olacağını sanmıyordum.

İnanır mısın, peruğumu alıp buralardan gidesim vardı da bizimkilere kıyamıyordum.

Babam gideli iki gün olmuştu ve ben hâlâ kendimi hazır hissetmiyordum. Yarın büyük gündü. Babam, Koç'a yarın işe başlayabileceğimin haberini vermişti. Koç da geç bile kaldığımı söylemişti.

Evet yaklaşık 24 sene kadar geç kalmıştım. Bilseydim erkek doğardım Koç, kusura bakma.

Denediğim son pantolonu da çıkarıp yatağıma fırlattım. En yakın arkadaşım olan Merve'nin bakışlarının altında iç çamaşırlarımla duruyordum.

Merve elinde tuttuğu yelpazeyi ağır ağır salladı. Yüzünde çok garip bir ifade vardı. Bir şeyi çözmeye çalışıyor gibi bakıyordu. Sanki yeni bir felsefi akım buluyormuşçasına derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Bir anda, "Siz manyak mısınız?" diye cırlayınca yerimde sıçrayıp ona *ne var* der gibi baktım. "Kızım, siz deli misiniz? Akıl sağlığınızı mı yitirdiniz? Ne demek şehrin en ünlü basketbol takımında erkek kılığında yardımcı antrenörlük yapacaksın? Siz çıldırdınız mı? Bu insanlar anlamayacak mı sanıyorsunuz? Siz ailecek kafadan gidik misiniz?"

"Hayır, Merve," dedim tüm sorularına cevaben. "Anlattım ya sana. Başka şansım yok!"

Yelpazeyi bana doğru salladı. Hayretler içerisinde, "Sen kimlerle çalışacağını biliyor musun?" dedi.

Kendimi çuval gibi sandalyeme bıraktım. Masanın üstündeki sakızlardan birini ağzıma attım. "Biliyorum?" dedim rahat bir ifadeyle. "Farkındaysan babam senelerdir onlarla çalışıyor ve benim basketbola ilgim var. Kaç defa maça gittim saymadım. Nasıl bilmeyeyim?"

Ağzı beş karış açık kaldı. "Sen onların sosyal medyada ne kadar meşhur olduklarını bilmiyorsun herhalde! Hepsinin bilmem kaç yüz bin takipçisi var. Fenomen kızım onlar! Karşında çocuklar olmayacak. Ne demek onları erkekmişsin gibi kandırmak? Sen delirmek, çıldırmak, fıttırmak?"

Dilimi dişlerime değdirip cık der gibi bir ses çıkardım. "Olmak ya da olmamak, aşkısı. Tüm mesela bu..."

Merve ayaklandı ve sandalyeyi tutup benimle beraber kendine çevirdi. Neredeyse ağzımın içine girdi. Sanırım onu yakından daha iyi anlayacağımı düşünüyordu.

"Kızım, bunlar kendi çaplarında ünlü sayılır. Alo?! O kadar adama nasıl rol yapacaksın? Senin bu erkek hâllerin söker mi sanıyorsun? Bana erkeklik taslamaya benzemez bu. Gerçekten erkek olmaktan bahsediyoruz. Silkelen bir kendine gel!"

"Ya ne gerildin! Ne kadar zor olabilir ki?"

Ellerini beline koydu, kafasını sağa sola *ayvayı yedin* der gibi salladı. "Ve adamlar yürüyen endam, boy pos. Hadi gerçekten iki ay kısa bir süre ve başardın diyelim. Ya içlerinden birine âşık olursan?"

Bir anda dünyanın en komik fıkrasını duymuşçasına kahkaha attım.

"Kızım, ben onları defalarca gördüm. Hepsini tanıyorum ama âşık falan olmadım. Sence ben XY kromozomlu bir bireyin dış görünüşünden etkilenecek bir kadın mıyım? İsterse dünya yakışıklısı olsunlar. Boy pos kavakta da var," deyip gerindim.

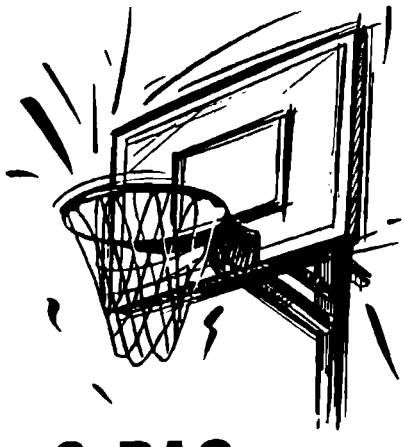
Merve'nin yüzünde bir sırıtış belirdi. "Ne zaman bu büyük konuşmalarının cezasını çekeceksin diyordum... Ama böylesini beklemiyordum be Deva. Âşık olsan bile erkek sanacaklar seni. Nasıl döneceksin o yoldan? Bir anda 'şakaydı!' da diyemezsin. Babanın işi söz konusu."

Sesli bir nefes verdim. Böyle bir şeyin olmayacağını biliyordum. O takımdakilerin hepsini çok iyi tanıyordum. Babamla her akşam onlardan bahsederdik. Beraber takımın eksikleri ve yapılması gerekenler hakkında konuşurduk. Çoğunluğu zengin çocuğundan olan bu takımda benim dişime göre biri yoktu.

Hem kim iki ay içinde âşık olurdu ki? Hem de erkek kılığındayken başka bir erkeğe?

Olmazdı böyle bir şey.

Hele o zengin züppeleriyle hiç olmazdı.

3. PAS

"Değirmenaltı Spor Kulübü" tabelasının altında duruyordum.

Buraya gelmeyeli iki hafta kadar oluyordu. Tabii o zamanlar başıma geleceklerden bihaberdim. Babamın evde unuttuğu telefonunu getirmiştim. Kafamda şapkam, üstümde bol eşofman takımı ve atkuyruğu saçımla kimsenin dikkatini çekmeden usulca geçip gitmiştim buradan.

Şu an bu kılıkta geleceğimi o zamanlar bilseydim eğer buranın kapısının önünden bile geçmezdim.

Kolay olur sanmıştım ama gerginlikten elim ayağım titriyordu. Annemle beraber saçıma canhıraş taktığımız peruktan tabiri caizse foşur foşur terler akıyordu. Kalbim asfaltın üzerine düşecekmiş gibi hissediyordum.

Derince bir nefes aldım.

Hadi Deva, dedim kendime. *Babanın yüzünü kara çıkarma.*

Ya Allah ya bismillah diyerek sağ ayakla içeriye giriş yaptım.

Burası benim sık sık olmasa da ara sıra geldiğim bir yerdi. Kimi zaman babamın yanına uğramak için kimi zaman da burada oynanan maçları izlemek için gelirdim. Az çok neyin nerede olduğunu biliyordum.

Güvenlik görevlisine hiçbir şey söylemeden babamın kartını gösterip içeri geçtim. Sözlü bir iletişimin olmaması beni hoşnut etse de görevlinin bakışlarını üzerimde hissetmek bile gerim gerim gerilmeme sebep olmuştu.

Aslında evden çıkarken oldukça özgüvenliydim. Sanki normal bir günmüş gibi çantamı alıp çıkmıştım. Tabii binadan ve sokaktan kimseye görünmeden kaçmaya çalışmam dışında.

Ta ki otobüse binene kadar.

Her ne kadar erkek kılığında olsam da erkek gibi hissetmek bambaşka bir şeydi. Otobüste yanıma oturan adamın rahat bir şekilde bana omzunu vererek yaslanmasına bir anda, "Ne oluyor ya?!" diye çıkıştığımda ortam karışır gibi olmuştu.

Adam cin çarpmış gibi irkilerek, "Hasiktir birader!" deyip benden uzaklaşınca ses tonumun görünüşümle alakası olmadığını anlamıştım.

En yapmamam gereken şeyi yapıp, "Ay!" deyip elimle ağzımı kapatmam yetmiyormuş gibi, ne söylediğimin farkına varıp ses tonumu değiştirerek kaba bir şekilde, "Ay anasını!" diye devam etmiştim.

Ay anasını, danasını, vanasını, babasını, tüm asını!

Allah'tan otobüs kalabalık değildi ve beni duyan sadece üç kişi vardı. Onların anlam vermeye çalışan bakışları altında geçirdiğim yirmi dakika işkence gibiydi.

Şimdiyse daha da telaşlıydım. Burada hata yapamazdım.

Titreyen ellerimi bastırarak, danışmada duran adamın yanına doğru yürümeye başladım. Üstümde normalde giydiğimden farklı bir şey yoktu. Sadece saçım değişikti. Bir de Merve'nin zoruyla yüzüm daha kemikli ve erkeksi görünsün diye yanaklarıma kontür yapmıştım. Yürüyüşümü de değiştirmeye çalışıyordum ama ne kadarını beceriyordum, Allah bilirdi.

Danışmadaki adamla göz göze gelince nefesimi tuttum. İsmi Halit olan bu adamla defalarca selamlaşmıştım. Eğer beni tanırsa... her şey başlamadan biterdi.

Sıradan bir şekilde, "İyi günler," dedi Halit. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sayın sen, grip gibi davranacağımı hatırlıyorsun, değil mi? İşte ben onu biraz abarttım. Zihinsel problemim var gibi davranıp Halit'in gözlerinden başka her yere bakarken yüzümü garip şekillere sokmaya başladım.

Burnumu çektim ve "Ben Deva," dedim. *Ben bela.* Alakasız her yerde gezen gözlerimin dışarıdan bakıldığında şaşı göründüğüne emindim. "Babam yerine yardımcı antrenörlük yapacağım bir süre. Babam bana bilginizin olduğunu söylemişti."

Yapamadım.

Batırdım.

Mahvoldum.

Bittim.

Sesim öyle garip çıkmıştı ki travestiden hâlliceydim. Bunu Halit'in bakışlarından da görebiliyordum. Hafifçe çatılan kaşlarıyla bana manasız bir şekilde bakıyordu.

İki elimi birbirine çarpıp, "Haydi bakalım, hoş geldim cenaze namazıma!" demek üzereydim ki Halit sağ olsun konuştu.

Bana ölüm gibi gelen birkaç saniyeden sonra, "Evet, bilgisi verilmişti," dedi. Masanın önüne geçip el işaretleriyle bana bildiğim yolu gösterdi. "Şu taraftan geçip iki defa sol yapacaksın. Asansörle ikinci kata çık. Bugün Koç yok, Sezai abi sana ne yapman gerektiğini söylemiştir tabii de ben yine de bilgilendireyim. Takım antrenman yapıyor. Üstünü değiştirip onlarla tanışmaya gidebilirsin."

Ne? Koç yok muydu?

İlk başta onu atlatırsam geriye kalan her şeyin daha kolay olacağını düşünmüştüm. Maalesef yarına kadar kafamda kurmaya devam edecektim.

Halit'e yarım ağız teşekkür edip koşar adım soyunma odasının yolunu tuttum. Yanımdan geçen kimseyle göz teması

kurmamak için üstün bir çaba sarf ediyordum. Yürüyüşüm o kadar dengesizdi ki iki defa düşme tehlikesi atlatmıştım.

Zar zor soyunma odasına geldim. İçeri girmeden bile burasının erkek soyunma odası olduğunu anlayabilirdim. Leş gibi ter kokuyordu.

Vanilyayla karışık sigara kokusu falan hayal ediyorsan kitabı yavaşça kapat ve derince bir nefes al. Beynine oksijen giderse belki mantıklı düşünebilirsin.

Burnumu kapattım. "Ne yiyip içiyorsunuz ya siz?" diye kendi kendime homurdanarak içeri girdim. Allah'tan içerisi boştu. Hiçbiriyle karşılaşmadan üstümü değiştirebilecektim.

Kapıyı kilitlemem dikkat çekebilir diye kimsenin beni göremeyeceği bir köşede hızlıca şort ve polo yaka bir tişört giydim. Şort benimdi ama tişört Kuzey'indi. Aynadaki yansımama bakınca kadın gibi durmadığımı fark ettim. Saçımda usta ellerden çıktığı belli olan bir peruk vardı.

Babam bu peruk için bizim bir aylık mutfak masrafını harcamıştı. İçim gidiyordu içim...

Seçme şansım olsa daha havalı bir peruk tercih edebilirdim tabii ki. Koyu kahverengi, sanki buraya uygun olayım diye yukarı doğru taranmış tiki bir peruk benim karakterimi yansıtmıyordu.

Zaten benim karakterim de yoktu. İki ay boyunca nasıl bir adamı oynayacağımı bilmiyordum.

Resmen karaktersiz biri olmuştum ben!

Allah'ım, şu yaşadığım pişmiş tavuğun bile başına gelmezdi!

Aynadaki telaşlı hâlime bakmaya devam ettim. Kemikli yüzüm ve çatık kaşlarımla çok da nahif durduğum söylenemezdi. Göğüslerimi ne olur ne olmaz diye bandajla sarmıştım, o açıdan da sıkıntı yoktu. Ellerimi şortun ceplerine koydum ve kendime sağdan soldan bakmaya başladım.

"Erkek olsam giderim varmış aslında he..." dediğim sırada soyunma odasının kapısı pat diye açıldı.

Yerimden sıçrar gibi oldum ama bunu çaktırmamaya çalıştım. Gelen kişiyi tanıyordum. Takımdan biriydi. Bismillahirrahmanirrahim! Sınavım başlıyordu. Ama kolay bir sorudan başlamışım gibi düşünmek istiyordum.

Başar, bildiğim üzere bana sorun çıkartmayacak nadide insanlar biriydi. O, beni tanımıyordu. Yani öyle olmasını umuyordum.

En az benim kadar beni gördüğüne şaşıran Başar, sorar gibi, "Merhaba?" dedi. İçeriye doğru birkaç adım attı. "Tanışıyor muyuz?"

Allah'ım, çok zordu. Çok zordu, ben bayılmak üzereydim.

Her an beyin kanaması geçirip kendimi yerde bulacakmışım hissiyle başa çıkarak konuşmayı denedim.

Kendinden emin olmaya çalışan bir sesle, "Tanışmaya geliyordum tam. Ben Deva. Deva Çetinceviz," deyip elimi Başar'a uzattım.

Ne yapacağımı o kadar bilmiyordum ki o elimi tutana kadar ona tokat bile atabilirdim. *Şlaakk!* diye tokadı yapıştırıp kaçıp gitmeyeceğimin garantisini vermiş miydim?

Hayır, ne münasebet?

Başar yavaş adımlarla yanıma doğru gelirken beni hızlıca süzdü. Dizlerim titremedi desem yalan söylemiş olurdum. Elini uzattı ve kısaca tokalaştık. Terleyen elimi fark etse de hiçbir tepki vermedi. "Sezai abinin oğlusun, değil mi? Hoş geldin. Ben de Başar, bir süre beraberiz," derken oldukça sıcakkanlıydı.

Ya da ben sıcaktan bayılmak üzereydim, emin değildim.

Başar, ismine yaraşır bir şekilde başarılı bir şutör gard'dı. Yani iki numara. Oyun kurucuya yardım eden bir pozisyondaydı. Takımın en çok sayı getiren oyuncularından biriydi.

Başar işini iyi yapıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam babam onun hakkında kendisiyle aynı mevkiyi paylaşan Kobe Bryant'a hayran olduğunu söylemişti. Zaten kim hayran değildi ki?

Birkaç defa öksürdükten sonra, "Hoş buldum," diyebildim. Sesimi bulmam çok zordu. Bu yüzden öksürmeye devam ettim. Gerginlikten kızaran yüzümü gizlemem imkânsızdı artık. Kuzey olsa *sesin kıçından mı çıkıyor, abla?* derdi. Başımın belası Kuzey! Konuyu değiştirmek isteyerek, "Antrenman mı yapıyordunuz?" diye sordum.

Boynuna astığı havluyu eline aldı ve kafasını evet der gibi salladı. Sorgular bir sesle, "Hasta mısın sen?" diye sordu. "Sesin bir garip geliyor. Yüzün de kıpkırmızı görünüyor."

Sanki alev alev yandığım doğru değilmişçesine *öyle mi?* der gibi bir bakış attım. Daha çok *hadi canım ne hastası, öyle şey mi olur, üstüme iyilik sağlık...* der gibiydim.

Elim benden bağımsız bir şekilde saçıma gitti. Ama uzun bir saçım yoktu ki. Havada kalan elimle kafamı kaşır gibi yaptım.

Reziller kraliçesi karaktersiz Deva olarak rahat bir şekilde, "Biraz üşütmüşüz ya," dedim. Bir kere daha öksürdüm. "Size bulaştırmam, merak etme. O süreci atlattım."

Gülümsedi. "İyi bari, Koç üstümüzden geçer şu zamanda hastalanırsak," dedi. "Ben lavaboya girip antrenmana devam edeceğim. Sana eşlik etmemi ister misin? Yoksa yolu biliyor musun?"

Şu birkaç dakikada da anladığım üzere Başar gerçekten çok kibar bir çocuktu. Oldukça uzun olması alışıldık bir durumdu tabii. Kahverengi kıvırcık saçlarından birkaç tel alnına yapışmıştı. Benden iki yaş büyük olduğunu hatırlıyordum. Ama yaşıt görünüyorduk.

"İyi olur eşlik edersen. Birkaç defa geldim ama biraz karışık burası," deyince, eliyle bekle der gibi bir işaret yaptı, içeri geçti.

Nefesimi tuttuğumu o gidince fark ettim. Elimi karnıma koydum ve ardı ardına nefesler aldım. Burası öylesine kötü kokuyordu ki nefeslerim boğazıma dizildi. Normalde kusmak gibi bir alışkanlığım yoktu fakat şu an öğür öğür öğürmek suretiyle bu leş kokan soyunma odasının ortasına kusuverecektim.

O soğanı kim yediyse koklaya koklaya bulup boğazına naneli şeker doldurasım vardı.

Başar üç dakikadır yokken ben olduğum yerde bekliyordum. Yüzümde ekmek yiyen köpek çaresizliği vardı.

Vazgeçsem olmuyor, vazgeçmezsem olmaz. Kaçsam Kuzey'in başı belaya girecek, kaçmazsam öteki tarafa varışım yakın.

Ben bir kişiyle konuşurken böyleysem diğerleriyle konuşurken kim bilir nasıl olurdum.

Babamı arayıp vazgeçtiğimi söylemeyi düşünüyordum. Yapamayacağımı bir kere düşündüğüm için artık o doğrultuda ilerliyordum.

İşim de kolay değildi ki.

Hepsiyle tek tek ilgilenmem ve onları yönlendirmem gerekiyordu. Turnuvalara iki ay kalmıştı. Babamın son zamanlardaki izinleri, Koç'un aniden çıkan işleri derken takımdakiler de antrenmanları boşlamıştı. Bütün yük bana kalmış olacaktı.

Koç'u da tanıyordum. Aşırı disiplinli bir adamdı. Onun için çalışmak demek kendini adamak demekti.

Başıma iş almıştım. Hemen kaçmalıydım buradan.

Çantamı elime aldığım sırada aklıma Kuzey'in yüzü düştü. Babamın işinden olmasının sorumlusu olmaya dayanamaz, çok üzülürdü.

Sayın sen, görüyorsun değil mi neler çektiğimi? Vay bana vaylar bana!

Başar lavabodan çıktığında çantamın elimde olduğunu gördü. Gitmek üzere olduğumu anlamamıştı tabii ki. "Çantanı boş dolaplardan birine koyabilirsin," dedi. O kadar umurumda değildi ki ilk gördüğüm yere çantayı fırlatır gibi attım. "Hadi gidelim."

Koridorda yan yana ilerlemeye başladık. Kalbimin sesi koridorda yankılanıyormuş gibi geliyordu. Karıncalanan bacaklarımı, sırtımı ve kalçamı Başar'a çaktırmadan kaşımaya çalışıyordum. Yaklaştıkça gelen sesleri duyuyor, kalp krizi geçirecekmiş

gibi hissediyordum. Elim ayağım çoktan buz kesilmişti. Yürüyüşümü bozmayayım derken arada sendeliyordum. Başar telefonuna baktığı için bu salak hareketlerimi iyi ki görmüyordu.

Sahanın önüne geldiğimiz sırada, "Birazdan ara verecektik zaten. Seni takımla tanıştırayım," dedi.

Eyvallah der gibi kafamı eğdim. Erkekliğin raconudur çünkü bu.

Ben küçük adımlarla salona girerken o koca cüssesiyle birkaç adımda içeri girmişti bile.

Kalabalıktı. İçerisi çok kalabalıktı. Hepsini şeceresine kadar bildiğim, onların beni hatırlamamasını dilediğim Değirmenaltı Basketbol Kulübü oyuncuları, bağıra çağıra oynuyordu.

Bana afakanlar basıyordu.

Başar ıslık çalıp herkesin bize bakmasını sağladığında aklımı yitirmek üzereydim.

Tüm bakışlar sese doğru döndü. On iki tane adam gözünü dikmiş bana bakıyordu.

"Sezai abinin oğlu Deva," dedi Başar. Arkasında olduğum için kafasını çevirip bana baktı. "Muhabbeti biliyorsunuz. Bir süre bize destek çıkacak." Bana cesaret vermek ister gibi gülümsedi. "Zaten Koç'tan dolayı hepimiz diken üstündeyiz. Çok zorlanmazsın."

Başar samimi bir şekilde konuşunca herkes işini gücünü bırakıp bize doğru adımlamaya başladı. Beynimin bir köşesinde *ARKANA BAKMADAN KOŞ!* diyen sesi susturmaya çalışıyordum.

İri yarı, antrenmandan dolayı terlemiş, terleri soğumadan bir an önce bu seremoninin bitmesini bekleyen adamların karşısında ellerimi arkada birleştirmiş öylece duruyordum. Sırtımdan aşağı doğru süzülen ter damlalarını hissediyordum.

Bir noktada konuşmam gerekiyordu. En azından gülümsemeliydim. Ama ben ağzı açık ayran budalası gibi onlara bakıyordum.

Gerçek anlamda zihinsel bir problemim var gibiydi. Hatta problemin tam da şu an oluştuğunu düşünüyordum. Merve haklıydı. Biz ailecek fıttırmıştık. Bu şekilde duruyor olmamın başka açıklaması yoktu.

Başar konuşmamama şaşırarak, "Deva?" diye seslenince kendime geliyormuş gibi yaptım.

Zurna zort mu diyordu zırt mı diyordu, gaza gelip *senin ben aklına tüküreyim* diye bir türkü mü çalıyordu artık bilmiyordum ama buradan bok yoluna giden Niyazi'ye selamlarımı yolluyordum.

Haklıymışsın Niyazi kardeş, ben de seni yalnız bırakmayayım dedim...

Burnumu iki defa arka arkaya çektim. "Merhabalar," dedim sesimi boğuk tutmaya çalışarak. "Ben Deva. Sezai Çetinceviz'in kı..." Hay ben dilimi! Birkaç defa daha öksürdüm. "Oğluyum! Hepinizi az çok tanıyorum. O yüzden sorun yaşayacağımızı sanmıyorum."

Sayın sen, bir şarkı var bilir misin? Şarkıda diyor ki "Ben aptal mıyım?" Butona basarak bağır çağır cevap veriyorum:

EVET! Kesinlikle öylesin!!!!!!!!!!

Korktuğumun aksine hepsinin ağzından *memnun olduk* gibi kelimeler döküldü. Ama yüzlerinde *kim bu sığır* der gibi bir bakış vardı.

Bu turşu kılıklılara sığırın kim olduğunu gösterirdim de dua etsinler ifşa olamazdım.

İçlerinden biri birkaç adım öne çıktı ve kızların âşık olduğu gülümsemesiyle bakarak bana doğru elini uzattı. "Ben Ata Can. Değirmenaltı'mn oyun kurucusuyum. Tanıyormuşsun ama yine de kısaca özet geçelim sana."

Ata Can.

Asla Atacan değil ama Ata Can. Maazallah bir yerde onun adını Atacan diye yazma, sinir krizi geçirebilir.

Söylediği gibi oyun kurucu, yani bir numara.

Kızların âşık olduğu gülümsemesini, böyle bir detay verdiğim için merak ediyor olabilirsin. Merve'nin söyledikleri üzerine takımdakilerin sosyal medya hesaplarını inceledim. Ve Ata, yakışıklı olduğunun farkında olan bir adam...

Alnında neon harflerle "Aldatır" yazan cinsten bir adam.

Ve bir de Kuzey'in yalvarmaları sonucunda halledeceğime söz verdiğim Buse'nin abisi. O Cano buydu. Onunla yakın olmam ve Buse'yi kardeşime ayarlamam lazımdı. Fakat bu şimdinin mevzusu değildi.

Ata'nın elini sıktım. "Memnun oldum," dedim.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Hasta mısın? Geçmiş olsun," dedi ama söylemek istediği sanki bu değildi. Kararsız gözlerini yüzümde gezdirmesi beni ölesiye korkuttu. Beni hatırlamıyordu, değil mi? "Biz seninle daha önce karşılaştık mı acaba? Bir yerden tanıdık geliyorsun ama..."

Bir ses geliyordu uzaklardan... Zurnanın *Zort Oluş* adlı eseri okuduğuna dair bir türkü duyuyordum.

Korktuğum başıma gelmişti. Karşılaşmıştık tabii ki!

Buradaki herkesle karşılaşmıştım hatta.

Sayın sen, korkmayalım bence. Beni hatırlamadıklarına eminim. Babamın yanında beni en az beş defa görmüşlerdir ama hatırlarında kalacak bir profilim yok onların gözünde. Genelde kafamda şapka, kulağımda büyük kulaklıklarım ve salaş giyim tarzımla onların dikkatini çekebilecek bir kız değildim.

Sen de hak verirsin ki erkeklerin hoşuna gidecek güzel bir giyimin ya da fiziğin, güzelliğin; bunların dışında farklı bir auran yoksa onların dikkatini çekmezsin.

Ama yanlış anlama. Bundan gocunduğum yok. Aksine böyle olmak benim konfor alanım. Kendime itiraf etmek istemesem de sosyalleşmeyle, bir ortamda dikkat çekmeyle ilgili sorunlarım var. Psikolojik bir sorunu üstüme

yapıştırmak istemiyorum. Sadece böyle olmak beni mutlu hissettiriyor. Adına sen her ne dersen de.

Ama asosyal deme, olur mu? Çünkü kaşıntı yapıyor.

Ata'nın koyu kahverengi gözleri yüzümde dolanırken ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Adamı bir sal da kardeşim," diyen Ümit, kolunu Ata'nın omzuna atıp bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Bendeniz Ümit ama bana kısaca Zalim Oyunbozan diyebilirsin," deyip elini uzattı.

Sonunda konuşmayı hatırladığımda sesim öylesine garip çıktı ki buna ben bile şaşırdım.

Umursamaz bir şekilde, "Arada gelip gidiyordum buraya ya, oradan hatırlarsınız beni," deyip Ümit'le tokalaştım. "Memnun oldum, Ümit. Senin 'zalim' namını duymayan yoktur."

Gruptan *Oo!* nidaları yükselirken Ümit'in omuzları kabardı. "Var bir şeklimiz, Devo. Her masada adımız bir kere geçer," dediğinde eli Ata'nın omzundaydı ama Ata, geri çekilip onun elini itekledi.

"Adam senin çapkınlıklarından bahsediyor, oğlum. Koç duysa ağzına eder ama sen ne kadar rahat bir herifsin," dedi Başar.

Ümit sosyal medyada gördüklerimin yanı sıra Merve'nin anlattıklarından da bildiğim çapkınlıklarıyla gururlanırken Ata gözlerini bir saniye benden çekmedi. Anlamış mıydı? Bu kadar dikkatli bakması hayra alamet değildi.

Ben takımdaki diğer kişilerle tokalaşırken onun gözleri beni yoklamaya devam ediyordu. Babamın yanında denk gelmiştik ama birbirimize sadece kafa selamı vermiştik. Bir kere bile konuşmuşluğumuz yoktu.

Böyle bakmaya devam ederse ağzının ortasına yapıştıracaktım bir tane!

Herkesle tokalaştıktan sonra birkaç saniye süren bir sessizlik olurken Ata tekrar konuştu.

"Kaç yaşındasın sen, Deva? Küçük duruyorsun biraz. 22 falan mısın?"

Kes çeneni ya! Sus artık bana soru sorma! Konuşmak istemiyorum. Sesimin tonunu ayarlayamıyorum. Konuşma benimle, sümsük! İşini yap işini! Topunu oyna ve sus!

Dudaklarımı büzer gibi yaptım. "24'üm ama genelde küçük durduğumu söylerler." Olmayan sakalımda elimi gezdirdim. "Köselikten sanırım. Sakal olmayınca büyük gösteremiyorum."

Başar merdivenin ilk basamağına oturmuştu. Birkaç metre ilerimizden söylediklerimi duyup cevap verdi. "Ben her sabah tıraş olmaktan bıktım. En iyisi köse olmak. Takma kafana, boş ver. Böylesi daha iyi," deyip arkasına yaslandı, kollarını göğsünde birleştirip bana göz kırptı.

Başar Korkmaz karizması denen bir şey vardı.

Vardı işte.

Ümit ve saz arkadaşı, çapkınlıkta onunla yarışan Emirhan, kendi aralarında akşam ne yapacaklarının muhabbetini yaparlarken diğerleri de gelişigüzel konuşmaya başladı. Ara vermişlerdi ama benim de gelişimle antrenman biter gibi olmuştu.

Ellerimi şortumun cebine koydum ve kafamı kaşımamak için kendimi kasmaya başladım. Bu lanet peruk inanılmaz kaşındırıyordu. Bir de stresten midir bilinmez, tuvaletim gelmişti, altıma kaçıracaktım.

Emirhan bir anda bana dönüp, "Sen ne kadar süre bizimlesin, Deva?" diye sorduğunda altıma kaçırmayayım diye bacaklarımı sıkıştırıyordum. "Basketboldan anlıyor musun? Yoksa sadece Sezai abinin yerini mi dolduracaksın?"

Sorusunu sorarken beni bir süzmüştü de. Onlara göre boyum kısaydı. İçlerinde en kısası bile 1.89 olan grupta tabii ki kısa bir erkek olarak kalıyordum. Vücudum da sıskaydı. Sanırım onları koordine edemeyeceğimi düşünüyordu.

İtiraf etmek gerekirse ben agresif bir kızdım. İçinde olduğum durumdan dolayı da gergin olunca üstümde ultra bir agresiflik

vardı. Yani demem o ki bana ezikler gibi bakan bu dümbeleğin çenesini eline vermiyorsam babamın uyarıları yüzündendi.

"Anlamasam burada işim ne?" diye hiddetle sordum.

Arka taraftan Ahmet, "Baba torpili de olabilirdi, canım. Biz nice topçular görmedik mi beyler, dayısı kulübe fon sağlıyor diye takıma girmek isteyen?" deyince bir gülüşme oldu.

Emirhan da gülerken, "Aynen lan!" dedi. "Adam üçlüğün hep aynı yerden atıldığını sanıyordu. 'Ben hep buradan atıyorum' demişti bir kere. Tam bir kerkenezdi ya!"

Ortamda bir gülüşme hâkimken hepsi bana sanki buraya torpille gelmişim gibi bir algıyla bakmaya başladı.

Damarıma basıyorlardı. Hepsini buradan ağlayarak gönderirdim. Torpili de onların kıçlarında patlatırdım.

Kendimden emin bir sesle, "Çok iyi anlarım aslında, beyler. Torpili ben mahallede patlatırdım. Kendine güvenmeyenin çıkacağı yer değil saha," dedim. Emirhan hadi ya der gibi bakınca egoma zeval geldiği için açtım ağzımı yumdum gözümü. Ellerim ceplerimde, başım dik, sesim kısık ama keskin ve duruşum netti. "Emirhan, çoğunlukla yedekte uzun forvet oynadığından olsa gerek kırılan egonu tatmin etmek için daha çok çalışmak yerine başka konularda dikkat çekmeye çalışıyorsun. Gece hayatın ve sosyal medyada meşhur olan kızlarla adını duyurmak gibi. Aslında en güçlü yanın çevik olman. Biraz çabalasan adını duyuracaksın ama üşengeçliğin ve ortam düşkünlüğün buna müsaade etmiyor. Arada yaptığın önemli sayılarla dönemi kurtarıyorsun fakat konuşulanlara göre..." Sesimi kısıp sinsice sırıttım. "Bazı sular gibi seninki de kaynamaya yakın."

Konuşulanlar: maçı izlerken kendi kendime düşündüklerim.

Gruptan kahkahalar ve küfürler eşliğinde nidalar yükselirken Emirhan yerinde dikleşti. "Kral," dedi gülmeye çalışarak. "İçimden geçseydin?"

Öfkelenmişti ama haksız olmadığımı biliyor olsa gerek ki başka bir şey söylememişti.

Böyle lafını yiyip otururdun işte, Emirhan turşusu!

Boğazımı birkaç defa temizledim. "Bunlar kendi fikirlerim. Düşündüğümü tartmadan söylerim, kusura bakmayın," dedim.

Ya da bakın yani, ne yapabilirim?

Aslında kusura baksınlar istiyordum. Koç'tan sonra sözü geçen kişi bendim burada. Ben gel dediğimde gelip git dediğimde gideceklerdi. İp gibi sıraya dizileceklerdi!

Tamam tamam, abartmayayım...

Arka taraftan adının Şükrü olduğunu bildiğim ama soyadını hatırlayamadığım, mevkisi pivot, yani beş numara olan oyuncu konuştu. "Deva, o zaman senden öğreneceklerimiz var desene," deyip kollarını göğsünde bağladı. "Gönder gelsin, hazırım."

Ben hazır değildim. O kadar sıkışmıştım ki her an patlayacak gibi hissediyordum. Hepsi bana bakıyordu ve ben sanki güneşin altında uzanıyormuş gibi terliyordum.

Boynumda biriken terleri elimin tersiyle sildim. Tüm o merakla bekleyen bakışların altında sesim yerin altından geliyormuşçasına çıkarken bunları söylemenin zamanıymış gibi konuşmaya başladım.

"Şükrü, senin boy avantajın çok fazla. Yaptığın bloklar olmasa bu takım sallantıya giderdi. İyi bir savunmacısın ama bazen dağılıyorsun. Doğru gözlemlediysem bunun olduğu zamanlar kız arkadaşının maçı izlemeye geldiği zamanlar oluyor. Ona kendini göstermek isterken dikkatin dağılıyor ve gereksiz sayılar kaybettiriyorsun." Şükrü'nün cümlemin başında gülen yüzü yavaş yavaş soldu. "Yani demem o ki dikkat işini halledersen o potadan tek top geçirtmezsin."

Ümit, "Vay anasını satayım ya!" derken beni alkışlıyordu. Birkaç kişi daha ona katıldı. "Beni de konuş diyeceğim ama inceden bir ürkmedim değil."

Gerilse de bunu iyi gizleyen Şükrü kafasını teşekkür eder gibi eğdi. "İyi gözlemcisin belli. Söylediklerini dikkate alacağım.

Zaten Aslı'yla da bu ara aram biraz bozuk. Neyse ya... Halledeceğiz bir şekilde."

Bana neden bu kadar dikkat çektiğimi sorabilirsin, sayın sen. Haklısın da. Keşke ne zaman susmam gerektiğini bilsem. Ama heyecanlanınca çenem durmuyor benim. Babamın bana *az konuş* demesi boşuna değildi de işte kızını tanıyorsa bunun olmayacağını da bilmesi gerekirdi.

Başar'ın merdivene yasladığı kafasını kaldırıp bana memnun bir ifadeyle baktığını gördüm. "Koç senin etinden sütünden iyi faydalanacak gibi duruyor, Deva. Sezai abi kusura bakmasın ama yerinde gözün var gibi."

Herkes bir ağızdan onu destekledi.

Kafamı önüme eğdim ve utanıyormuş gibi gülümsedim. Utanmıyordum tabii. Zaten öyle kolay utanan biri değildim. Allah kahretsin ki birkaç dakika içinde lavaboda olmazsam yaşanacakları düşünüyordum. Bu yüzden kızaran yüzümü saklamaya çalışıyordum.

İçlerinden biri, kimin söylediğini göremeyecek kadar sıkışıktım, soğumadan duş almaları gerektiğini söyleyince hepsi birden soyunma odasının yolunu tutmaya başladılar. Ben de onları takip ediyordum ama adımlarım aceleciydi.

Arkamdan gelen Ata'nın bana yetişmek isteyerek hızla yürüdüğünü duyuyordum. Elimin tersindeydi ve çok stresliydim. Konuşmaması gerekiyordu.

"Seni hatırladım," deyince adımlarım yavaşladı. "Deva, sana diyorum. Hatırladım seni," dediği sırada ona döndüm ve gerginlikten patlamayacak gibi *Nereden?* anlamında gözümü kırptım. O yakışıklı suratının ortasına işememi istemiyorsa susmalıydı. "Sezai abiyle birkaç defa maça geldiğini hatırlıyorum. Beraber maçı analiz ettiğinize dair kesik kesik anılar var aklımda. Yanlış hatırlamıyorum, değil mi?"

Doğru hatırlıyordu. Ama oradaki Deva kızdı. Şu anki hâlinden çok da farklı görünmese de saçları açık, annesinin

ısrarının olduğu bir gün ise kot pantolon ve slim fit tişört giymiş, telaşsız olduğu için ise terlemeyen biriydi.

Ama Ata aklımdakileri birleştirirken beni bu şekilde kodlayarak o hâlimi değil de sadece bir görüntüyü zihninde oluşturuyor olmalıydı.

Hızlıca, "Evet evet," dedim. "Bunu sonra konuşuruz. Ben biraz..." Öksürdüm ve bu altıma kaçırmama daha da ramak kalmasına neden oldu. Boğuluyormuş gibi, "Sıkıştım da," deyip tuvaletin kapısını açmaya çalıştım.

Ata tebessüm etti. "Yalnız burası kadınlar tuvaleti."

Dişlerimi sıktım ve "Karıştırmışım ya. Erkekler tuvaleti neredeydi?" diye sordum.

Koridorun sonunu işaret ettiğinde neredeyse koşuyordum. Çarptığım kişileri umursamadan kendimi lavaboya attım. Bir süre bakıştığım pisuvardan sonra kapıyı kapatıp içeri girdim. Bir yandan erkeklerin muhabbetlerini dinleyip bir yandan da işimi hallederken hayatımın en garip anını yaşadığımı düşünüyordum.

4. PAS

Babamın bana çok güvendiğini söylemiştim sana, değil mi? Haddinden fazla güveniyordu. Bu kadarı da fazlaydı.

"Kızım, aslan kızım," dedi telefonun diğer ucundaki babam. "Ne olmuş seni yemeğe davet ettilerse? Onlar kolay kolay aralarına birini almazlar. Demek ki sevmişler seni. Neden geriliyorsun ki? Biliyorsun erkek ortamı biraz rahattır. Kimse hareketlerine dikkat etmez senin."

Babam beni göremese de gözlerimi irileştirdim. "Baba, ben erkek miyim?! Nereden bileyim erkek ortamını? O kadar da tanımıyorum onları!" Sırtımı yatak başlığına yaslayarak bağdaş kurdum. "Sana yemin ederim bir saat içinde terleyerek üç kilo vermiş olabilirim. Bir de git onlarla eğlen diyorsun!"

Sayın sen, senin olanlardan haberin yok tabii. Her şey o Ümit manyağının başından çıktı.

Ben tuvalet faciasından sonra gizlice kaçmaya çalışıyordum. On iki tane adamın duş aldığı leş gibi kokan odaya giresim yoktu pek tabii. Bir de onları çıplak görebilme ihtimalim olduğunu düşününce eriyip yok bile olabilirdim.

Tam kaçacağım sırada Ümit beni kapının ağzında tabiri caizse sıkıştırmıştı. Bir şekilde beni bu akşamki planlarına dâhil etmeye çalışmıştı. İşim olduğuna onu zar zor ikna etsem de beni Whatsapp gruplarına eklemesine engel olamamıştım.

Tabii ki onlarla buluşmayacaktım. Yarın Koç'la tanışmaya gidecektim. Bu akşam ona odaklanmalıydım.

"Kızım, iki ay idare edeceksin. Hem belki bu iş sana başka kapılar açar. Biraz olumlu bak," dedi babam.

"Baba, herkes beni erkek sanıyor. Ne demek olumlu bak? Tüm hayatım boyunca erkek kılığında mı dolaşayım Allah aşkına?" Yavaşça kayıp, yatakla bir bütün oldum. Telefonuma gelen bildirim seslerinden başım ağrımaya başlamıştı. Ne konuştuklarını merak bile etmiyordum. "Bir de durmadan mesaj atıp duruyorlar. Valla billa kıracağım telefonu!"

Babam bu dediğime cevap vermeden, benim gerginliğimi anlamadan telefonu benden kurtulmak ister gibi kapattı. Kızını tanıyordu tabii. Çenesinin durmayacağını biliyordu.

Umarım şu arsa işini en kısa sürede çözer ve beni bu saçma durumdan kurtarırdı.

Mesajlar gelmeye devam ettiği için oflaya puflaya adı "Değirmenaltı Agaları" olan gruba girdim. Erkekler kapatılmalıydı mı bilmiyorum ama bu grup kesinlikle kapatılmalıydı.

Şükrü: Beyler Aslı beni salmıyor. Size iyi takılmacalar. Aman diyim az için yarın Koç geliyor.

Emirhan: Vay satıcı vay!!!!! Sana sürprizim de vardı Şükrücüğüm sen kaçırdın gardaşım

Başar: Beyler benim de dinlenmem gerekiyor ya

Başar'ın beni etiketlemesiyle yerimde aniden doğruldum. Konu nasıl bana gelmişti ya?

Başar: @deva'nın yarın benim hakkımda söyleyeceklerini düşündükçe bana eğlence haram gibi... yş*62ıupw

Ekrana aynı o random gibi bakıyordum. Neden buradayım? Ben buraya neden çıktım, nasıl çıktım? Neden kendimi ortaya attım?

Cevap vermem gerekirdi, değil mi? Mesajı okuduğumu görüyorlardı. Ne yazacaktım?

Dudağımı kemirirken, "Bir erkek buna ne cevap verir ki?" diye mırıldanmaya başladım. "Küfür mü etsem fazla mı kaçar acaba ya? Erkekler ne zaman samimi olup küfürleşiyor ki?"

Şükrü: Ne sürprizi lan? İyi ki gelmiyorum o zaman. Senin saçma sapan sürprizlerin yüzünden Aslı'yla papaz olamam.

Aslı, seni tanımıyorum ama kocan da adam çıktı, diyebilir miyiz?

Başar'ın yazdığını alıntılayarak yazmaya başladım. Ve artık şaşılmayacağı üzere yeniden terlemeye başladım.

Deva: Sizi biraz korkuttum galiba ya :D İyi olmasaydınız bu takımda olmazdınız beyler. Benim söylediklerim sadece daha iyi olmanız için. Alınmayın yani söylediklerime.

Gereksiz uzun mu konuşmuştum? Random atsaydım keşke. Of! Of oğlu of!

Ümit: Takılıyoruz Deva ya sıkıntı yapma

Başar: Aynennnn bunlar insanı iyileştiren eleştirilerrr devamı gelsin yaniii

Başar'ın kız arkadaşı varsa eğer her sabah dört n'li günaydın yazdığına adım kadar emindim.

Emoji attım sadece.

Gözlerim irileşti. Beynimde alarm çalıyordu. Yanlış emoji! Yanlış emoji! Yanlış emoji!

Eriyip giderken gülümseyen emojiyi göndermiştim. Bunu erkekler birbirine gönderiyor muydu ki? Siktir! Siktir! Siktir!

Birinin yazmasını beklerken yumruğumu ısırıyordum. Emojim yukarıda kalmalıydı. Hemen birileri bir şeyler yazmalıydı ve benim emojim kayıplara karışmalıydı.

Ata Can: Laaannnn maça bakıyor musunuz? Bu hakem bizimle alay mı ediyor ulan

Ve bu mesajdan sonra gelen onlarca küfürle beraber benim emojim Whatsapp'ın bataklığında kaybolmuştu.

Evet, erkeklerin içinde, babamın beni o şekilde büyütmesiyle erkek gibi büyümüş olabilirim. Ama hiçbir zaman erkek gibi davranmaya çalışmadım. Ben Deva'yım, olduğum gibiyim. O yüzden şimdi bir kalıbın içinde hareket ederken bocalıyorum. Bu kadar kıvranmama şaşırma. Alışılmadık verlerimde donum durmakta problem çekiyor, maalesef.

Nasıl uyuduğumu bilmiyordum. Ama kalkış anım tam bir felaketti. Saçma sapan rüyalar yüzünden kan ter içinde uyanmıştım. Akılsız başımın cezasını çeken hormonlarım bana bir güzel belamı gösteriyordu.

Rüyalarımdan bir tanesini az çok hatırlıyordum. Takımdakilerle beraber duş almam gereken korkunç bir andı. Herkes bacaklarımın arasına bakıp benimle dalga geçiyordu. Olmayan bir şey yüzünden elbette üzülmemem gerekirdi ama onların aşağılayıcı şakalarına karşılık ağlayarak oradan kaçıyordum.

Lanet bir geceydi.

Aynadaki aksime alışmanın kolay olacağını düşünmüştüm ama hiç de öyle olmamıştı. Bu saçla kendimi başka biri gibi hissediyordum. Yıllarca keşke erkek olsam diye ağlayan küçük Deva'nın dilekleri rötarlı da olsa gerçekleşiyordu.

Kendime bakmaya son verdim ve kaçınılmaz sona doğru adımlamaya başladım.

Antrenman başlamıştı. Ben yarım saat kadar geç kalmıştım. Bunun sebebi onlarla beraber aynı soyunma odasını paylaşmak istememdi. Yoksa çok dakik bir insandım ama işte onların baldırlarını göresim olsa da kendiminkileri gösteresim de yoktu.

Hayda! Boşuna uğraşmıştım. Çoğu, sahada yarı çıplaktı.

Beni görsen dik dik bakmamın yanlış olacağını söyleyebilirsin. Ama manzara beklediğimden etkileyici.

Etrafta koşturan iki metre, terli, yarı çıplak erkekler. Alo?! İmdat! Yardım edin! SOS!

Hepsi sporcu olduğu için fizikleri de yerindeydi. Annemin gün grubuyla toplanıp beraber kısır yerken bu görüntüyü izleme isteği doğmuştu içimde.

Ben garip hülyalara dalarken, birinin, "Hoş geldin," demesiyle kendime geldim. Ertuğrul abi sağ tarafımdan bana bakarak gülümsüyordu. Onun görevi sahayla ilgilenmek, gerekli malzemeleri toplamak, ortamı antrenmana uygun hâle getirmekti.

"Öyle bakınıp durma, çok geç kalmadın. Toparlanmaları anca bu zamanı buluyor zaten."

Ahmet abi, sence ben geç kaldığımı hatırlıyor muyum artık?

Sesime dikkat ederek, "Trafik vardı," dedim.

Bir şey olmaz der gibi elini sallayıp uzaklaştı. Ben de çok uzaklaşmadan sahaya yakın olan bir yere oturdum ve onları izlemeye başladım.

Açıkçası babamın benden ne istediğini tam olarak anlayamamıştım. Onun görev tanımını biliyordum ama ben bu konuda onun kadar yetkin değildim. Onları gözlemleyip eksiklerini mi söyleyecektim?

Koç yarın gelecekti. O bana ne yapacağımı söyleyebilirdi. Bugünlük sessiz sakin bir köşede oturmak istiyordum.

Emirhan, "Bu kadar ısınmak yeter ya!" diye inlemeye başlayınca hepsi bir ağızdan aynı şeyi söylemeye başladı. Ve bakışlar bana döndü. Bir anda bana bakmalarına alışamayacak gibiydim.

Ben mi söyleyecektim bunu? Tabii ya, normalde antrenmanları babam koordine ederdi.

Boğazımı temizledim. "Ne kadar ısındığını herkes kendi bilebilir. Isınmadan oyuna geçerseniz kasları ağrıyacak olan sizsiniz. Herkes kendi kararını kendi versin," dedim.

Bir süre sessizlik oldu. Yanlış bir şey söylediğimi düşünürken, Ümit, "Tamam, anne," deyince gülüşmeler oldu ve herkes terini kurulamak için etrafa dağıldı.

Görüyorsun ki bunlara iyilik yaramıyor. Babam gibi üstlerinden girip altlarından çıkmam lazım. Erkek hoş laftan ne anlar ki?

Başar'ın benim olduğum yere doğru yaklaştığını görünce yerimde doğruldum. Sevecen bir sesle, "Selam, ne haber?" dedi. "İlk günün günahı olmaz. Biraz zor olabilir ama halledersin sen. Gözlerinde o ışığı görüyorum."

"Teşekkür ederim," deyip ona doğru yaklaştım. Fısıltıyla, "Aslında ben ne yapacağımı pek bilmiyorum. Babamla bunları konuşacak vaktimiz olmadı pek," diye mırıldandım.

Babamla bunlar yerine nasıl erkek gibi görüneceğimi konuştuk da sizi nasıl koordine edeceğime konu gelmedi.

Başar kollarını merdivenin üst tarafına yasladı ve kocaman gülümsedi. Farklı bir aurası vardı. Düzenli bir şekilde dizili olan dişlerini sergilediğinde onlara bakmadan duramadım. Kıvırcık saçlarını eliyle dağıtınca şampuanın kokusu genzime doldu.

Ne kokuyordu bu adam?

Başar daha konuşamadan onun arkasından gelip boynuna atlayan Ata'nın ne koktuğunu çok iyi biliyordum. Fesleğen.

Ama Başar'ınkini tahmin edemiyordum.

"Selamlar!" dedi Ata. Neşeliydi ve manasız bir mutluluk vardı yüzünde. "Bugün inanılmaz enerjiğim. Sahanın her yerinde oynayabilirim." Başar'ın yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Hadi iki numara, hazırlan. Şu sahanın tozunu attıralım!" Başar onun öptüğü yeri elinin tersiyle sildikten sonra Ata'yı itekledi. Ata hiç umursamadan ellerini birbirine çırptı. "Hadi beyler hadi! Durmak yok!"

Başar onun arkasından, "Gecesi iyi geçtiyse böyle olur. Maşallah keyfi yerinde paşamın," diye bana açıklama yaptı.

"Hımm..." dedim.

Hımm dedim, evet.

Hımm neydi şimdi? *Hımm lan* falan desem erkeksi olabilirdi belki.

Ata hâlâ herkese seslendiği için, "Şu herif kıçını yırtmadan gideyim ben," dedi Başar. Tam gidecekken arkasını döndü. "Sen ne yapacağını kafana takma. Bizi gözlemle, ne eksikler var, kimin sakatlığı var, kimin motivasyonu düşük, kim bugün yetersiz... gibi gözlem yap. Anladığım kadarıyla alışık olduğun bir şey bu. Eminim ki kolaylıkla yaparsın."

Arkasından, "Teşekkür ederim!" diye seslendim.

Doğru söylüyordu. Bu benim görevim olmadığında bile severek yaptığım bir işti.

Onlar iki takıma ayrılıp oyuna başladıklarında ben not defterimi alıp yazmaya başladım.

Ata iyi bir oyun kurucuydu ama Başar'ın da hakkını yememek gerekiyordu. İki numara olarak takıma en çok sayıyı o getiriyordu. Gözlemlediğim üzere uzaktan sayılarında başarı oranı %85 ve üzeriydi. Gerektiği zaman kısa forvet de oynadığını biliyordum.

Başar, daha başarılı olabilir eğer asistlerinin üzerine daha çok çalışırsa, diye notumu aldım.

Emirhan uzun forvetin hakkını veriyordu. Boyunun avantajını iyi kullanıyordu. Bazı zamanlarda gerekirse dışarı çıkıp şut da atabilen, hâkimiyeti yüksek bir oyuncuydu.

Emirhan, top hâkimiyetini hızıyla desteklerse takımı başarıya götürebilecek bir oyuncu, diye yıldızladım. Parantez açmam gerekiyordu. *(Gece hayatını azaltmalı.)*

Şükrü pivot, yani beş numaraydı. Takımdaki en uzun kişiydi. 2.13 boyuyla blokların hakkını veriyordu. Ribaundları, yani rakibin sayıya yönelik atışı başarısız olunca topu ele geçirmede çok iyiydi.

Şükrü, oyunlarda daha sert olup kuvvetini iyi kullanırsa takım istatistiklerini artırır, diye yazdım.

Ümit üç numara, yani kısa forvetti. Gerektiğinde uzun ve kısa oyunculara yardım eden, gerektiğinde şutör gard ve uzun forvetliğe de soyunabilen bir oyuncuydu. Takımın joker kartı denilebilirdi.

Ümit, antrenmanlarını artırmalı ve kesinlikle alkolü azaltmalı, yazıp altını defalarca çizdim. *İstikrar eksikliği var*, diye de ekledim.

Onlar hakem eşliğinde oynarken ben notlarımı almaya devam ediyordum. Gözüm bugün enerjisi tavan olan Ata'ya çarptı.

Ata bugün tabiri caizse parçalıyordu. Pasları o kadar iyiydi ki sayıya ulaştırmadığı nadir oluyordu.

İki elini kullanabilmesi onun en büyük avantajıydı.

Ata'nın adını koyamadığım bir yapısı vardı. Oyunu gerçekten iyi yönetiyordu. Takım arkadaşlarını iyi tanıyor, iyi yönlendirme yapıyordu.

Sayın sen, sanırım sana bir şey itiraf etmem gerek. Ben işinde başarılı olan erkeklerden çok çabuk etkileniyorum. Sen aldın mesajı.

Ümit, Şükrü'nün üstüne sert gelince Şükrü agresif bir şekilde, "Oğlum, elimin altında çok dolanıyorsun. Bana ceza yedireceksin!" deyip onu hafifçe itti.

Ben, Ümit yükselir diye bekliyordum ama Şükrü'nün yanağına öpücük kondurdu. Gevşek bir ifadeyle, "Tamam, bebeğim," deyip sahanın diğer tarafına geçti. "Ve seni yerler yerler, seni ham yapar bu zilliler," deyip göz kırptı.

"Beyler kaytarmayın," diyen Ata, insanların su molası vermesine bile izin vermiyordu.

Emirhan bıkkın bir şekilde, "Ya bilader, senin gecen güzel geçti diye niye biz bugün patlama yaşamak zorunda kalıyoruz?!" deyip topu Ata'ya fırlattı. "Siktir git şuradan ya!"

Ata topu çevik bir hareketle tuttu ve hiç beklemediğim bir şekilde bana doğru fırlattı.

Buna hazır değildim. Reflekslerim bu derece güçlü değildi. Bu yüzden daha elimi bile kaldıramadan göğsüme çarpan topla acı içinde inledim.

"Ah!" derken öne doğru eğilmiş duruyordum. Elimdekileri fırlatıp, "Siktir!" diye de bağırıyordum tabii.

Ata'nın bana doğru koştuğunu gördüm. Acıdan gözlerim aniden dolmuştu. "Tutarsın sanmıştım. Kusura bakma," dediği sırada basamakları üçer beşer atlayıp yanıma geldi. Beni doğrultmaya çalıştı. "Kıpkırmızı oldun ya, o kadar mı acıdı?"

O kadar mı acıdı mı? Elimde kalırdı bu sırık!

"Adam nefes alamıyor lan," dedi Başar. "Bacak arasına mı attın, nereye attın, hayvan herif!"

Zaten regl öncesi hassas olan bedenime yediğim darbeyle oldukça sarsılmıştım. Elimi kaldırıp *bir şey yok* der gibi hareketler yapıyordum ama suratım kıpkırmızı olsa gerek, bana endişeyle bakıyorlardı.

Ümit ortamı yumuşatmak ister gibi, "Ne narinmişsin ya... Benim paslarımdan yeseydin acillik olurdun herhalde," dedi. O da merdiveni aşıp yanıma geldi ve hâlime şaşırdığını gizlemeden bakmaya başladı. "Ağlayacak mısın, oğlum?"

Evet ağlayabilirdim.

Ağlamak istiyordum.

Ağlayamazdım.

Yavaşça doğruldum. Gülmeye çalıştım. "Boşluğuma geldi ya," dedim inler gibi bir sesle. Bana hâlâ aynı şekilde bakıyorlardı. Sesim çok kötü çıkmıştı. "Bir de dün karın çalışmıştım onun üstüne darbe yiyince bir nevrim döndü ama şimdi iyiyim."

Şükrü, "Doğru ya! Antrenman sonrası benim kaslarım da dokunsam ağrıyor," deyince herkes onu destekledi.

Dokunsam mı? Top içimden geçip sırtımdan çıktı resmen, ne dokunması?!

Ata bana üzgün bir şekilde bakmaya devam ediyordu. Dizlerini kırıp benimle aynı hizaya geldi. "Gerçekten iyi misin, Deva? İstersen revire gidelim." Kafamı hiddetle sağa sola salladım. "Birader, bir ara yüzün moraracak sandım. Emin misin? Bak gel gidelim?"

İçim titriyor desem bana inanır mısın? Top öyle bir çarptı ki tüm bedenimde deprem etkisi yarattı.

Gülümsedim ve bu çok zordu. "Kanka, abartma istersen ya," dedim. Öksürdüğümde canımın acıdığını belli etmemek için çatlıyordum. "Anlık bir şeydi, geçti gitti... Hadi siz devam edin. Ben de biraz daha gözlemleyeyim sizi. Bazılarınızın eksiği çok."

Yalan söylüyordum. Eksiği olan elbette vardı ama kimsenin eksiği çok değildi. Ama gitmeleri gerekiyordu. Gerçekten iyi değildim. Ayak parmaklarım kendimi kasmaktan moraracaktı.

Çalışkan öğrenci olduğunu belli ederek, "Ciddi misin ya?" diyen, Başar'dı.

"Ben değilimdir o! Hayatta ben değilimdir!" diyen de yürüyen ego Ümit'ti.

Emirhan topla oynayıp bacaklarının arasından geçirirken sırıtıyordu. "Ben gördüm. Ata'ya bakarak not alıyordu. Ata..." dedi, sondaki a'yı uzatarak. "Ata bok yoluna yata..."

Ata elini kaldırıp, "Yürü git lan!" dedi. Emirhan'ın yanına gidip, kafasını kolunun altına sıkıştırdı. "O bok yoluna yatırırım seni. Abi beni pasla diye ağlarsın da yüzüne bakmam sifonu çekerim."

Emirhan'ın umurunda değildi, kahkahalarla gülüyordu. "Aman da aman! Benim bir numaram alındı mı? Oyy, kıyamam sana!"

Onların dalaşıyla herkes yeniden sahadaki yerini alırken Başar hâlâ yanımdaydı. Tamam iyi hoştu, anlayışlı biriydi ama şimdi yanımdan uzaklaşmazsa onu yumruklayacaktım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "İyi misin gerçekten?" diye sordu.

Rahat bir şekilde arkama yaslandım. Sağ ayağımı sol dizimin üstüne atıp burnumu çektim. "Kurşun yemedik top yedik kardeşim ya, ne kadar abarttınız!"

Kurşun yemiş gibi iki büklüm olmasam kendi dediğime inanacaktım, öyle bir oyunculuk sergiliyordum.

Başar bir şey demedi. Öyle.olsun der gibi bana son bir kez bakıp o da yerine döndü.

Onlar oyuna dönünce kimsenin dikkatinin bende olmadığı anı kollayıp lavaboya doğru resmen koştum. Açıkta bir yaram varmışçasına canım yanmaya devam ediyordu. Bu sefer erkekler tuvaletine girdim. Başkası giremesin diye kapıyı kilitleyip

tişörtümü çıkardım. Göğsüme sardığım sargıyı da çıkartınca gördüğüm manzara pek hoş değildi.

Sol göğsümün bir kısmıyla göğüs kafesim kızarmıştı. Gün sonuna doğru moraracağı kesindi.

"Elinin ayarına tüküreyim, Ata," diye söylene söylene üstümü giyindim. Sargıyı sararken sesim çıkmasın diye kısık sesle inliyordum.

Saçım başım dağılmıştı. Yani peruğum. Aslında saçımın tonuna yakın bir peruktu bu. Ve oldukça gerçekçiydi. Eğer karşımda kuaför yoksa kimse bunun peruk olduğunu anlayamazdı. Hatta kafamdaki saçlar bir başkasının saçı bile olabilirdi, o kadar pahalıydı. Bu yüzdendir ki fırlatıp atamıyordum.

Kılığıma kıyafetime şekil verdikten sonra yerime doğru sessizce geçtim. Yokluğumu fark etmemişlerdi bile. Bağıra çağıra küfürler havada uçuşurken oynamaya devam ediyorlardı.

Normalde onları izlemeye gelenler *ne kadar efendi, düzgün çocuklar* diye düşünürdü ama onların yalnız başlarına olduklarında tam bir azmana döndüklerini tecrübe etmiştim.

Telefonumun titremesiyle irkildim. Kuzey, başımın belası mesaj atmıştı.

Kuzeysu: Ablaaaa ablaaa noluurrrr
Buse işini çözdüğünü söyle
noluuurrrr

Deva: Hıılı iki günde çözdüm geri zekâlı

Kuzeysu: Bari biraz da olsa
hallettim de abla hiç mi adım yok?

Deva: Sana doğru uçan bir adım var Kuzey o olur mu???

Kendi kafasının olduğu ve şebek gibi sırıttığı bir çıkartma atmıştı. O şapşal kafasını ısırasım geldi.

Deva: Of tamam halledeceğim sus beni darlama

Halledecektim de nasıl halledecektim?

Ata'yı göz hizama aldım. Ata Can. Kardeşin Buse Han'ı kardeşim Kuzey Çetinceviz'e yapmak için ne istiyorsun?

Kitap Kurdu

5. PAS

Koç'un gözleri benim üstümdeyken en son düşünmem gereken şey belki de karnımın aç olduğuydu. Ama onun keskin gözleri beni esir aldığı için sağlıklı düşünemiyordum.

"Deva, seninle daha yeni tanışıyorum, değil mi? Bir de ablan mı vardı senin?" diye soran Koç'a hafifçe tebessüm ettim.

"Evet, Koç," dedim.

Kaşları olabildiğince çatıldı. "Grip misin sen? Sesin niye böyle çıkıyor?" Öyle bir sormuştu ki sanki cinayet işlemiştim de beni yakalamıştı.

"Tim!" dedim aniden. "Griptim! Artık değilim. Sadece sesimde kaldı biraz. Onun haricinde iyiyim."

Beni yakın gözlüğüyle uzunca bir süre süzdü. "Kırılgan duruyorsun, Deva. Bizimkilerle baş edebilecek misin, emin değilim. Baban işin altından kalkar dedi... Dün de çocuklar gözlemlerinden bahsetti biraz. Takımı iyi takip ediyorsun sanırım."

Koç, çok disiplinli ve bir söylediğini bir daha tekrarlatırsan seni potada sallandıracak bir adamdı. Bu yüzden inanılmaz korkuyordum. Zehir gibi biriydi. Eğer gerçek kimliğimi öğrenirse onu kandırdığımız için babamı kovar, bu camiada iş bulamasın diye de uğraşırdı.

Sadece gülümsedim. Ve boş boş baktım.

Önündeki kahve fincanını ileriye itti. Dirseklerini masaya yasladı. "Senden pek fazla bir şey beklemiyorum. İki ay normalde uzun ama senden bir şey beklemem için kısa bir süre. Sadece takımı takip et, çalışmalarını aksatmadıklarına emin ol ve gözlemlerinden bana da bahset kâfi."

Gözlemlerinden derken özellikle vurgulamıştı.

Bir asker gibi, "Tamam, Koç," dedim.

"Bugün önümüzdeki maç hakkında konuşmak için toplanacağız. Seni takvime eklemelerini söylerim. Buraya e-mail adresini yaz." Hemen dediğini yapıp tabletine e-mailimi yazdım. "Oradan bakıp uzun ve kısa vadeli neler yapacağımızı görürsün. Ben her gün gelmiyorum ama geldiğim günler eğitmenlerden bilgileri alır, gerekli konuşmaları yapar, takımla görüşürüm."

Kafamı salladım. "Biliyorum, Koç."

"Babanın yokluğu bizi biraz sarsacak ama takım uzun zamandır idmanlı. Artık kendileri de ne yapacaklarını biliyor. Arada akılları dağılıyor. Ben bunu fark etmeden hemen onları toparlayacaksın. Anlaşıldı mı? İdmanlarda tek bir fire istemiyorum. Dün dört tane fire vermişiz bile."

Ne yapacağımı anlamayarak, "Fire istemiyorum derken ne demek istediniz? Onların peşinden mi koşayım?" diye sordum.

Ayağa kalktı. Benim bir şey dememe fırsat tanımadan, "Ya peşlerinden koş ya da peşinden koştur ama onların hepsinin sahada olmasını sağla. Bana sakın fireyle gelme," dedi ve sert adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Tüm derdim sıkıntım yetmezmiş gibi bir de başıma topçuların peşinden koşmak çıkmıştı!

Kafamı masaya yaslayıp yüksek sesle ofladım. Ulan Kuzey Çetinceviz! Şu iş bitsin senin kafanı kırmaz mıyım ben?!

Takımın yanma gitmeden önce lavaboya, bu sefer erkekler kısmına, uğradım. Saçımı ve üstümde bana göre sakil duran gömleğimi düzelttim. Açık mavi gömleğin kolları kısaydı. Altımda koyu lacivert pantolonum vardı. Kafamdaki şapka

alakasız durabilirdi ama bugün o peruğu takmamakta kararlıydım. Dün kaşıntıdan kafa derimi yolmak üzereydim.

Değirmenaltı Spor Kulübü, Kocaeli'nin önemli basketbol kulüplerinden biriydi. Büyük takımlara oyuncu yetiştirdiği çok oluyordu. Tesis bayağı büyüktü. Buraya önceden gelmemiş olsam gerçekten kaybolabilirdim.

Toplantı odasına benzeyen büyük bir yerin önüne geldiğimde derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

Kapıyı açmamla tüm gözler bana döndü. Koç konuşmaya başlamıştı bile. Benim geldiğimi görünce eliyle gir işareti yaptı. O konuşmaya devam ederken ben en yakındaki boş sandalyeye oturdum.

Odada yaklaşık yirmi kişi vardı. Neredeyse tüm ekip buradaydı. Bazılarını ilk defa görüyordum. Tek bir tane kadın vardı. O da Koç'un asistanı Jale Hanım'dı.

"Toparlayacak olursam turnuvalar içinde kadroyu oluşturmaya başlayacağım. Kimseyi yedekte bırakmayı düşünmüyorum. Herkes ona göre hazırlansın," diyen Koç'un gözleri bir anda beni buldu. "Sizi Deva'ya emanet ediyorum. Onun görüşleri üzerine de birkaç değişiklik yapacağım."

Yapma bunu! Bana bunu yapma!

Takımdaki herkes bana kitlendi. Bu turnuva çok mühimdi ve herkes oynamak istiyordu. Koç bunu bana yıkmamalıydı. Zaten her şey çok fazla geliyordu!

Yanımda oturan Başar'ın koluma dokunmasıyla kaskatı kesildiğimi o anda fark ettim. Gerildiğimi anlayarak kısık bir sesle, "Rahat ol," dedi. "Herkes Koç'un ilk beşi kafasında çoktan netleştirdiğini biliyor. Ortamı kızıştırmak için böyle yapıyor. İdmanları aksatmayalım diye."

Ona teşekkür eder gibi baktım. Kulağına doğru yaklaştım. "Dünkü çıkarımlarımdan sonra beni biraz terletecek gibi."

Başar tebessüm etti. "O konuda haklısın," dedi ve benden hafifçe uzaklaşarak gözlerime baktı. "Sen ne kokuyorsun? Kız kardeşimin duş jeline benziyor."

Aha şimdi bitmiştim işte! Bunu nasıl unutabilirdim ki! Süt reçeli kokan duş jelini kullanan bir erkek tabii ki anormal gözükürdü!

"Benimki bitince kardeşiminkini kullandım. Acelem vardı," deyip üstümü kokluyor gibi yaptım, suratımı buruşturdum. "Kokusu hemen geçer sandım ama bayağı kaliteli bir şeymiş ya. Desene rezil olacağız herkese."

Omzumu dostane bir şekilde sıvazladı. "Sıkıntı yapma, hallederiz. Dolabımda parfümüm var ondan sıkarsın."

"Çok makbule geçer ya, eyvallah," dedim.

Cümleye eyvallah ekleyince daha erkeksi olacağımı düşünmekte haksız mıyım sence?

Koç aramızda konuştuğumuz için uyarmak ister gibi sesini yükselterek konuşunca ikimizin de dikkati ona çevrildi.

Sert bir üslupla, "Ata, biraz daha dikkatli olman lazım. Sen oyun kurucusun. Takımı koordine etmesi gereken kişi sensin. Senin eksikliğin takımı dağıtır," dedi. Ata sessizce kafasını salladı. "Herkese iş düşüyor burada. Herkes elini taşın altına koyacak ve gerekirse takım arkadaşını uyaracak. Kaç yaşında insanlarsınız, bunu size ben söylemeyeyim artık!"

Akıllı saatime bildirim düşünce çaktırmadan baktım. Mesaj Değirmenaltı Agaları'ndan gelmişti.

Ümit: Koç yine beynimizin içine edecek belli ki. Bundan sonra bir tek atmaya gelmeyenle bozuşurum beyler

Sinan: Varım diyor

Batu: +1

Emirhan: Uçarak gelenziii

Başar: Gelirim ama bir biradan fazlası çıkmaz benden

Yaklaşık beş kişi daha geleceğine ama çok durmayacağına dair mesaj attı.

Şükrü: Ben içkiyi bıraktım. Aslı'ya sözüm var

Emirhan: Şükrü bebeğim zorla tutuluyorsan göz kırp

Ümit: Oğlum yenge de her seferinde böyle yapıyor ya bugün iç yarın bırakırsın kanka sen

Şükrü: Online görünce de laf ediyor yazmayın bana

Şükrü'nün hanımcı olduğuna dair küfür bombardımanı yaşandı. Bu gruptaki erkekler küfür konusunda çığır açabilirdi.

Bu sırada tam karşımda oturan Ümit bana kaş göz yapmaya başladı. Garip ve neredeyse beni güldürecek mimikleriyle benim de gelmemi istediğini anlatmaya çalışıyordu.

Bunu kabul etmemem ve sessizce evime gidip kimsenin gözüne batmamam gerektiğini düşünüyorsun, değil mi? Haklısın, ben de öyle düşünüyorum ama bazen düşündüğümüz şeyleri yapmayız.

Bu buluşmaya gideceğim çünkü ben hırslı biriyim. Koç'un, kırılgan gibi göründüğüme ve bu süreçte benden fazla bir şey beklemediğine dair söylemleri canımı sıktı. Huyum kurusun, biri bana bir şeyi yapamayacağımı ima ederse o şeyi yapmak için canımı dişime takarım.

Anlayacağın bu akşam davete icabet edeceğim ve o masada herkes hakkında fikirler edinip yorumlarımla Koç'un aklını başından alacağım.

Oğlak burcu olduğumu söylemeden oğlak burcu olduğumu belli ettim ha, ne dersin?

Hedefe giden yolda çekilen çile kutsal mıdır, dostum? Bu çile kafası güzel olmak üzere olan sekiz tane erkeğin muhabbeti olsa bile mi?

Erkek ortamları bana her zaman eğlenceli gelmiştir. Birbirleriyle şakalaşmaları, kimsenin söylenenlere alınmaması, saçma sapan geyik muhabbetleri her zaman hoşuma gitmiştir.

Ama şimdi eğlenemiyordum. Arkama yaslanmış, dirseklerimi sandalyenin kenarlarına koyarak ellerimi birleştirmiş, yamuk bir gülüşle onları dinliyordum. Erkek gibi davranmaya çalışıyordum yani. Bir şey belli edeceğim diye ödüm kopuyordu.

"Sonra Emirhan ne dese beğenirsiniz?" dedi Ümit. Herkes sessizleşince doğru anın geldiğini anladı ve "Ben topçuyum oğlum, senin gibi popçu değil. Bileğimin gücü konuşuluyor benim, götümün büyüklüğü değil," dedi ve başını kaçırdığım muhabbet ne ise herkes gülmeye başladı.

Adını bilmediğim, ilk defa geldiğim yeni nesil bir meyhanedeydik. Takımdakiler çok içmiyor, herkes ayarını biliyordu. Ben ise gözlemliyordum. Herkesin zaafını bulmak demeyelim de kimi nereden yakalayacağımı çözmeye çalışıyordum.

Ata, önümde duran boş içki bardağıma kendi dolu bardağını vurdu. "Sen içmiyor musun, Deva? Başımıza bekçi diye mi geldin yoksa?" diye şakayla karışık sordu.

"Cık, ondan değil," dedim. "Bugün pek içesim yok. Zaten çok çok nadir içerim."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ciddi misin? Ne güzel ya! Sevindim senin adına. Keşke ben de az içsem. Gerçekten kondisyonumda gözle görülür fark olur," deyip bardağını kafasına dikip bana doğru kaldırdı. "Senin için içtim bunu."

Ata'yı biraz çözümlemiştim. Oyun kurucu olmayı hak eden biriydi.

Ama iradesiz insanlara istemsiz bir şekilde uyuz oluyordum. Keşke ben de az içsem demek yerine bunu yapmayı deneyebilirdi. Kendisine hükmedemeyen insan, başkalarına da hükmedemezdi.

"Sağ ol," deyip gülümsedim. Burada yüksek sesli konuştuğum için sesimi ayarlamada daha çok dikkat etmem gerekiyordu. "Ama sen de daha içme. Yarın antrenman var. Koç gelmeyeceğim dedi ama gelirse sıkıntı olur." Elinin tersiyle burnunu kaşıyıp tamam der gibi kafasını salladı. Bana doğru yaklaşıp elini şapkama uzatınca aniden uzaklaştım. "Ne yapıyorsun ya?!"

O, sert tepkime şaşırırken masadaki birkaç kişinin bakışları bize döndü. "Yüzünü göremiyordum birader, sakin ol. Yiyeceğiz sanki herifi," diye homurdanarak elini çekti.

Bir şey söylemedim. Dikkatler de benden uzaklaştı. Şükrü'nün gelmemesiyle açılan konu, kadınları anlamamaya gelmişti. Gerçekten ucuz yırtmıştım.

Sinan kocaman bir bilinmezlik içinde, "Cidden anlamıyorum ya!" dedi. "Kıza diyorum ki bana ne istediğini söyle, sana ona göre davranayım. Diyor ki hayır kendin anla. Baba, ben oradan bakınca zihin okuyor gibi görünüyor muyum?"

Ümit hemen onu destekledi. "Ha yaşa ya! Da Vinci'nin Şifresi'ni çözüyoruz sanki. Geçen kız bana yazmış ki kendime çok güzel bir elbise aldım. Ben de cevap yazdım güle güle giy bebeğim, at da bakayım ne aldın." Eliyle ağzını kapattı. "Bir anama sövmediği kaldi kızın!"

"Ne demeni beklemiş ki?" diye sordu Başar.

Ata kendinden emin bir sesle, "Elbiseni giyebileceğin bir yere yemeğe götüreyim, demesini beklemiştir," diye cevap verdi.

Ben bu çocuğa hem uyuz olup hem nasıl takdir edebilirdim ya!

Ümit eliyle Ata'yı işaret etti. "Ha bunu dememi beklemiş! Ula ben nereden bileyim yemeğe çıkmak istediğini?" Şivesi de kayıvermişti, tam olmuştu. "Desene bağa beni yemeğe götür diye!"

Kadınların komplike varlıklar olduğunu kabul ediyordum. Ama erkekler de biraz salaktı. Her kadını değil, sevdiği kadını anlamaya çalışırsa hiçbir sorun oluşmazdı.

"Bence biraz karmaşık gördüğümüz için anlamıyoruz," dediğimde herkesin bakışı beni buldu. Hasta olduğumu hatırlatmak istercesine burnumu çektim. "Kadınlar karmaşıklar zaten bunda hemfikiriz. Ama onları çözmek yerine o karmaşıklığı kabul etmeniz gerek."

Emirhan içkisini kafasına dikmeden önce, "Nasıl yapacağız, onu söyle sen," dedi.

Yerimde kıpırdandım. Keşke çenemi tutabilseydim.

"Örneğin elbise konusu. Kadın neden elbise aldığını sana söyler?" diye sordum. Hepsi bana bomboş gözlerle bakmaya başladı. "Ona iltifat etmeni bekler. Ve o elbiseyi senin yanında giyip sana güzel gözükmek ister. Yani ne yapacaksın? Hemen ona iltifat edebilmek için fırsat yaratacaksın. Beraber plan yapıp elbisesine uygun çiçek alacaksın. Kadının gönlünü hoş edecek, huzurlu uyuyacaksın."

Hepsi aydınlanmış gibi bakıyordu. Bunlar bir de kızları ellerinde oynatan tiplerdi. İşte sadece yakışıklılık ve para da bir yere kadardı.

Bunları nereden bildiğimi merak ediyor olabilirsin. Erkek gibiyiz dediysek de hiç sevgilimiz olmadı demedik.

Bizim de ruhumuzun okşandığı zamanlar oldu ama onun üstünden çok sular aktı.

Ve sanırım uzun bir süre de olmayacak gibi. Çünkü... erkekler biraz şeydir...

Başar kollarını göğsünde birleştirip bana merakla baktı. "Benim bir sorum var, hocam," dedi eğlenerek.

"Sor bakayım," dedim.

"Kadınları kıskansak suç kıskanmasak suç. Bu konu hakkında bir şey söylemek ister misiniz?"

"Cidden bunu ben de çözemiyorum," diye araya girdi Ata. Playboy olarak bu konuda fikri olmaması beni şaşırtmıştı doğrusu.

Kollarımı iki yana açarak, "Bakın," dedim. Ellerimi terazi gibi indirip kaldırdım. "Her şeyin bir dozu vardır. Dozunu kaçırdığınızda tadını da kaçırırsınız. Seven adam elbette kıskanır. Ama onun kişisel alanına girmeden, özgürlüğünü kısıtlamadan yapmalısınız bunu. Kadınlar kıskanılmak ister ama bunaltılmadan."

Ümit bana kaş göz yaptı, yine. "Senin hayatında biri var mı, Devo? Yoksa bize haybeye maval mı okuyorsun? Var mı bu sözlerin dayanağı?"

"Yok, Ümitçiğim. Götümden uyduruyorum," demeyi ben de beklemiyordum.

Sanki hayatlarındaki en komik şeyi söylemişim gibi hepsi gülmeye başladı. Neydi bu kadar komik olan?

Emirhan, "Ulan geldiğinden beri çizgisinden çıkmayan adamı bozduk. Götüm dedi lan resmen!" dedi.

Ağzımın ne kadar bozuk olduğunu bir bilselerdi...

Ümit masada ritim tutarak bir anda, "Vay vay tosuno," diye şarkı söylemeye başlamıştı. Şu an bu şarkı nereden aklına gelmiş olabilirdi ki? Bu adamın bir anda alakasız şarkılar söylemesine nasıl alışacaktım acaba.

Ata omzunu omzuma çarptı. "Tanıdıkça değişik biri çıkıyor bu herif. Hoşuma gitti," derken sırıtıyordu. "Sezai abinin oğlu olduğu belli."

Kahretsin, babam! Babamı unutmuştum.

İçkiler tazelendiği sırada bunu fırsat bilerek ayaklandım. Kendime sessiz bir köşe ararken telefonumdaki cevapsız çağrılara bakıyordum. Babam delirmiş olmalıydı.

Daha bir kere bile çalmadan açılan telefondan babamın yüksek sesi kulağıma doldu. "Deva?! Neredesin sen? Aklım çıktı kızım, aklım! Çocuklarla konuşup ağızlarından laf almasam kalpten gidecektim!"

Kimsenin olmadığından emin olunca normal sesimle konuştum. "Baba, özür dilerim. Olayın heyecanına kapılıp telefona bakmayı unutmuşum. Her şey yolunda ama, merak etme. Kızın hallediyor."

"Başlayacağım işine! Başına bir şey geldi sandım, kızım," dedi. Sesindeki endişeyi duyunca suçluluk hissiyle doldum. "İyiysen, her şey yolundaysa sıkıntı yok. Şimdi dikkat çekme, beni eve gidince ara," dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Babamı severdim ama bazen onunla kafes dövüşüne çıkmak istiyordum. Sanki keyfimizden buradaydık!

Kulağıma Ümit'in sesi geldi. "Yaranamadım yavrum, yaranamadım," diyordu. Bu ses kalbimin sesi de olabilirdi pek tabii.

Annemler de merak etmişti. Onlara iyi olduğumu yazdıktan sonra hareketlendim. Muhabbetleri kaçırmak istemiyordum. Arkamı döneceğim sırada sert bir bedene çarpmasaydım bu isteğimi hemen gerçekleştirebilirdim.

"Ay!" dedim refleksle. "Ay pardon!"

Kafamı kaldırmamla onu gördüm. Bu kıvırcık marul neden her yerden çıkıveriyordu?

Çarptığım kişi Allah kahretsin ki Başar'dı. Ve bana büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Deva, seni görmedim kusura bakma," dedi. "Ama sen ne dedin ne dedin?" Bana üstten üstten

çatık kaşlarla bakıyordu. "Ve sesin çok garip çıktı," deyip kafasını sağa sola salladı. Kendi kendine, "Alkolden aklım mı sulandı benim?" diye sordu.

Burnunun ortasına bir kafa atıverecektim, o zaman peşimden düşerdi.

Hemen kendimi topladım. "Dikkat etsene birader ya!" dedim aksi bir şekilde. "Ne arkamda beliriyorsun bir anda? Korkudan kafamı karıştırdın benim de." Elimle çekil işareti yaptım. "Müsaade edersen geçeyim!"

Başar aklı karışık bir şekilde kenara çekildi. O, "Pardon," derken ben koşar adım oradan uzaklaşıyordum.

Ay mı demiştim ben? Bir de sesimi değiştirmeden?

Umarım sesimdeki değişimi alkole bağlardı ve üstüne düşünmezdi.

Masaya geldiğimde elim ayağım buz kesilmişti. Yakalanacağım diye çok korkuyordum. Biraz sonra Başar masaya geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi davranınca biraz olsun rahatladım.

Bölüm sonu canavarını bekliyor gibi bir hâlim vardı. O kadar tetikteydim ki arkamdan garsonun geldiğini duyunca bile sırtım aniden dikleşiyordu.

Yeni gelen içkilerle Başar ve Ata hariç herkes kafasına bir tane shot dikti.

Ümit ağzının kenarından akanı sildikten sonra, "Yarasın!" dedi. "Meyhaneci sarhoşum bu gece, âşığım âşık çal bu geece!" O bir tanesine daha uzanacakken Ata onun eline vurdu. "Ne yapıyorsun, birader?!" derken oldukça sinirlenmişti.

"Dur oğlum, yeter," dedi Ata. Garsona el edip daha fazla getirmemesini söyledi. "Koç bir ton konuştu, unuttunuz mu? Bir taraflarınız kayarsa o da size kayar."

Emirhan ağzı dolu bir şekilde, "Bazen gelişine yaşamak gerekir, koçum," dedi. Gözleri gözlerimi buldu. Kaşlarıyla beni gösterdi. "Sen neden içmiyorsun, prenses?"

İçemezdim. İçersem dur durağım yoktu. Çok sapıtırdım ve ben onlardan değil, onlar benden laf alırdı.

Yüzümü ekşittim. "İçesim yok ya! Ne çok sordunuz! Hepinize ayrı ayrı mı açıklayayım?" dedim.

Yine de bana bakmaya devam etti. "Sen de tam bir *baby face*'sin he," dediğinde gözlerim sağa sola hareket etti. Diğerlerine beni işaret etti. "Baksanıza suratına bir. Hiç tüy yok, hatları da keskin. Değişik bir yüzü var."

Başar'ın, "Kız gibi," diye mırıldandığını duydum ama duymazlıktan geldim.

"Genetik biraz ya," dedim ve dediğim anda pişman oldum. Babam kabasakal gibi bir adamdı.

"Lan Sezai abi maymundan bir dakika sonra doğmuş gibi. Neresi genetik?" diyen Ümit'in kafasına Başar vurmasa ben uçan tekmeyle üstüne uçacaktım. Hıçkırdıktan sonra elini kaldırdı. "Pardon, Devo. Ama doğrusu bu yani..."

Ata, "Hormonsal bir şey ama bu... Adamın sakalı çıkmıyorsa ne yapsın?" deyip bana *sıkma canını* der gibi bakmaya başladı.

"Konumuz bu değil, beyler," dedim net bir sesle. "Daha yeni geldim, toyum, kendimi kabul ettirmeye çalışıyorum falan diye size tolerans göstereceğimi sanmayın. Hepiniz için ayrı ayrı plan çalışacağım. Kimse tek bir antrenman bile kaçırmayacak. Duydunuz mu?"

Ümit anında ofladı. "Ben biliyordum başıma gelecekleri. Adam zaten bizden nefret ediyor gibi bakıyor demiştim size," derken bilmiş bir bakış atıyordu.

Nefret ediyor gibi mi bakıyordum?

Erkeklere olan nefretimin bir gün beni mahvedeceğini biliyordum işte...

Şükürler olsun ki Sinan'ın, "Gerçekten bizim toparlanmamız lazım," demesiyle tüm kafalar sallandı. "Fazla boşladık, agalar. Önümüzdeki turnuvada ne yapacağız?"

Başar, Ata ve Şükrü biraz pozitif yaklaşıp daha çok çalışarak halledebileceklerini söylüyordu, geriye kalanlar ise daha olumsuzdu. Ya olmazsa ya kaybedersek diye kötüyü düşünüyorlardı.

"Çakırlar çok fena bu sezon. Hiçbir maçı kaçırmayacak gibiler," dedi Ümit.

Emirhan da onu destekledi: "Gerçekten yılmıyorlar. Bana kaybedeceğiz gibi geliyor. Pek umudum yok."

Beni daha tanımadın ama vicdanıma dokunan insanlara sırtımı çeviremem. Bir de kendilerine haksızlık ediyorlarsa hiç susmam.

Yerimden doğruldum. Hasta sesimle konuşmasam çok daha iyi olurdu ama şimdilik bununla idare edeceklerdi. "Siz kendinizin farkında mısınız? Laf ediyorum ama siz başarısız bir takım değilsiniz," dedim. "Dün sizi izlerken aldığım notların çoğu ne kadar iyi olduğunuz hakkındaydı. Elbette bazı eksikleriniz var ama Michael Jordan bile zaman zaman düşüşler yaşamadı mı? Sadece kendinize yönelik çalışmasanız, takım için daha çok düşünseniz kimse önünüzde duramaz sizin."

"Aslında doğru söylüyorsun ya..." diye mırıldandı Ahmet.

"Kendinize gelin! Siz böyle yaparsanız diğer takımlar size neler yapmaz!" diye devam ettim. "Bu yüzden ben sizi silkmeden silkeleniyorsunuz. Hem de hemen!"

"Doğru lan! Valla billa doğru!" dedi Şükrü. "Biz birbirine bağlı bir takımız. Daha önce kazanmadık mı, beyler? Yine kazanırız!"

Masada oluşan coşkulu havayı hissedince ekledim: "Ben yıllarca sizi izledim. Gelenler gidenler oldu, bazı sakatlıklar yaşandı. Siz o zaman bile sarsılmadınız. Şimdi her şey dört dörtlükken neden yapamayacaksınız? Bu değirmen hep dönmedi mi, beyler? Çarkınız hep döndü sizin!"

"Yürü anasını satayım yürü!" diye bağırdı Ümit.

Emirhan masanın yanından geçen garsonun elindeki tepsiden bir bardak içkiyi alıp kafasına dikmeden önce, "Bu çarkları onların çakırlarına sokmaz mıyız biz be?!" dedi.

Diğer takımın adı Çakırlar'dı. Ve Emirhan gaza gelmişti.

Bir de daha fazla içmeye devam ederse kendisini o çarkta sallandıracağımı bilmiyordu.

Ata birkaç defa alkışladı. "Alacağız ulan! O kupayı yine getireceğiz!" deyip kolunu Başar'ın omzuna atarak onu sarstı.

Bardaklar bir kere daha tazelenirken herkes umut ve heyecanla dolmanın sevinciyle yarın ne kadar üstlerine gideceğimi bilmiyordu. Bu sebeple garsonu uyardım ve daha fazla içki servisi yapmamasını istedim.

Onların başına geleceklerden daha büyük bir problemim vardı benim.

Karnımda bana kendini belli eden bir ağrı baş gösteriyordu. Takvime baktığımda bugün yarın regl olacağımı gördüm. Bu kadar adamın içinde beni kıvrandıran reglmle nasıl baş edecektim ki ben?

6. PAS

Yakın arkadaş dediğin tüm koşullarda seni destekler, elinden geldiğince seni rahatlatırdı, değil mi? Merve neden böyle biri değildi?

Evden çıkmadan önce Merve'yle görüntülü konuşuyordum. Bütün kınayıcı bakışlarıyla bana bakıyordu. İşaret parmağıyla beni gösterdi. Aşağılayıcı bir şekilde, "Bu mu yani erkek kılığın?" dedi. "Ve kaç tane adam senin bu hâlde erkek olduğuna inanıyor, öyle mi?"

Yüksek bir sesle ofladım. "Evet?! Nesini beğenmedin sen bu tarzımın?"

Hazretleri, parmağını çevirerek etrafımda dönmemi istediğini söyledi. Dediğini yaptığımda yüzünü ekşitti. "Kızım, bu senin zaten normal tarzın? Sadece göğüslerin artık hiç belli olmuyor, bir de saçların yok." Gözlerini irileştirip eliyle ağzını kapatınca bir şey oldu sandım ve kendime bakmaya başladım. "Devo, sen normalde de erkek gibiymişsin, kızım!"

Ekrana doğru tükürdüm. "Geri zekâlı mısın, Mernet? Bir şey oldu sandım ya! Ciddi misin? Aksini iddia eden mi oldu?"

Tırnakları ekrandan çıkıp yüzüme ulaşacak sandım. O derece uzundu. Kâbuslarımdaki cadılarınki gibiydi ve kıpkırmızıydı.

"Ya ama ne olursa olsun sen sensin yani. Bildiğimiz Deva'sın." Hasta sesimi ona gösterdiğimde bayağı gülmüştü. "O saçma

sesinle bile sensin. Nasıl anlamıyorlar ki?" derken gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Çünkü gerçek Deva'yı hiç tanımadılar. Ve bence ben iyi rol kesiyorum."

Sayın sen, benim için sen de iki dakika erkek gibi davranmayı dener misin? Eğer erkeksen de iki dakika feminizm dünyaya hâkim olsaydı her şey ne kadar harika olurdu, bunu düşünebilirsin.

Zor olduğunu fark ettin mi? Tüm o poz kesen duruşlar, değişik ses tonu, bacaklarını açarak oturmalar, araba ve maç muhabbetleri yapmak zor geliyormuş insana.

Merve, "Sen yakalan da ben o zaman göreceğim nasıl rol kesiyorsun. Regl olunca Godzilla'ya dönüşüyorsun kızım sen. Onu nasıl yapacaksın?" dedi. Bana bilmiş bilmiş bakmaya başladı.

Normalde de şeytanın sol bacağı gibiydim ama ayın belirli zamanlarında Godzilla beni gördüğünde kaçacak delik arardı.

Telefonu elime aldım ve onun beni yargılayan gözlerini görmemek için görüntüsünü kapattım. O tek çocuktu ve kardeşin için bazen elini taşın altına koymakla kalmayıp komple taşın altına girebileceğini anlamıyordu.

Üstelik ben onun için yıllarca çabalamışken bile. Okulda onu üzeni ben de üzerken bile. Onun için babasıyla kavga ederken bile.

Ekrana bakınca saatin neredeyse öğlene geldiğini gördüm. Ama Değirmenaltı Agaları grubunda bir mesaj bile yoktu. Hepsi hâlâ uyuyor olabilir miydi?

Dün gece onları bıraktığım hâlleri gözümün önüne geldi. Hepsi çakırkeyifliğin ötesine geçmişti. Beraber taksilere binmiş ve dağılmıştık. Hepsinin taksiye bindiğine gözlerimle şahit olmuştum. Acaba beni bırakıp geceye devam mı etmişlerdi?

Ya da onlara, "Bugün herkes uyuyor ve yarınki antrenman için tüm gününü kapatıyor," dediğimde, yanlış algılamış olabilirler miydi?

Yanlışlıkla erkekleri kapatmış olabilir miydim?

"Kızım, alo?! Deva! Baksana bana!" diye bağıran Merve'nin sesiyle yerimde sıçradım. Tırnağını ekrana vuruyordu ama sanki kafama kafama vuruyor gibiydi.

"Tamam Mernet, anladım seni canısı, kendine iyi bak, görüşürüz, Allah'a emanet, haber veririm, seni seviyorum, öptümler..." deyip, bana bağırmaya hazır suratına telefonu kapattım.

Bu Değirmenaltı'ndakiler neredeydi gerçekten? Acaba benden ayrı grupları mı vardı?

Sanki üç gün önce hayatlarına dâhil olmamış gibi benden ayrı grupları olmasına sinirimin bozulması keşke şaka olsaydı. Evet, bakma bana öyle. Bazen kendini hemen gruba dâhil hissedebilirsin. Ve ben onlara zaten çok önceden hayrandım...

Koç'un uyardığı üzere gözümü onların üstünden ayırmamalıydım. Tek bir fire bile verirsem Koç'tan önce babam canıma okurdu.

Kulübe gitmek için hızlıca yola çıkacağım sırada kapıda anneme yakalandım. "Deva, dur bir kızım," diye arkamdan seslendi. Durmadığım ve çıkmaya yeltendiğim için aynı şekilde seslenmeye devam etti. "Deva, bakar mısın bir buraya? Deva, dur bir kızım!"

Aceleyle, "Annem, geç kaldım. Lütfen, şimdi değil," dedim.

Beni kolumdan yakaladı, kendine çevirdi, yüzüme baktı. Bu bakışı biliyordum. Ergenliğe yeni girdiğim zamanlarda ne zaman dışarı çıkmak istesem annemin yüzünde bu bakışı görürdüm. Hiçbir şekilde giyim tarzımı beğenmeyen ve aşağılamaya hazır olan o bakışın aynısıydı bu.

"Ay böyle de bir garipsin. Kâbuslarım gerçeğe dönüşüyor sanki!" derken yüzünü buruşturuyordu.

"Anne, senin kâbuslarında ben neden erkek oluyorum ki? Kore dizilerini kesinlikle azaltmalısın."

Koluma yavaşça vurdu. "Küçükken kaşığı bacaklarının arasına koyup 'anne, ben erkek oldum' demelerin yüzünden olabilir mi?" Ben bu anıyı kafamdan silmiştim. Ama yanlışlıkla falan değil, bile isteye. Silmek için bayağı çabalamıştım. Şimdi bunu duymak beni o karmaşık geçmişe götürmüştü. Annem kısık gözleriyle bana baktı. "Sen bir annenin kızını, kız olduğuna ikna etmeye çalışması ne demek, bilir misin? Bilemezsin işte. Çok kara günlerdi, çok. Sırf o günleri unutmak için dizikolik oldum ben!"

İzlediği tüm gündüz kuşaklarının, dizilerin, yemek ve gelin programlarının sebebinin bile bana bağlandığına inanamıyordum.

Kıyamet kopsa annem odamın kapısını çalmadan açar ve "Sen mi bir şeye üfledin, Deva?!" diye başıma üşüşürdü. Beni öyle bir suçlama potansiyeli vardı.

Ona aldırmadan kapıyı açtım. "Sen eski günlerini yâd et canım, ben kaçıyorum!" dedim ve kaçar gibi çıktım.

Annem beni tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Baban merak ediyor. Dün de konuşamamışsınız. Bugün kesin ara! Ve cinsiyetinin ne olduğunu unutma," diye arkamdan bağırdı.

Unutamazdım çünkü annem bana sosyal medyadan attığı mesajlar olsun, sms olarak gönderdiği çıkartmalar olsun, bana kadın olduğumu her dakika hatırlatıyordu. Erkek kılığındayım diye mazallah erkek olurum sanıyordu.

"La havle ya," diye söylenirken bizim kattaki dairelerden birinin kapısı açıldı ve ben Gülsüm teyzeyle göz göze geldim. Olağan bir günmüşçesine ve ondan nefret etmiyormuş gibi, "Merhaba, Gülsüm teyze. Nasılsın?" dedim.

Gülsüm teyze ağzı beş karış açık bana bakıyordu. "Deva? Sen misin? Nasıl sensin?" derken hayretler içerisindeydi. "Sen kimsin?"

Erkek kılığında ben ve konuşan kendi sesim onu şaşırtmıştı tabii. Gülsüm teyze, beni küçüklükten beri tanırdı. Bir aralar

erkek olmak istediğimi en az annem kadar iyi bilirdi. Şimdi beni bu hâlde görünce muhtemelen cinsiyet değiştirdiğimi düşünüyordu.

Elimi onun şaşkın yüzüne doğru uzattım. "Hiçbir şey göründüğü gibi değil, Gülsüm teyze. Açıklayabilirim..."

Kafasını ağır ağır sağa sola salladı. "Ben göreceğimi gördüm, Deva. Artık her şey için çok geç," dedi ve ona doğru uzattığım elimi umursamadan kapıyı suratıma kapattı.

Görüyorsun değil mi, herkes önyargılı. Ne vardı ki bunda? Küçüklükten beri erkek olmak istedim diye, erkek gibi giyindim diye ve saçıma peruk taktım diye erkek mi olmuştum ben? Bunları birleştirince sonuç böyle mi olmalıydı? Lütfen biraz empati ya!

Hem olabilirdim de. Ve bu sadece beni ve kaşımaktan aşınmak üzere olan kafamı ilgilendirirdi.

Şimdi sus ve hayatına devam et, Gülsüm teyze. Yani kimseye bundan bahsetme. Ama biliyorum ki sen çoktan binanın hatta mahallenin gruplarında bundan bahsediyorsun.

Amanın! Annem beni mahvedecekti. O gruplarda benim hakkımda konuşulanları görünce kafasını kapıdan dışarı çıkarmazdı. Bu demek oluyordu ki tüm enerjisini benden çıkartacaktı.

"Battı balık yan mı gider göreceksin, Deva," diye söylenerek durağın yolunu tuttum. Otobüs gelince şansıma boş olan tek koltuğa hemencecik oturdum.

Lakin benim yanıma oturmanın onu çileden çıkartacağını bilmediğim bir kadının yanına oturmuştum.

Benim bu otobüslerden çektiğim neydi, arkadaş!

Kadın önce, "Tövbe tövbe!" dedi ve cıklamaya başladı. İlk başta bana dediğini anlamadım ve kime sinirlendi diye etrafıma bakınmaya başladım. "Dibimize dibimize canım, olmaz ki böyle..." derken benden uzaklaştı, cama yaklaştı. "Edep, hayâ falan bunlar hak getire. Sözlükte kaldı bu kelimeler sadece. Bir

de bakıyor. Ne bakıyorsun, kardeş? Sen utanmıyorsun da biz mi utanacağız söylerken?"

İşaret parmağımla kendimi işaret ettim. "Abla, bana mı diyorsun?" Etrafa bakınmaya devam ettim. "Ve siz kimsiniz ya? Tek sen konuşuyorsun?"

Kadının gözleri büyüdü. "Sen bayan mısın?" dedi büyük bir şokla.

"Bayan değil ya, artık anlayın şunu," diye homurdandım. "Valla elime mikrofonu alıp deli gibi çığıracağım en sonunda, bayan babandır diye!"

Kadın daha da şaşırdı. "Erkek misin?" dediğinde kafamı sağa sola salladım. "Nesin sen? Hem erkek hem kadın mısın? Allah Allah! Ne günlere kaldık!"

Tiksiniyormuş gibi bakarak ondan uzaklaştım. "Öncelikle insanım! Benim hayatım hoşuna gitmese bile saygı duymak zorundasın. Yanına oturmamı istemiyorsan ayağa kalkabilirsin. Ben senin tavrına göre nereye oturacağımı seçemem. Kendi düşüncelerini topluma dayatmak ve başkalarının hayatına müdahale etmek yerine kendin değişebilirsin. Ama pek mümkün olmadığını görüyorum." Ayağa kalktım ve herkes bana bakarken şoföre seslendim. "Abi, aç kapıyı. Bu hoşgörüsüz yerde inecek var," derken tüm iğneleyici bakışlarımı kadına gönderiyordum.

Evet sayın sen, havalı bir çıkış yapabilirdim eğer şoför abi, "Daha durağa çok var, seni burada indiremem," demeseydi.

Ne yaptım, biliyor musun? Öylece durdum. Sanki bir yerden tutunsam söylediklerime zeval gelecekmiş gibi hiçbir yerden tutunmadan dimdik durmaya çalıştım. Ve bu tümsekli yollarda oldukça zor oldu. Sarsıldım fakat kimseden destek almayarak yoluma devam ettim.

Otobüsten indim ama bir inişim vardı ki sorma gitsin. Sanki saçım varmışçasına saçlarımı savurdum, ki bu beni garip bir

ifadeyle izleyen insanları daha da dumura uğrattı, omuzlarımı dikleştirdim ve burnumu aşağı indirmedim.

Bugün başıma gelenler bitti sanıyorsun, değil mi? Bitmez ki, bitemez.

Aklımdan onlarca şey geçmişti. Takımı yerlerde yuvarlanırken bulmak gibi, hepsinin bir köşede sızması gibi, kiminin olay çıkartıp sosyal medyada gündem olması gibi...

Fakat bunu hiç düşünmemiştim.

Hepsini dinç bir şekilde spor yaparken görmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Çünkü sessizlerdi ve ben sessiz erkekten, hatta erkekler topluluğundan korkardım.

Kulübün aşağısındaki spor salonundaydım. Buranın harika koktuğunu söyleyemezdim ama güzel bir atmosferi vardı. Tavandan yere kadar uzanan camlar, denize ve yeşile açılıyordu. Çalan parçalar ortamın enerjisini yükseltmek için hareketli seçilmişti. Hepsi kendi hâlinde, birbirine bulaşmadan sporunu yapıyordu.

Geldiğimi fark eden birkaç kişiye kafamla selam verip küçük adımlarla Ümit'in yanma doğru yürüdüm. Ümit *bench*'te ağırlık kaldırıyordu. Kulağında büyük kulaklıkları vardı. Bayağı terlemişti ve yüzünde azimli bir ifade vardı.

Sanki ağırlık kaldırmıyordu da sadece onun çekip çıkarabileceği kılıcı kavramaya çalışıyordu. Öylesine *Deli Dumrul* gibi bir hâldeydi.

Dizlerimi kırıp yanma eğildim. Kulaklığından çıkan seste duymayı beklediğim şarkı, *We Are The Champions* ya da *We Will Rock You* falandı. Açıkçası *Deme Düşme Ocağına* diye bir şey duymayı beklemiyordum.

Herkesin gaza geliş şekli farklı olabilir. Kimseyi eleştirmeden önce gizli gizli dinlediğin şarkıları düşün.

Saygılı olmaya çalışsam da gülümseyişimi durduramadım. Seti bitince konuşmak istediğimi belli ederek kulaklığını işaret ettim. Burada neler olduğuna dair en net bilgiyi ondan alabilirdim.

Kulaklığını çıkardıp göz kırptı. "Selam, Devo. Birazcık geç mi kaldın sen?" derken benimle alay ediyordu.

"Siz biraz erkenci olabilir misiniz? Neler oluyor burada?" Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Bir köşede kum torbasını şiddetli bir şekilde yumruklayan Ata'nın üstünün çıplak olmasını görmezden gelmeye çalıştım. Emirhan'ın garip sesler çıkararak barfiks çekmesi tüm dikkatimi dağıtsa da Şükrü'nün kız arkadaşıyla görüntülü konuşarak plank pozisyonunda durmasından gözlerimi alamadım. Hanımcılar her yerde hanımcıydı işte. Gözlerim yeniden Ümit'i buldu. "Nasıl ve ne zaman birlik olup buraya geldiniz?"

Ümit soruma cevap vermek yerine, "Sen hâlâ iyileşemedin mi, birader? Valla bizi hasta edersen Koç'un elinde kalırsın," dedi ve damacanaya benzeyen su şişesinden kana kana su içti. Hasta sesimden ben de bıkmıştım da elimden bir şey gelmiyordu. "Sözleşerek gelmedik. Herkes dün yaptığın konuşmadan etkilendi," deyince, ona kalkık kaşlarımla baktım.

"Nasıl yani? Koskoca adamlar harikasınız, iyisiniz, sizden iyisi yok dedim diye mi gaza geldi?" diye şaşkınca sordum.

Ümit kocaman gülümsedi. "Erkekler gazla çalışıyor ya hani? Birkaç sihirli kelimeyle bize tüm hafta boyunca antrenman yaptırabilirsin." Havlusunu alıp ayaklandı. "Oğlum, sen de erkeksin. Nasıl bilmiyorsun bunu?"

Boğazımı temizledim. Ne diyeceğimi bilmediğimden geriniyormuş gibi yaptım. "Ben de mi biraz spor yapsam ya?"

Ümit beni hızlıca süzdü. "Valla yanlış anlama ama zarganadan hâllicesin. Biraz kol çalış," deyip omzuma iki defa vurup yanımdan uzaklaştı.

Ona, *zargana senin babandır* demek isterdim ama babasını maçlara sık sık geldiği için tanıyordum. Babasının zarganayla uzaktan yakından alakası yoktu.

Aklıma Kuzey'in *Buse Buse* diye beni çileden çıkartmaları düşünce istikametimi Ata olarak belirledim.

Ata aynı şekilde kum torbasını yumruklamaya devam ediyordu. Benim geldiğimi gördü ama çalışmasına devam etti.

Ensesinden sırtına doğru akan terler, beline doğru hızla yol alıyordu. Gri şortunun bazı yerleri terden koyulaşmıştı. Dağılan saçları bazen görüşüne engel oluyordu ama kafasını hızlıca sallayarak görüş açısını ayarlıyordu.

Aslına bakarsak Ata tam da kafamdaki ideal erkek tipiydi. Hiçbir fazlalığı yoktu, uzun boyluydu ve orantılı bir vücudu vardı. Ailecek genetiklerini az çok biliyordum. Bu yüzden Buse'den hoşlanan kardeşime hak veriyordum.

Ara vereceğini anladığımda yaslandığım duvardan doğruldum. "Kolay gelsin, kaptan. Bakıyorum herkes çalışıyor, enerjiler yerinde. Neler oluyor?" dedim.

Anlam veremediğim bir neşeyle konuşmam en çok bana garip geldi.

Ata havlusuyla bedeni dâhil her yerini kurularken yarım ağız gülümsüyordu. Yere eğildi ve orada olduğunu yeni fark ettiğim telefonunu eline aldı. Kendisini videoya çekmişti. Sosyal medyada bu tarz içerikler paylaşmayı seviyordu. Tabii ki ona hayran olan kızlar da.

Allah'tan ben videoda görünebileceğim bir açıda değildim. Yoksa "O adamın yerinde olmak isterdim!" tarzı yorumlardaki adam olacaktım.

Korku filmi gibi.

Büyük bir sevinçle, "Takım kendine geliyor," diye söze başladı. "Dün akşamdan sonra herkes toparlanmamız gerektiğini fark etmiş olacak ki tüm ekip sabah erkenden buradaydı. Bir de o kadar alkole rağmen, sen düşün." Bench'e oturup, hâlâ inip kalkmaya devam eden göğsündeki terleri sildi. "Koç da bu durumdan memnun oldu. Sen gelmeden önce ona bir video

gönderdim. Sadece 'devam' yazdı ama ben onu biliyorum. Şimdi keyif kahvesini içiyordur."

"Buna sadece ben sebep olmuş olamam," dedim.

Kafasını sağa doğru yatırdı. Güneş yüzüne vurduğunda kahverengi gözlerinin rengi açıldı. "Sadece senin söylediklerin değil. Sosyal medyada bizi yarıştıran hıyarların da gaza getirişiyle böyle oldu."

"Kim ne yazıyor ki?"

Yüzünü buruşturdu. "Çakırlar sizden daha iyi, onlar size çakar... Çakırlar büyüktür, Değirmenaltı... Bunlara da basketbolcu mu diyorsunuz..." diyerek yorumları sıraladı. "Tabii bunların tam aksine aynı oranda bizi yücelten yorumlar da var. Tamamen bir linç kültürü. Bir tarafı çok seviyor veya sevmiyor diye diğer tarafı ya gömecekler ya da ilah ilan edecekler. İnsanların ortası yok."

Bahsettiği yorumları ben de görmüştüm. Herkes sevdiği takım için bir şeyler yazıyordu fakat insanların sevdiği takım da o hafta kim popülerse ona göre değişiyordu. Ya da hangi takımdan beğeni alacaksa o takım için yorum yapıyordu.

Sayın sen, sen bilmiyorsun ama ben kelebek etkisine inanan biriyim. Dünyanın bir ucunda kanat çırpan bir kelebeğin bile hayatımızı etkilediğine inanıyorum. Bu yüzden lütfen sen de bu linç kültürünün bir parçasıysan en azından kendin için dur ve bunu yapma. Bunu yapıyorsan eğer hayatını etkilediğin insanları düşünmediğin ortada ama bari kendi hayatını düşün.

Çünkü dünya yuvarlak ve attığın taş bir gün senin kafanı yaracak.

Aklıma gelen fikirle, "O zaman bunu lehimize çevirelim," deyince, Ata telefondan kafasını kaldırıp gözlerini bana çevirdi. *Ne demek istiyorsun* der gibi bakan gözleri kısıktı ve merakla bakıyordu. "Eğer ki bu şekilde motive oluyorsak insanların ve dolayısıyla takımın gaza geleceği paylaşımlar yapalım."

Alnını kaşıdı. "Yani ne yapalım diyorsun?"

Arka cebimden telefonumu çıkardım. "Bana bırak," dedim ve koşar adım salondan dışarı çıktım.

Ani gaza gelişlerimi ve aklıma gelen her fikrin dâhiyane olduğunu düşünmemi benden çıkartırsan bende hiçbir şey kalmaz. Bu sefer cidden karaktersiz olurum...

Aklımdaki çok basit bir paylaşımdı. Ama birkaç kelime ve temaya uygun müzik her şeyi çözerdi.

Video kaydını açtığım telefonumla beraber salonun kapısını aralayarak içeri girdim. Önce sağ tarafta beraber çalışan Sinan ve Emre'yi, sonra koşu bandında peşinden atlı kovalıyormuş gibi koşan Emirhan'ı, Başar spinning yaparken onu gaza getirmek için şevkle bir şeyler söyleyen Ata'yı, ağırlıklarla beraber squad yapan Ümit'i ve takımdaki herkesi bir bir kameraya kaydettim.

Tüm videoyu kesip otuz saniyelik bir video yapmak beklediğimden uzun sürmüş olsa da sonunda video istediğim gibi olmuştu. Üstüne yazdığım "Değirmenaltı ligin altını üstüne getirmek için hazırlanıyor..." yazısı ve *Patlat (Babalar Sözünü Tutar)* şarkısıyla beraber paylaşabilmek için Koç'a gönderdim.

Müzik fikrini Ümit'ten aldığımı söylememe gerek yoktur herhalde?

Koç ne düşünmüştü bilmiyordum ama bu videoyu paylaşırsak takımı da seyircileri de teşvik edeceğini söylediğimde hoşuna gitmiş olacak ki sadece, "Olur," demişti ve paylaşmam için bana onay vermişti.

Takımın sosyal medya yöneticisine Koç'tan onay aldığımı söyleyerek videoyu attım. Birazdan paylaşacağını söylediğinde kendimi çok büyük bir şey başarmış gibi hissediyordum.

Keyifle arkama yaslanıp sanki ellerimde büyümüşler gibi takımın çalışmasını izlerken, videodaki en sevdiğim kısım aklımda dönüp duruyordu.

Şükrü telefonunu barfiks çubuğuna bağlamıştı. Kendisini yukarı doğru her çektiğinde kız arkadaşının ekrandaki fotoğrafını öpüyordu. Ve şarkıda *"Sizin bizi yenmeniz ne mümkün!"* kısmı tam da bu ana denk geliyordu.

7. PAS

"İnanılmaz anasını satayım! Her kaydırdığımda izlenme artıyor!" dedi Emirhan. "Şimdi de 1,2 milyon oldu! Çüş!!"

Anlaşıldığı üzere haklı çıkmıştım ve videonun izlenmesi üç saatte milyona ulaşmıştı. Hatta şimdiden diğer sosyal mecralarda bile paylaşılmaya başlanmıştı.

Bu üç saatte ne mi olmuştu peki? Neler olmamıştı ki...

Takımın duş alması gereken kısma gelindiğinde ortalık baldırlar cennetine dönmüştü. Onlar tamamen soyunmadan binbir bahaneyle oradan kaçmıştım. Regl olduğum için mi yoksa utanma diye bir şeyi hatırladığım için mi bilmiyorum, yüzüm ala dönmüştü.

Evet, maalesef ki tam vaktinde regl olmuştum.

Kasıklarımdaki ağrıyla baş etmem normalde de çok güçken şimdi erkek rolü oynadığım yedi tane adamla bir arada oturuyordum. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Ağrı kesici biraz olsun sancılarımı dindirmişti ama bastıramıyordu. Yumruk yaptığım elimi birine geçirirsem bu benim değil, bana eziyet eden ağrının suçuydu.

Ben, beni her ay bir güzel yoklayan ağrıma çare bulmaya çalışırken onlar aklanıp paklanmıştı. Normalde herkes çok yorgundu ve evlere dağılacaktı ama videonun izlenmesi alıp başını gittiği için beraber birer kahve içmeye karar verilmişti.

O videoyu tam vaktinde paylaşan kendimi tokatlamak istiyordum.

İçimizde en mutlu olan sorgusuz sualsiz Şükrü'ydü.

Herkes harika yorumlar alıyordu. Kiminin boyu posu övülürken, kiminin kol kasları övülüyordu. Ata'nın iyi bir oyun kurucu olduğuna dair yorumlar gelirken Ümit'in kalçasına övgü dolu mesajlar yağıyordu.

Ama hiçbiri "Şükrü gibi bir sevgili istiyorum 777" yorumları kadar etkileşim almıyordu.

Şükrü'nün ağzı kulaklarındaydı. Sebebi dolaylı yoldan yorumlar da olsa doğrudan sevgilisinin mutlu olmasıydı. Kız arkadaşı videoyu izlediğinde çok sevinmişti, Şükrü'ye onu çok sevdiğini söylemişti. Bu sebeple en mutlu olan, hanımcılığın her zaman kazandırdığını gösteren Şükrü'ydü.

Bir anda sırtıma çarpan el yüzünden yerimde sıçradım. Ümit manyağı sırıtıyordu. "Ulan Devo, valla helal olsun sana. Bir videoyla neler yaptın. Çakırlar şimdi kuduruyordur," derken keyfi oldukça yerindeydi.

Öyle sert vurmuştu ki kasıklarımdaki ağrı şiddetlendi. İçimde biriken ağrıyla ben de onun koluna yumruk attım. "Ne demek, kardeşim!" dedim dişlerimin arasından. Bir kere daha vurdum. "Lafı olmaz!"

Bana göre sert vurmuştum ama o hiç oralı olmadan yorumları okumaya devam etti.

Başar, "Instagram hesabıma istek yağıyor," dedi şaşırarak. "Bir video nelere kadirmiş ya..."

Ata derin bir nefes verip arkasına yaslandı. "Koç da bana *biraz aktif olun* diye mesaj atmış. Sosyal medyanın gücüne sonunda inanıyor gibi," dedi. "Babanın da hoşuna gidecek, Devo."

Garip bir sesle, "Hıı..." diyebildim sadece.

Ata'nın kaşları çatıldı. "Bir yerin mi ağrıyor senin? Suratın da kıpkırmızı zaten."

Kendimi toparlamaya çalıştım ama pek becerebildiğimi sanmıyordum. Bu olayın stresi ve tüm gerginliğimle birleşen ağrım bana sinir bozucu bir şekilde gülümseyerek el sallıyordu. Dik durmakta güçlük çekiyordum.

Gribimi kastederek, "Hastalıktan herhalde ya," dedim.

Ata anlayışla kafasını salladı. "İstersen bir hastaneye gidelim, pek iyi görünmüyorsun. Hem ben de Buse'yi almak için kalkacaktım. Seni de bırakırım," deyince, gözlerimde ışık yandı.

Bir anda kafamın içinde Kuzey'in sesi yankılanmaya başladı.

Buse de Buse! Buse Buse Buse! Buse de Buse üf ne Buse!

Hevesimi belli etmeden kabul edecektim ama beni hastaneye götürme riskini göze alamazdım. Onu yanımdan kovsam gözüne batabilirdi. Ağrı kesici iğne vurdurmayı başarsam bile kimliğimi verdiğimde her şey ortaya çıkardı.

"Hastanelik bir olayım yok. Yine de teşekkür ederim. Eve gidip dinlensem geçer," deyip hafifçe toparlandım. "Hatta yavaştan kalkayım ben."

Ümit tavırlı bir şekilde, "Erkenden kaçıyor musunuz ya? Daha yorumların hepsini okumadık ki," deyince ona vurmamak çok zordu. Elimin tersindeydi ve ben ayın bu zamanlarında şiddet yanlısı birine dönüşüyordum.

Susmazsa eğer bir sonraki videoda benden dayak yerken kameralara yansıyacaktı. Bakalım o zaman da yorumları okumak isteyecek miydi!

Başar, "Yorucu bir gündü abi, ben de gidiyorum," diyerek, yine mırın kırın eden Ümit'i umursamadan ayağa kalktı. "Seni ben bırakırım, Deva. Sezai abiyi birkaç defa bırakmıştım. Sizin ev benim yolumun üstünde," deyip kafasıyla gel der gibi bir işaret yaptı.

Çölde su bulmuş gibi atladım bu teklife. Cüzdanımla telefonumu alıp ayağa kalktım. Cüzdanla telefonu masaya bırakmak erkekliğin doğasında olduğundan ben de bu durumdan geri

kalamamıştım. Araba anahtarı da olsaydı tadından yenmezdi ama babam arabayı kendisiyle beraber memlekete götürmüştü.

Otoparkta değişik markalarda bir sürü araba vardı. Ve hepsinin markası çok iyiydi. Zenginliğin gerçekten gözü kör olsundu. Hepsinin kendine ait bir arabası vardı.

Çoğu, baba parası yese de işin aslı kulüpteki çoğu oyuncu iyi kazanıyordu. Ne yapsaydım, ben de mi basketçi olsaydım?

Bu sefer de Merve'nin sesi kulaklarımda çınladı.

Basketçi koca bul! Basketçi koca bul! Hem uzun boylu ve yakışıklılar! Basketçi koca bul! Basketçi koca bul!

Onun sesini aklımdan silmek isteyerek kafamı hafifçe salladım.

Başar'la beraber otoparka kadar hiç konuşmamıştık. Arabaya bindiğimizde derin bir nefes verip bana dönünce konuşmak istediğini anladım ve hafifçe ona doğru döndüm.

"Ne gündü ya?" dedi yorgun sesiyle.

Ağrım olsa da neşem bakiydi. "Herkesin keyfi yerine geldi. O sebeple benim de keyfim yerinde," dedim. Başar bana gülümseyerek baktı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Değişik birisin," deyince, yerimde rahatsız bir şekilde kıpırdanmamak için zor durdum. *Değişik* derken, canım? Erkek kılığında olan bir kadın gibi mi değişik demek istedin? Hemen açar mısın şunu?! "Yanlış anlama... İyi anlamda söylüyorum."

Her anlamda kötüydü bu. Hem de her anlamda.

Kafamı cama çevirip çok umursamıyormuş gibi yapmaya çalıştım. Karın ağrım daha da şiddetlendi. "Aa, niye öyle dedin ki?"

Ay bir de yalandan şaşırmalarım yok muydu?

"Ya ben bizim hödüklere çok alışkınım ya da sen çok nahif birisin," dedi. Alt dudağımı içeriden dişlemeye başladım. "Video izlenme alınca yüzündeki sevinci gördüm. Biz daha hırbo bir şekilde seviniyoruz ama sen daha kibarsın." Ben mi kibardım? Kapıyı açıp atıverecektim kendimi aşağı! Sinyalini verip dönerken

bana baktığını hissettim ama ben hiç oralı olmadım. "Bunu güzel bir anlamda söylüyorum ama hani cinsel yöneliminle alakalı değil."

Bir anda ona dönüp, "Nasıl yani?!" dedim.

Yanlış bir şey söylemiş gibi baktı bana. "Yönelimin başka değil mi? Ben... Ben mi öyle sandım acaba? Ama bugün Ata'ya olan bakışlarını da görünce..."

Eriyip yok olmak istiyordum. Bu konuşmanın yaşandığına inanamıyordum.

Hiii! Babam beni mahvedecekti!

"Şey... yani..." Boğazımı temizledim, defalarca. "Sanırım benim biraz midem bulanıyor."

Aslına bakarsan sayın sen, söylemek istediğim bu değildi. Fakat yine her zaman olduğu gibi ayın bu zamanında ağrıdan istifra etmek üzereydim. Bir de stresim üzerine eklenince daha da kötü olmuştum.

Başar, "Ciddi misin?" diye sorarken yüzümün aldığı hâli görüp çoktan sağa yanaşmıştı. Çünkü bir elim ağzımda bir elim karnımda öğürerek bekliyordum. "Duruyorum şimdi. Ama kendini kasma, kus. Sorun değil arabaya kusabilirsin. Deva, kus! Gerçekten kusabilirsin! Tutma, kus!"

O kadar çok *kus* demişti ki kusasım olmasa bile gelirdi!

Kusamazdım elbette. Bu yüzden durduğu anda kendimi arabadan fırlatıp attım. Daha iki adım bile uzaklaşamadan olduğum yere istifra etmeye başladım. Hem de ciğerlerim dışarı çıkarmışçasına.

Elindeki su şişesini bana doğru uzatan Başar, "Ne yedin oğlum sen? Zehirlendin mi? Diyorum ben sen nahif birisin diye. Bizimkiler sana zurna dürüm mü söyledi?" diye soruyordu. Bu aralar o kadar çok zurnayla haşır neşir olmuştum ki, sanıyorum bir taraflarımla temas etmesi pek yakındı. "Al şunu, ağzını çalkala."

Normalde yerlere yatıp mızmızlanmam gereken yerde dik durmaya çalıştığım için ellerim titriyordu. Şişeyi aldım, ağzımı çalkaladım, iyiyim demek ister gibi gülümsedim.

Tek başıma olsam daha stressiz olabilirdim ama şimdi ona bir şey belli edeceğim korkusuyla elim ayağım boşalmıştı.

"Evde dünden kalan pasta vardı, onu yemiştim. Mideme dokundu herhalde," dedim. Söylediğim yalana inanmış gibi görünüyordu.

Kafasıyla arabayı işaret etti. "Gel, durma burada. Yüzün sapsarı oldu. Eve git de bir duş al, kendine gel."

Hiç konuşmadan arabaya bindim. Ağlamama ramak kalmıştı. Normalde kolay ağlayan biri değildim. En son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyordum. Fakat içinde olduğum durum sinirimi bozuyordu. Hâlâ ağrıyan karnım, leş gibi olan ağzım ve gey olduğumu düşünen Başar'la beraber tüm anksiyetem de benimle birlikte yolculuk yapıyordu.

Onu bu fikirden vazgeçirmeli miydim yoksa bu şekilde düşünmesi işime mi gelirdi?

Ata'ya nasıl bakmıştım ki ben?

Kafamı cama yasladım ama cama vura vura kendime kızmak istiyordum.

Biraz sonra, "İyi misin?" diye sordu Başar.

Elimi karnıma yasladım. "İyiyim ya, kusunca rahatladım. Uyuyunca da geçer zaten."

Bundan sonra beni eve bırakana kadar söylediği tek şey, "Yarın gelme, dinlen. Koç'a iyi olmadığını söylerim ben," oldu.

Eve nasıl girdim, peruğu saçımdan kafamı söker gibi nasıl çıkardım, kendimi duşa nasıl attım bilmiyordum. Tek bildiğim çatlamak üzere olduğumdu. Ne yapacağımı bilmiyor oluşum beni belirsizlik dağlarına sürgün etmişti.

8. PAS

Erkek kardeş zulmünü bir buna sahip olanlar bir de Deccal'le arkadaş olanlar anlayabilirdi. Atsan atılır satsan satılırdı da bunu kim alırdı bilmiyordum.

Buse'nin almayacağı kesindi.

"Abla, gerçekten sen çok değiştin. Eskiden verdiğin sözleri tutardın sen. Şimdi ne oldu?" diyen Kuzey'e yastık fırlattım.

"Sence de değişmem normal değil mi, geri zekâ?!" Kuzey yastığı refleksle tuttu ve yanına koydu. "Sana yapacağım dediysem yapacağım ama bana süre vermiyorsun. Daha bir hafta olmadı. Ben daha kendimi ayarlayamadım, sen bana Buse'yi ayarla diyorsun."

Kuzey dudaklarını büzdü. Artık üç yaşında değildi ve ben bu numaraları yemiyordum.

Yiyecek hâlim de yoktu açıkçası. Yatağımda iki seksen yatıyordum. Ağrıdan kızarmış dudaklarım ve yanaklarımla, karnıma bastırdığım ve bir işe yaramayan sıcak su torbamla ve eksilmek bilmeyen sinirimle.

Bana aynı şekilde bakmaya devam ettiği için, "Çık Kuzey, şu an bana bulaşma. Çık!" dedim.

Yüz ifademi gördüğü anda koşar adım odamdan kaçtı.

Bugün kulübe gitmiyordum. Gidemiyordum. Ağrıdan dolayı değil. Buna alışkındım ve elbette dayanırdım. Anlarlar diye korkumdan gitmiyordum. Ya da içlerinden birini döverim diye.

Babam bu dönemde nasıl olduğumu bildiği için bana sormadan benim yerime Koç'tan izin almıştı. Kızını tanıyordu.

Ama orada olamasam bile bugün yapılması gerekenleri gruptan söylemiştim. Herkesin enerjisi yerinde olduğu için kimse mızmızlanmamıştı.

Kendi kendime ağrılar içinde kıvranırken kafamın altındaki telefonum titredi. Gruptan mesaj geldi sanmıştım ama yazan kişi Başar'dı.

Başar: Deva, bugün gelmeyince merak ettim. Nasıl oldu miden?

Kusmaktan utanacak değildim ama ona yalan söylediğim hâlde beni merak ediyor olmasına utanmıştım.

Deva: İyiyim Başar. Teşekkür ederim. Siz neler yaptınız? Antrenmanda mısınız?

İki dakika sonra on saniyelik bir video gönderdiğinde heyecanla videoyu açtım. Takım bir sonraki periyot için dinleniyordu. Hepsi nefes nefeseydi ve gülerek bir şeyler konuşuyorlardı. Başar onlara, "Deva'ya selamları alayım, beyler," diye seslenince, *geçmiş olsun, merhaba Deva, iyileş gel* gibi sesler yükseldi. En son ekranda Başar'ın yüzü göründü; ekrana iyice yaklaşmıştı, yüzünde tatlı bir gülümseme vardı, el sallıyordu.

Gözlerimin dolmasına ben bile inanamıyorum. O yüzden şaşırırsan sana hak veririm.

Bu videoya, "*Ümit dizliksiz çalışıyor. Dizinde sakatlık var, dikkat etmesini söyler misin?*" yazmam duygularımı bastırmaya

çalıştığımı mı gösterirdi yoksa işimi ciddiye aldığımı mı, emin değildim.

Kabalık ettiğimi fark edince bir mesaj daha attım.

Deva: Herkese selamımı söyle lütfen. Bugün iyi dinlenin, yarın Koç geliyor.

Başar: İkisini de söylerim. Sen de bizi bir fotoğrafla da bakalım gerçekten iyi misin???

Aniden yerimden doğruldum. Ağrım baş gösterirken, "Siktir!" diyordum. "Siktir siktir siktir!"

Hızlıca ayaklandım. Etrafımda peruk arıyordum ama bulamıyordum. Ani hareketimden dolayı gözüm de kararmıştı.

Nereye gitmişti bu peruk? Annemin ona ettiği laflara dayanamayıp aşağı mı atlamıştı, ne yapmıştı?

Bulamadığım saniyelerde, "Atmak zorunda değilsin ki, Deva? Müsait değilim de geçiştir, bir şey yap," diye kendime akıl verdim. Deli dana gibi etrafta hiç dolanmamış gibi yeniden yatağa geçtim.

Deva: Müsait olunca görüntülü konuşalım ya hiç sevmem fotoğraf çektirmeyi. Siz antrenmandan sonra dağılıyor musunuz?

Bir an oynadığım kumar boynuma dolanacak sandım ama öyle olmadı.

Başar: Ben alışverişe gideceğim. Evde yiyecek hiçbir şey kalmamış. Bir de saç sakal tıraşı olmam gerek.

Deva: Sen tek mi yaşıyordun?

Başar: Evet, annemler İstanbul'da. O yüzden iş başa düşüyor.

Deva: Hasta olmasam yardıma gelirdim sana.

Başar: Sen iyi olana kadar benim dolap yine boşalır. Emirhan'la Ümit bana yakın oturuyor. İkisi de boğazına düşkün. Geldiklerinde dolap tamtakır oluyor hemen. O yüzden bir dahakine beraber çıkarız merak etme.

Gülen bir emoji gönderdim.

Deva: Yemek yapmayı biliyorsan ben de sana musallat olabilirim.

Başar: Sen göründüğün kadar yiyorsan eğer pek bir etkin olmaz gibi. Ama gel tabii, dolap her şekilde doldurulur.

Ben bir şey yazacakken o yazmaya devam edince onu bekledim.

Başar: Ben şimdi antrenmana devam edeyim, sen de yat dinlen. Akşam ararım seni.

Deva: Tamamdır, kolay gelsin.

Telefonu kenara bıraktığımda içimde adını koyamadığım bir mutluluk vardı. Farkında değildim ama karın ağrım etkisini azaltmıştı. Birkaç dakikalık konuşma bana iyi gelmişti. Hatta akşam yaşanacak konuşmaya umutla tutunmamı sağlamıştı.

Biraz sonra bu hâldeyken bile planlama yaparken annem odama giriş yaptı. "Kızım, daha iyi misin? Biraz iyiysen şu doğalgazı bir ödeyiver," dediğinde, gözlerimi aniden kapattım. "Deva, uyumadın, biliyorum. Zaten sana hâlâ kızgınım. Beni tüm mahalleye rezil ettiğin yetmezmiş gibi bir de beni duymazlıktan geliyorsun!"

Annemi çok seviyordum ama bazı anlarda gerçekten çekilmez oluyordu.

Gözlerimi açmadan, "Sen masamın üstüne bırak. Ben kalkınca öderim, anne," dedim.

Annem bir şey demeden odadan çıktı ve yine kapımı kapatmadı.

Evin çoğu işi bendeydi, böyle büyümüştüm. Faturaları ben öderdim, bir şey arızalanırsa ya usta çağırırdım ya da kendim çözmeye çalışırdım. Bina toplantılarına ben giderdim. Kuzey'in veli görüşmelerinde velisi ben olurdum. Halledemediği bir şey olan herkes direkt benim yanıma gelirdi.

Aslında bu durum hoşuma gidiyordu. Sevdiğim birine yardım etmek beni mutlu ediyordu.

Ama bazen onları mutlu edeceğim derken kendi mutluluğumu göz ardı ediyordum. Onları bir kere geri çevirdiğimde şimdiye kadar yaptıklarım yok sayılıyordu. Ya da o an uğraşmak istemediğimde, değiştiğim ilan ediliyordu.

Öğrenmem gereken bir şey vardı. Kendimi mutlu edemezsem kimseyi mutlu edemezdim.

Yavaşça doğruldum, önce kapımı kapattım sonra da kendime tatlı sipariş verdim. Tabii bunu yaparken faturayı ödemeyi de unutmamıştım.

Huylu huyundan kolayca vazgeçemiyordu.

Alışveriş yapmayı çok severim, gibi bir cümleyi hayatımın hiçbir döneminde kurmamıştım. Kendime yeni bir şeyler almayı seviyordum. Ama bunun için elli tane mağaza gezme fikri beni alışverişten soğutuyordu. İnternetten alışveriş yapmak daha cazip geliyordu.

Bu yüzden Ümit benden yardım isteyince önce geri çevirmiştim. Hem ağrım vardı hem de alışveriş yapmanın yanı sıra bir erkekle alışveriş yapmak beni hayattan soğutur gibi gelmişti.

Fakat ne kadar hayır desem de yoğun ısrarına karşı gelememiştim.

Ümit'in üzerine tutup, "Bu nasıl? Sanki rengi beni açarmış gibi?" dediği tişörte alık alık baktım.

Mor bir tişört onu nasıl açabilirdi ki?

Lacivert, polo yaka tişörtü ona uzattım. "Bu klasik ama kesinlikle seni daha iyi gösterir. Bazen klasikten gitmek en sağlıklısıdır."

Beğenmiş olsa gerek, uzattığım tişörtü aldı ama moru da bırakmadı. Bir anda giyim tarzını düzeltmek istemesinin milyon izlenme alan videoya gelen yorumlardan sonra olduğunu biliyordum. Herkes Ümit'in kendine baksa içlerinden en dikkat çeken olacağını yazmıştı. Tabii bu da Ümit'i oldukça etkilemişti.

"Bir de parfüm bakalım mı? Sanki bu kokumdan sıkılmaya başladım," deyince bezginliğimi belli etmemeye çalışarak gülümsedim.

"Sana iyi bir fikir vereceğimi düşündüren nedir tam olarak? Ben bu işlerden pek anlamam. Sana da söyledim, ben daha çok internette gördüğünü denemeden alan bir tipim," dedim.

Elinde tuttuklarını görevliye uzattıktan sonra bana yandan bir bakış attı. "Kızların neyi sevdiğini anlıyorsun sen. Onların hoşlanacağı bir tarzım olsun istiyorum." O konuşurken, askılıktan destek aldım ve kendimi kasarak ağrımın geçmesini beklemeye başladım. "Herkes Şükrü'nün giyimini çok beğeniyor. Kız arkadaşı ona bu konuda çok yardımcı oluyor. Ama benim hayatımda öyle biri yok. Aklıma sen gelince sana sorayım dedim," deyip bana doğru döndü. "Sen de hastasın biliyorum ama acil yardıma ihtiyacım vardı."

Benim de acil serum alasım vardı ama kimseyi arayıp rahatsız etmiyordum ki. Hem ben bugün izinliydim ya! Bu saatlerin mesaiden sayılmasını talep ediyordum!

Gülümsedim ama bu çok zor oldu. "Anlıyorum... Halledeceğiz bir şekilde. İstersen biraz sakal bırak. Böyle değişimler dikkat çekici oluyor."

Hiç düşünmeden *olur* anlamında kafasını salladı. Ya hayatında hiç ona yardım eden biri olmamıştı ya da ben bilirkişi gibi görünüyordum.

"Bak, şurada şapkalar var. İstersen biraz spor ama şık bir görünüm için bir şeyler bakalım," deyip onu oraya yönlendirdim. Onun dikkatini dağıttığım sırada amacım lavaboya gitmekti. Başarılı olmuştum da. O şapkaları denerken ben çoktan gidip gelmiştim bile.

"Devo, baksana," dedi heyecanla. "Bu şapkayla şu beyaz pantolonu kombinlesem, omuzlarıma da sweatshirt atsam fena olmaz mı?" Yamuk bir şekilde gülümsedi. "*Ateşteyim ben ateşte* gibi olmaz mıyım?"

Kıyafet denemenin verdiği bu mutluluğu en son altı yaşımdayken bayramlıklarımı giydiğimde yaşamıştım.

"Harika olursun, kardeşim," dedim.

Yakamdan ol, kardeşim.

Hevesle, "Ben şunları deneyeyim," deyip kabine gitti. Seçtiği her şeyi denemesi ve babamın maaşından fazlasını bırakıp

mağazadan çıkması iki saat kadar sürmüştü. Bana ise bir ömür gibi gelmişti. "Eyvallah Devo ya. İyi ki geldin, teşekkür ederim. Gel sana bir yemek ısmarlayayım."

Hayır derdim ama dün akşamdan beri doğru düzgün bir şey yiyememiştim. "Lafı olmaz be," diyerek onayladığımı belli ettim.

Bence rolümü iyi yapıyordum. Elim ikide bir saçıma gitmese ve kaşımasam her şey daha kolay olabilirdi aslında.

Yerlerimize yerleştiğimizde Ümit buranın hamburgerinin meşhur olduğunu söyleyerek ikimiz adına siparişi verdi. Rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Keyfine diyecek yoktu doğrusu. "Bu işi de hallettik. Omzumdan yük kalktı valla," dedi.

Buraya geldiysem elim boş dönmek istemiyordum. En azından takım hakkında birkaç şey öğrenmeliydim. Bu karın ağrıma rağmen uğraşmama değmeliydi.

"Bugünkü antrenman nasıl geçti? Koç bir şey söyledi mi?" diye sordum.

Ümit içeceğinden büyük bir yudum alırken kafasını sağa sola salladı. "Garip bir şekilde Koç'un keyfi yerindeydi. Bugün neredeyse hiç konuşmadan gitti. Bir tek Ata'yla konuştuğunu gördüm, o kadar."

"Ata işini iyi yapıyor ya. Takımı hiç boş bıraktırmıyor. Sadece sahada oyun kurucu değil adam."

"Yani... Bence de öyle."

Gözlerimi kıstım. "Biraz kararsız gibi söyledin bunu. Hayırdır, bilmediğim bir şey mi var?"

"Yok ya, sen yanlış anladın," dedi.

Ona doğru yaklaştım. "Yapma Ümit ya, var bir şey. Çıkar ağzındaki baklayı."

O da bana doğru yaklaştı. "Bak Devo, bu kendi görüşüm. Bir de senden laf çıkmayacağına inandığım için söylüyorum bunu. Ata'nın yüzüne söyleyemeyeceğim şeyi arkasından konuşmam ben zaten." Birkaç saniye es verince konuşmaya devam

etmeyecek sandım. "Ata işini iyi yapıyor ama Başar'ın desteği olmasa bunu pek beceremez. Başar'ın alttan alttan bizi koordine etmeye çalışması, boşlukları doldurması Ata'yı daha iyi gösteriyor. O da boş değil ama Başar sayesinde yeri sağlam."

Bunu içten içe hissetmiştim aslında.

Başar'ın kimseye göstermeden, dikkat çekmeye çalışmadan yaptığı davranışlar vardı.

Babamdan duyduklarımın yanı sıra, kendi şahit olduğum şeylerdi bunlar.

Şükrü'nün sevgilisiyle arası bozulunca motivasyonunu kaybetmemesi için aralarını bulmaya çalıştığını görmüştüm. Kendi dinleneceği zamandan feragat edip Sinan'la çalışmak için yol tepip geldiğini biliyordum. Bir keresinde hep beraber yurt dışına tatile gidecekleri zaman Emirhan'ın vizesi çıkmadı diye onu yalnız bırakmayıp kendisinin de gitmediğini yine babam söylemişti.

"Bir noktada haklısın. Ama bence bu Ata'nın eksikliği değil. Başar'ın kendisinin yapmak isteyip yaptığı bir şey. O yüzden Ata'ya kötü veya eksik dememeliyiz," dedim.

Hızlıca elini *hayır* der gibi salladı. "Ben onu demiyorum tabii ki. Başar gerçekten iyi bir çalışma arkadaşı olduğu kadar iyi bir dosttur da. Yaranmaya çalışmadan yapıyor bunu. Ata'ya da katkı sağlamış oluyor. Yoksa Ata iyi bir oyun kurucu olmasa Koç gözünün yaşına bakmaz gönderirdi onu." Koç, kendisinin bile iyi bir Koç olmadığını düşünse kendi ayağını kaydırırdı, ona şüphe yoktu doğrusu. "Başar'la sen benziyorsun aslında. Sen de hasta hâlinle beni kırmadan geldin. İşin olmamasına rağmen bizim için farklı alanlarda çabalıyorsun. İşine saygısı olan birisin sen de."

Kızsal bir tepki vermemeye çalıştım. Kafamı eğip *yiaa*... dememek ya da ellerimi çenemin altında birleştirip *teşekkür ederim*... diye mırıldanmamak gibi. Doğama tersti ama olsun...

Burnumu çektim. "Eyvallah. Elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz."

Muhabbetin durulduğu bu sırada ikimizin de eli telefona gitti. Ekranda Başar'm iki cevapsız aramasıyla mesajlarını görmeyi beklemediğimden olsa gerek, kalp atışlarım hızlandı.

Başar: Deva, iyi misin? Yeni müsait olabiliyorum kusura bakma.

Bu mesajından yarım saat sonra bir daha yazmıştı.

Başar: Uyuyor musun?

İki defa aradıktan sonraki mesajını ise on dakika kadar önce atmıştı.

Başar: Ümit'ten öğrendim onunlaymışsın. İyi olduğunu bilseydim rahatsız etmezdim. İyi akşamlar.

Hayda! Neydi şimdi bu mesaj?

Sayın sen, sence onu kırdım mı?

Bence kesinlikle kırmıştım. Ama erkek muhabbetlerinde nasıl olurdu, bilmiyordum. Ona mesaj atmam zaten benim yönelimimin farklı olduğunu düşünen biri için yanlış anlaşılmaya yol açabilirdi.

Hem ne yazacaktım ki? O sormadan nasıl olduğumu söylemek erkeklere özgü bir şey değilmiş gibi gelmişti.

Ümit'e, "Başar mesaj atmış. İyi insan da lafının üstüne yazıyor tam," dediğimde dikkati bana yöneldi. "Sana da yazmış sanırım."

"Yok ben seninle buluşacağımızı gruba yazdım," dedi. Haklı çıkmıştım, benim olmadığım bir grupları vardı. Beni neden almamışlardı gruba? Grubun adı "Cehennem Zebanileri" falan mıydı da ben dâhil edilmemiştim, pardon? Ümit bunu sorun

etmeyerek devam etti. "Başar böyle işte. Hastasın diye aklı sende kalmıştır. Herkese karşı böyledir o."

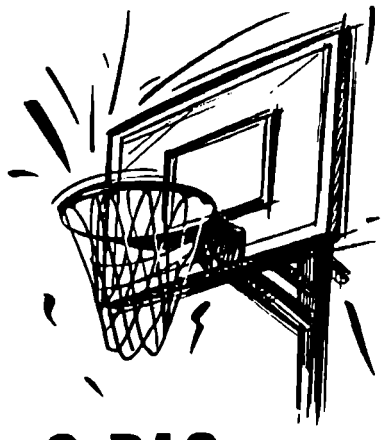
Aksini iddia etmemiştim zaten. Ben erkek kılığındaydım ve Başar'ın kızlardan hoşlandığını biliyordum. Eski sevgilileri hakkında, Merve sağ olsun yeteri kadar bilgim vardı. Bana DM'den tanımadığım kişileri atıp takımdakilerin eski sevgilileri olduğunu söylüyordu.

İçimden bir ses, kendim gibi görünüyor olsam bile Başar'ın beni merak etmesinin başka bir sebebi olamayacağını söylüyordu.

Kendimi çirkin gördüğüm için değil. Aksine çok güzel buluyordum. Fakat onun hoşlandığı kızlar daha bakımlı ve dış görünüşüne önem veren kızlardı. Ben öyle değildim.

Başar, gerçek Deva'yla arkadaş olurdu; onu merak eder, hâlini hatırını sorardı ama onunla flört etmezdi.

Bunu sorun ettiğimi düşünme. Sadece içimde garip bir his oluştu. Ona kendimi beğendirme isteği kalbimin bir yerine çöreklendi. Ortada hiçbir şey yokken üstelik.

9. PAS

İçimde dindirilemez bir sinir vardı. Sebebini de biliyordum üstelik. Hem regl olduğumdan hem de bu hâlde takımla beraber yüzmeye gittiğim için olabilirdi aslında.

Ben sana demiştim. Daha başıma neler neler gelecek demiştim!

Sabahın köründe Koç tarafından aranmıştım. Telefonumun ekranında onun ismini görünce anlık yaşadığım kalp kriziyle titrek bir *alo* ile açmıştım telefonu.

"Deva, uyanık mıydın?" diye sormuş ama cevabımı beklemeden devam etmişti. *Beni sabahın 7'sinde neden uyandırdın lan?!* diyememiştim tabii. "Benim bugün işim çıktı, kulübe gelemiyorum. Ne zamandır da takımın kafasının dağılmasını istiyordum. Ara sıra gittikleri olimpik yüzme havuzu var. Bu sabah orayı ayarladım. Takımın otobüs şoförü rahatsızmış ama Ertuğrul Bey sizi götürecek. Saat 9'da kulüpte olabilir misin?"

Daha kötü çok az teklif duymuştum.

Tabii ki *olurum* demekten başka bir şey söyleyememiştim.

Daha bu kılığa girmenin konusu geçtiğinde bile *başıma en kötü ne gelebilir ki?* diye düşündüğüm bir an olmuştu. *Hep beraber çıplak kalmayız herhalde,* diye kendi kendime gülmüştüm.

Aaa be karaktersiz Deva, aa be beynini halka arzla tüm ülkeye hibe eden Deva, sen daha neler yaşayacaksın?

Uyku mahmurluğuyla dolabın karşısına geçmiş ve ben ne giyeceğim diye bir telaşa düşmüştüm. Bazen yaşananlar gerçek anlamda bir sitcomdaymışız gibi hissettiriyordu.

Yanıma bir şey almadan apar topar evden çıkmıştım. Onlarla beraber yüzecek hâlim yoktu, değil mi? Yok daha neler!

Otobüs saatine yetişmek için acele ederken sinirden patlamak üzereydim. Ağrıyan karnım bana hiç yardımcı olmuyordu. İki dakika geç kalan otobüsün tekerini hunharca yumruklamak istiyordum. Sadece otobüse değil, tüm evrene sinirliydim. Her yere 777 de yazsam, bütün manifestleri yalayıp yutsam da bu agresifliğimin geçeceğini sanmıyordum.

Üzülerek söylüyorum ki bu konuda anneme çekmiştim.

Yaklaşık bir saat içinde kulübe varabilmiştim. Ayakta geçirdiğim bir otobüs yolculuğunda karnımın ağrısı şiddetlenmişti. Dolayısıyla sinirim de katlanarak artmıştı.

Takım otobüsünü gördüğüm anda Koç'un bana şaka yapmadığını anladım.

Kapının önünde sigara içen Ertuğrul abiye, "Merhaba abi, kolay gelsin," diyerek otobüse bindim. Fakat bomboştu, kimse yoktu. Dışarıya, "Herkes nerede, abi?" diye seslendim.

"Yarım saate hepsi toparlanmış olur. Gelmeleri için erken daha," dediğinde saçımı başımı yolacaktım.

O zaman ben neden erkenden gelmiştim ulan? Daha hiçbir şey yiyememiştim bile. Açlıktan peruğumu mu kemirseydim, ne yapsaydım?!

"Anladım, abi," dedim sessizce. En öne geçip oturdum ve takımdaki prenseslerin gelmesini beklemeye başladım.

Ağrımla beraber açlık da yaşadığım için ekstra gergin olan bünyem uçan kuşa bile sinirle yaklaşıyordu. Umarım bugün kimse bana çatmazdı. Yoksa gözünün üstünde kaşın var diyerek herhangi birinin canına okuyabilirdim.

İçeri gidip onları azarlama isteğimle baş ederken oldukça zorlanıyordum. Ne saçları vardı ne de ne giyeceğim derdi. Soyunma

odasından çıkmak bu kadar zor olmamalıydı. Ama prenseslerin muhabbetleri bitmiyordu ki! Car car car car konuşup duruyorlardı.

Gözlerimi kapatıp zamanın geçmesini beklerken kulağıma dolan müzik sesiyle yerimde sıçradım. "Senin ben gelmişini!" diye söylendiğim sırada omuzunda hoparlör olan Ümit'i ve onun arkasından eğlenerek gelen takımı gördüm.

"Kop gel günahlarından!" diye bağırarak şarkıya eşlik eden Ümit beni görünce oynaya oynaya bana doğru gelmeye başladı. Omuzlarını oynatıyor, belini kıvırıyordu. "Devo, oyna! Haydiii!" diye bağırmaya başladı.

İyi ki elimde bir bıçak yoktu. Yoksa dediğini yapıp giderdim ve hiç hoş şeyler yaşanmazdı.

Gülümsemeye çalıştım. "Yok canım, ben oynadım da geldim," deyip ayaklandım, aşağı indim. Neredeyse herkes gelmişti. "Haydi bakalım çocuklar, herkes sırayla içeri geçsin. Arkadaşınızı itmeden. Nazik olun. Tamam mı?" dedim.

Ata gülümseyerek, "Günaydın," dedi, ilk önce o bindi.

Arka tarafta hâlâ uyanamayanlar vardı. "Günaydın, prensesler!" diye onlara doğru bağırdım. "Hep beraber oynamaya gideceğiz! Cıp cıp yüzeceksiniz, biraz neşe!" derken dişlerimi sıkıyordum. Ben bu hâlimle neşeli olmaya çalışırken onlar böyle olamazdı. En arkada sevgilisiyle konuştuğunu tahmin ettiğim Şükrü'ye seslendim. "Otobüs kalkıyor, beyler. Telefonla konuşup şoförün dikkatini dağıtmayalım! Haydi haydi!"

Bu sırada yanımdan geçen Başar bana yarım ağız gülümsedi. "Daha iyisin belli ki... Günaydın," dediğinde bana küs olmadığını anlamış oldum.

"Eyvallah, birader," deyip içeri geçmesini işaret ettim. İki defa alkışladım. "Haydi takım! HAYDİ!"

En son içeri binen Ümit'in hoparlörünü kafasında kıracaktım. Bu sefer de, "*Gelmezsen gelme*," diye bağırıyordu. Sesi biraz kısıp, "Ne haber, Devo? Hazır mısın yüzmeye?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Aynen, hadi geç içeri," deyip onu neredeyse içeri itekledim. Düşer gibi oldu ama hemen kendini topladı. Ellerimi birbirine çırpıp ben de içeri geçtim. Bazıları hâlâ ayaktaydı ama neredeyse çoğu yerleşmişti. Uzun uzun adamlar olduğu için otobüs tıka basa dolu görünüyordu. Kavimler göçü yapıyorduk sanki. "Herkes yerine oturabilir mi? Bakacağım, gelmeyen var mı diye! Geç yerine Ahmet, kaynatma! Hepiniz bir bakın, yanında arkadaşı olmayan var mı?"

Gülüşmeler oldu.

Dalga geçerek, "Hocam, arkadaşım tuvalete gitti. Biraz beklesek olur mu?" diyen Emirhan'm üstüne uçasım vardı.

"Bence sen onu içeride bekle, Emirhan. Bizim acelemiz var!" deyip, susması için gözlerimi irileştirdim.

Yavaşça yerine sindi. Yanında oturan Şükrü'ye, "Ne olmuş ya buna? Godzilla gibi tepemizde dikiliyor," dediğini duymazlıktan geldim.

Ertuğrul abi, "Tamam mıyız, Deva?" diye sordu.

Hızlıca sayıp, "Tamamız abi, bas gaza," dedim ve ben de yerime oturdum. Allah kahretsin ki Ümit ve hoparlörü de benim yanımdaydı. "Yaa, ne güzel etmişsin de hoparlörünü getirmişsin," deyip onun elinden aldım. "Şarjı bitiyor mu bunun? Suya falan düşse bozulur mu?"

Heyecanla, "Ben sabah şarj ettim. Bugün bitmez. Suya dayanıklı diyorlar ama ben bir şey olur diye korktum, denemedim," dedi.

Ümit bugün korkularıyla yüzleşecek gibi görünüyordu.

"Ne iyi etmişsin ya! Tüm gün kafamızda bam bam çalacaksın yani? Oh oh ne güzel!" deyip hoparlörü kucağına sertçe bıraktım. Kısık sesle inlese de hâlâ gülümsemeye devam ediyordu.

Cinnet geçirmeme ramak kala otobüs sessizleşti. Birkaç dakika süren bu sessizlik bana cennetteymişim gibi hissettirmişti. Herkes bağırıp çağırmadan insan gibi konuşuyordu.

Böyle olurlarsa onlara bela okuyup durmazdım. Ne güzel böyle sessiz sakin yerlerinde otursalardı işte.

Fakat bu durum çok da uzun sürmedi.

Emirhan arkalardan, "Canısı, bir şeyler aç da keyfimiz yerine gelsin," diye bağırınca, tüm keyfim kaçtı. "Oynak bir şeyler çal ama."

Dışarıdan nasıl göründüğünü umursamadan yumruğumu ısırdım. Yoksa bazıları yumruğumla yakın temasa geçecekti.

Ümit hevesle, "Hemen!" diyerek günlerdir dinlediğimiz yetmiyormuş gibi Yalın'ın *Zalim* şarkısını açtı. Yüzüme iyice yaklaşıp, "Ellerine sağlık!!!!!" diyerek şarkıyı söylemeye başladı.

Onu döversem gerçekten ellerime sağlık olabilirdi.

Ben oturduğum yerde atak geçirirken otobüsteki herkes bağıra bağıra şarkıyı söylemeye başladı.

Zalim, oyunbozan

Sende bu büyü de yalan

Gelip de bi'tanem olmaya ne hakkın var?

Ümit kenara çekilmem için işaret yapıyordu. Bir milim bile hareket edesim olmadığını görünce üstümden atladı. Hoparlörü iyice havaya kaldırdı ve kulağımı mahvedecek şekilde bağırarak söylemeye devam etti.

Onu videoya alan Emirhan'a doğru resmen haykırarak söylüyordu. Desibel rekorunu kırmaya çalışıyorsa doğru yolda ilerliyordu. Bir anda kameraya doğru Burak Yılmaz gibi, "Anne! ANNE!" deyip kalp yaptığında takımdakilerin hepsi yerlere yatarak gülmeye başladı.

Aslında komikti. Ben de gülebilirdim. Hatta eğlenceli bir ortam olduğunu da söyleyebilirdim. Ama benim keyfim çok kaçıktı. Tüm otobüsü kendimle beraber ateşe veresim vardı.

Onlar videolarını çekmeye devam ederken ben Ertuğrul abinin yanına gittim. O benden daha gergin görünüyordu. Sinirli sinirli söyleniyor, sabırlar çekiyordu.

Allah korusun, Ertuğrul abi benim ruh eşim olabilir miydi?

Yanında ayakta dururken, "Ne oldu, abi?" diye sordum.

Dikiz aynasından arkadaki arabayı işaret etti. "Şu siyah araba selektör yapıp duruyor. Sollasın diye izin verdim ama yok. Deli midir nedir arkadaş?" deyince kaşlarım çatıldı.

Aynadan baktığımda aynı onun dediği gibi araba selektör yaptı. Hatta bizi sıkıştırmaya çalışıyordu.

"Kaza mı yaptıracak bize bu andaval?!" deyip bir anda kornaya uzunca bastım. Ertuğrul abi bu yaptığıma şaşırarak baktı. "Anca böyle anlar. Sen de bas, abi!" Otobüs bir anda şeritten çıkar gibi olunca dengemi sağlamak için tutunmak zorunda kaldım.

Ertuğrul abi, "Deva, otur. Kaza yaptıracaksın bize!" diye azarladı beni.

"Abi, farkında mısın bilmiyorum ama asıl onun yüzünden kaza yapacağız! Yol veriyorsun geçmiyor, sen ilerliyorsun selektör yapıyor." Bir daha kornaya bastım, bu sefer daha uzun sürdü. "Sen de sıkıştırsana şu denyoyu!"

"Kaza yaptıracaksınız!" dedi ama söylediğimi yapmadı.

Bu sırada müzik kapanmış, otobüsteki herkes dikkatini bize vermişti.

Arkamızdaki araba hâlâ bizi sıkıştırmaya devam ettiği için, "Aç abi camını! Aç da şuna bir güzel ağzının payını vereyim," dedim sinirle. Ertuğrul abinin üstünden uzanıp bağırmaya başladım. "Ulan dümbelek! Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?! Çek lan sağa! Çek sağa da sen bir beni kıstır! Sana ehliyet verenlerin ben! Bak hâlâ yapıyor! Sağa geç sağa!"

Bağırmaya devam ederdim, eğer Başar ve Ata tarafından zorla içeri çekilmeseydim.

Ata, "Ne yapıyorsun, Deva? Ne oluyor?!" diye sorarken, Başar, "Düşecektin!" diye kızıyordu.

Nefes nefese, "Bırakın beni!" deyip onlardan olabildiğince uzaklaştım. Ertuğrul abiye, "Abi, sağa çek. Bu herif bize kaza yaptıracak. Çek sağa!" diye ısrarcı oldum.

Emirhan, "Bu adama ne oldu ya birden?" dediği sırada, otobüs yine şeritten çıktı ve ayakta olduğumuz için savrulduk.

Başar beni tutmasaydı çoktan cama yapışmış olabilirdim.

Uslanmaz olduğum için yeniden uzandım ve cama doğru bağırdım. "Amacın ne amacın?! Durdur o arabayı, gel! Gel, ben sana selektör ne demekmiş göstereceğim! Allah'ın denyosu!"

Abi, ne oluyor? Biri Deva'yı tutsun. Kavga mı çıkıyor şu an? Neden üstümdesin, Ümit? Herkes niye ayağa kalktı? gibi cümleler duyuyordum ama kimin ne söylediğini ayırt edemiyordum. Tam bir keşmekeş yaşanıyordu.

Sinan Ata'yı, Ata Başar'ı, Başar beni tutuyordu. Birden bu noktaya nasıl gelmiştik?

Ertuğrul abi, benim de arabadaki andavalın da durmayacağını anlayınca, "Tamam, çekiyorum sağa," dedi.

Herkes merakla bana baktığı için, "Arkadaki araba sıkıştırıp duruyor. Bakalım bir, ne istiyormuş," deyip inmek üzere yeltendim.

Fakat inemedim çünkü Başar kolumu sıkıca tuttu. "Ya zaten bir sıkımlık canın var. Bir de millete dayılanıyorsun," deyip beni atlatarak inmeye çalıştı. "Bırak, biz hallederiz."

Onu tüm gücümle itekleyip öne geçtiğimde herkes kadar Başar da şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Hadi lan oradan! Bir sıkımlıkmış! Hepinizi portakal niyetine sıkar içerim ulan ben! Çekil önümden," deyip kendimi otobüsten attım.

Benim inmemle takımdaki herkes peşimden ördek sürüsü gibi gelmeye başladı.

Ata arkamdan, "Trafikte şaka olmaz. Adamın nasıl bir tip olduğunu bilmiyorsun. Saçma sapan davranma," diye seslendi.

"Kaç kişiyiz, oğlum? Ne olabilir?" dedi Ümit.

Arkamızdaki araba da durmuştu. Ona doğru yürürken dehşet saçıyormuş gibi bir yürüyüşüm vardı.

Emirhan korkmuş gibi bir sesle, "Dedim ben size! Baksanıza, herif Terminatör gibi yürüyor!" dedi.

Siyah arabanın yanma geldiğim sırada Başar ve Ata da çoktan yanıma gelmişti. Ata, "Sakin ol, Deva. Başımıza iş almayalım," derken ben elimle *camı aç* işareti yapıyordum.

"Aç camı aç. Aç o camı," dedim sakin kalmaya çalışarak. Elimi çevirerek camı nasıl açacağını da gösteriyordum ama herif beni dinlemiyordu. Siyah camlar yüzünden de onu göremeyince daha çok sinirleniyordum. "Açsana ulan! Aç camı da kimi sıkıştırıyorsun bir daha göster!"

Başar elini omzuma koyup tepki vermeme izin vermeden beni arkasına çekti. "Deva, sakin olacak mısın? Maganda gibi hareket ettiğinin farkında mısın?"

Burnumdan solar bir hâlde, "Asıl o öyle davrandı! Bizi sıkıştıran oydu!" dedim. Bu gripli sesle bağırmak öyle zordu ki boğazım ağrıyordu.

Bu sırada Ata cama birkaç defa vurdu. "Birader, sen de in aşağı da şu olayı bir çözelim," diye benim aksime kibar bir şekilde konuştu. "Hadi kardeşim, işimiz gücümüz var."

Göğsüm şiddetle inip kalkarken olabildiğince sakin olmayı deniyordum. Fakat Başar hâlâ yakınımda olduğu için sakinleşemiyordum.

Bakışlarıyla beni sakinleştirebileceğini mi düşüyordu? Zaten dilim damağım kurumuştu, onun bu tavrı da üstüne tuz biber oluyordu.

Ümit arabanın üst kısmına iki defa vurdu. "Kardeşim, çıksana dışarı! Yiyecek miyiz seni!"

Yolun ortasında on beş kişi kadar olduğumuz için içerideki kişinin gözü korkmuş olabilirdi pek tabii.

Biraz sonra arabanın kapısı açılınca bir anda derin bir sessizlik oldu. Çünkü içeriden bir sarışın bir esmer iki kadın indi. Ben dâhil takımdaki herkes şoke olmuş bir şekilde kadınlara bakmaya başladı.

Biz anlamamışız gibi, "Aa, kadınmış," dedi arkadan bir ses.

Başkası da ona cevap verdi. "Aa, iki tane kadın," dedi.

Emirhan'a ait olduğunu bildiğim ses, "Aa, bir sarışın bir esmer iki kadın," dedi.

Ümit devam etti. "Aa, nereden çıktınız, bir sarışın bir esmer kadınlar?"

Konuşmayı öğrenen ilk insanlar gibiydiler. Hayatlarında ilk defa kadın görmüşler gibi saçma sapan cümleler kuruyorlardı.

Sarışın kadın, ona bakan topluluğa utangaç bir şekilde, "Merhabalar," dediğinde, kimse cevap vermedi. Onun kadar utanan arkadaşı yanına geldiğine gülümsedi. "Biz özür dileriz. Sizi rahatsız etmek istememiştik aslında..."

Esmer olan kadın ise önce herkesi bir güzel süzdü. Bunu gizlemeden yaptı üstelik. Sonra da, "Biz sadece... biz sadece fotoğraf çektirmek istemiştik. Takım otobüsünü de görünce..." dedi.

Ay, afakanlar basıyordu bana!

Kadının bizi sıkıştırıp tüm trafiği felç etmesindeki nedene bakar mısın? Cidden kendimi yokuş aşağı bırakacaktım şimdi!

Ata'nın yüzünü göremesem de tebessüm ettiğini sesinden anlayabiliyordum. "Bunu neden yaptınız ki, kızlar? Kulübe gelseydiniz kırmazdık sizi." Arkasına dönüp o bilindik sırıtışıyla takım arkadaşlarına baktı. "Değil mi, beyler?"

Ümit haddinden fazla bir samimiyetle, "Ata Can çok doğru söylüyor, kızlar. Neden kendinizi yordunuz ki? Mesaj atsaydınız biz gelirdik," dedi. Emirhan da onu destekledi.

Kızlar daha da utanırken ben ağzım açık onları izliyordum.

Sinan bir anda kızların ortasına geçti. "Şimdi kızları kırmak olmaz, beyler. Zaten durduk, birkaç fotoğraf çekiliriz," deyince hepsi fotoğraf çektirmek için sıraya girdi.

Kızlar güzel miydi? Haklarını yiyemezdim, gerçekten güzellerdi. Ama bu yaptıkları saçma olduğu için ben olsam direkt otobüse biner ve devam ederdim.

Ne kadar erkek kılığında da olsam onlar gibi olamıyordum ama.

Başar ise hâlâ yanımdaydı. Kafasını çevirip bir kere kızlara bakıp yeniden bana döndü. "Sende bir hâller var, Deva. Bugün sol tarafından mı kalktın sen?" deyip yürümeye başladı. Peşinden gelmemi işaret edince burada daha fazla durmak istemediğim için onunla beraber otobüse bindim. Oturur oturmaz, "Ne bu gerginlik?" diye sordu.

"İşim başımdan aşkınken böyle şeylerle uğraşmak istemiyorum!" dedim. Hâlâ sinirliydim.

"Başka bir şey var ama neyse," dedi.

Otobüste bizden başka sadece Şükrü vardı. Zaten arabadan inenlerin kız olduğunu görür görmez direkt içeri geçmişti.

Başar tüm dikkatiyle beni süzerken ben hiçbir şey olmamış gibi cam kenarına geçip tabletimi elime aldım. Tek yaptığım takvime bakmaktı. Sakinleşmek için kimseyle konuşmamam gerekiyordu. Fakat işe yaramadı. Onların fotoğraf seremonisi bitip de otobüs tekrar hareket edene kadar burnumdan solumaya devam ettim.

Okuduğum bölümden de anlaşılacağı üzere spor yapmayı seviyordum. Yüzme de buna dâhildi.

Ama şu an havuzun varlığı bile beni oldukça rahatsız ediyordu. Ya da tüm takımı tek tek boğmak istediğim için olabilirdi.

O harika otobüs maceramızdan yarım saat sonra olimpik havuzumuza varabilmiştik. Gelene kadar Ümit'le Sinan kızların ne kadar güzel olduğundan bahsedip durmuştu.

Bir ara Başar da benim gibi bıkmış olacak ki, "Abartmayın, normallerdi işte," dediğinde ise hepsi celallenmişti.

Hatta Ümit abartmış, "Ezel'in kör annesi bile kıza normal demezdi be!" diye karşı çıkmıştı.

Bugün en çok Ümit'i boğasım vardı.

Başar da yani o kızları güzel bulmuyorsa kim bilir benim hakkımda ne düşünürdü...

Bana neydi, canım? Anında bu düşünceyi kafamdan silip işime odaklanmaya çalıştım.

İşim dediysem de yanlış düşünme. Mayolu on beş basketbolcunun yüzmesini izlemek değildi işim, onların programlarını yapmaktı.

Birkaç defa daha içimden bunu tekrar ettim.

Onları izleme, işini yap. İşin onları izlemek değil. Onları izleme, işini yap. İşin onları izlemek değil. Onları izleme, işini yap. İşin onları izlemek değil.

Kendimi ikna edemezken seni nasıl edecektim ki?

Derin derin nefesler aldım. Havuzun içinde voleybol oynayan canım iş arkadaşlarım keyifli görünüyorlardı. Ben tabii ki onlarla beraber eğlenemiyordum. Bir anda bikiniyle havuza atlasam onlara hayatlarının şokunu yaşatacağıma emindim.

Havuza atlamaya hazırlanan Ata'nın bakışları anlık olarak beni bulunca göz göze geldik. "Senin modun yok diye kimse ısrar etmiyor. Ama sen de katılsana bize," diye samimi bir şekilde teklif etti.

Omuz silktim. "Ben havuza girersem orası kan gölüne döner," dedim.

Ne güzel de kinaye yapıyordum yahu!

Ata *sen bilirsin* der gibi kafasını eğdi. "Beyler," diye seslendi. Herkesin bakışları ona döndü. "Şimdi size klasik 'Behlül kaçar' atlayışımı yapıyorum," deyip havuzu kucaklamak ister gibi bir dalış gerçekleştirdi.

Ben ondan bayağı uzaktaydım ama iri cüssesinin üstüne atlayışının hayvanlığı eklenince az da olsa ıslanmıştım.

"Hayvanat!" diye kendi kendime kısık sesle söyledim. "İnsan azmanı, at herif!"

Yeniden tabletime dönecektim fakat Ümit ve şarkıları buna izin vermiyordu. Hoparlörünü yine omzuna almıştı. Ayağında

parmak arası terlikleri, altında açık mavi renkli "ortamların aranan adamı" mayosuyla içeri giriş yaptı.

Şarkının gürültüsü yetmiyormuş gibi bir de kendisi söylüyordu.

"Belki uyanırız bir sahilde. Dur konuşma uzat ellerini sakinceee." Yetmezmiş gibi oynuyordu da. Burada dikkatimi toplayayım diye yaptığım her şeye karşılık olarak gelmişti sanki. Ona suratımı buruşturarak baktığımı görünce bana bakarak, "Biliyor musun? Böyle gülmezdim senden önce..." dedi.

Dudaklarımı oynatarak, "Keşke gülmesen," dedim ama o bunu anlayamadı.

Kusura bakmasınlar ama ağrım sırtıma vururken, bir de onlar eğleniyorken çalıştığımdan olsa gerek, yüzüm gülmüyordu.

Havuzun sesi yüzünden durmadan sıkışıyor, lavaboya gidiyordum. Biraz da olsa bu ortamdan uzaklaşmak için yine lavaboya gideceğim sırada Başar nereden çıktığını anlamadığım bir şekilde önümü kesti.

Kıvırcık saçları ıslaktı ve alnına düşmüştü. Siyah mayosuyla önümde dikiliyordu. Maşallah Allah bir boy vermişti, bak bak bitmiyordu.

Ben bakmıyordum tabii...

Saçlarını geriye atıp, "Merhaba, katil civciv," dediği anda gülümsedim. Ama kafamın içinde onu öldürüp gömmüştüm bile. "Nereye gidiyorsun? Sen de gelsene havuza."

"Birader, çalışıyorum ben çalışıyorum! Siz anlamak istemiyor musunuz?" diye çıkıştım. Önümden çekilmesini işaret ettim ama o hiç oralı olmadı.

"Anladım..." deyip havuzun içinde ona bakanlara kısa bir bakış attı. Yüzünde çaresiz bir ifade vardı. "Deva, özür dilerim ama bunu yapmak zorundayım. İddiaya girdik," deyince ne yapacağını anladım ve gözlerim irileşti.

Bir anda canhıraş bağırdım. "Seni gebertirim! Seni kimse elimden alamaz, lime lime ederim seni! Duydun mu? Sakın ama

sakın beni havuza atayım deme! Göreceğin son yüz benim yüzüm olur! Duydun mu dedim sana?! Hayatım boyunca seni hedef alırım ve bir daha gün yüzü göremezsin!"

Başar bir adım geri çekilirken havuzda derin bir sessizlik oldu.

Çok mu bağırmıştım yahu?

Hepsinin suratında, sinirlenmeme karşı bir şaşkınlık vardı. Abarttığımı düşünüyorlardı ama regl olmama rağmen havuza girsem ölüm fermanımı imzalayarak çıkardım o havuzdan.

Başar şaşkın ve mana veremez bakışıyla, "Senin gerçekten garip tepkilerin var. Sanki özel günündesin, ne bu tavırlar?" deyip arkasını döndü. "Uğraşamayacağım ben, beyler. Kaybettim sayın," deyip havuzu terk etti.

Havuzun içinde garip garip hareketler yapan Ümit, "Asıl Behlül kaçar böyle olur," dedi.

Garip miydi tepkim? Pardon da ne yapsaydım? Sanki çok mutluydum böyle olmaktan!

Havuzdakiler aynı şekilde bakmaya devam ettiği için konuşma gereği hissettim. "Biraz canım sıkkın, beyler. İşle alakalı bir mevzu değil. Siz de fark etmişsinizdir, gerginim bir tık," dediğimde fark ettiklerini belli edercesine hepsinin kafası hızlı hızlı sallandı. "O yüzden bu aralar bana dokunmayın. Siz oynayın kardeş kardeş. Benim işim gücüm var."

Şükrü, "Sıkıntı yok, Devo. Sen bak keyfine," deyince elimle eyvallah der gibi yapıp Başar'ın peşinden gittim.

Aslında gitmemem gerekirdi. Herkesten çok Başar'ın bir şeylerden şüpheleneceğini düşünüyordum. Ama yine de bana o şekilde baktığı için kendimi suçlu hissediyordum.

Dışarı çıktığımda onu gölge bir yerde otururken gördüm. Telefonuyla oynuyor, dalgın görünüyordu.

"Bu da ne kadar kırılgan ya! Prenses gibi mi büyüttüler seni ne yaptılar?" diye mırıldanarak yanına doğru yürümeye başladım. Geldiğimi fark edince kafasını kaldırıp baktı. "Rahatsız

ediyor muyum?" diye sorup yanına oturacakken, söyledikleri beni durdurdu.

"Sonrasında beni geberteceksen falan aman diyeyim oturma! Çünkü benim de tersim pistir," dedi.

Onu ilk defa bu kadar ters konuşurken duyuyordum. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. O nahif adama ne yapmıştım ben?

Tövbe estağfurullah, ben insanların içindeki şeytanı dürtüyor olabilir miydim?

"Kusura bakma. Birkaç gündür gerginim, sana çatmış bulundum," dedim ama umursamadı bile. Yeniden telefona bakmaya başlayınca salak gibi kaldım. Oturmakta kararsız kalsam da birkaç saniye sonra karşısındaki sandalyeye oturdum. "İşle alakalı problemlerim var. Babamın yerini dolduramıyormuşum gibi geliyor. Bu yüzden de agresifim işte."

Asla oralı olmuyordu. Ben yokmuşum gibi video izliyordu.

"Başar? Birader, tamam işte ya! Gel istiyorsan herkesin içinde özür dileyeyim! Amma uzattın!"

Telefonu agresif bir hareketle masaya bırakıp bana çatık kaşlarıyla baktı. "Bir sıkıntın varsa gel bunu paylaş, çare bulalım. Bu şekilde bağırıp çağırarak olmaz. Üstelik ben sana bir şey mi dedim? Kendi kendine büyüttün," deyince, teslim oluyormuş gibi ellerimi kaldırdım.

"Haklısın. Hıyarlık ettim işte. Toyluğuma versen ölür müsün?" Bakışları değişmedi bile. Güneşi işaret ettim. "Bak işte, bana laf edeceksin diye krem sürmeyi unutup dışarı çıktın. Yanarsan onun acısı hemen geçmez."

Yüzünde hafif bir tebessüm etti. "Sen insanı çıldırtırsın gerçekten," deyip kafasını hafifçe sağa sola salladı. "Biraz önce içeride bana neler söyledin. Şimdi gelmiş beni düşünüyorsun. Ne çeşit bir manyaksın sen?"

Arkama yaslanıp bacaklarımı genişçe açtım. "Ben de böyleyim işte..." Çenemle bir onu bir kendimi gösterdim. "Aramız iyi mi?"

"Tamam ya, uzatmayacağım," dedi. O da arkasına yasladı, kollarını göğsünde bağladı. "Ben bazen seni çözemiyorum," diye devam etti. "Sanki seni önceden tanıyormuş gibiyim. Ya da bir önceki hayatımızda yakındık da o yüzden tanıdık geliyorsun, bilmiyorum. Garip bir his."

Omuz silktim. "Başka bir evrende önceden arkadaştık belki."

Yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu. "Belki de öyleydik."

10. PAS

Değirmenaltı Spor Kulübü.

Seni ben doğurdum da mı bu kadar seviyorum?

Buranın yeri bende çok ayrıydı. Babamla geldiğimde içim huzurla dolardı ama şimdi bambaşkaydı. Sanki evimdeydim.

Dünün üstüne daha sakindim. Sabah erkenden gelmiş ve geç kalanları arayarak hepsini zor da olsa kulübe getirmiştim.

Sanırım bazıları artık benden nefret ediyordu.

Aslında, "Uyanmazsan seni Koç'a şikâyet eder, üstüne de beş gün art arda antrenman yazarım. KALK!" diye bağırdığım için onlara da hak vermiyor değildim.

Onlar yine bir antrenmandaydı ve ben yine onları izliyordum. Bazen farkında olmadan dalıp gidiyor, kendimi oyuna kaptırıyordum. Bazen de onların annesiymiş gibi *"Aman dikkat edin, kuzum!"* moduna geçiyordum.

Gerçek anlamda kaptırdığımda ise tam bir taraftar gibi oluyordum. Bir küfür etmediğim kalıyordu.

Bugün yine şapka takmıştım. Saçlarımı görünmeyecek bir şekilde toplamak için sıkıca bağlamam gerekmişti. Altımda siyah bir eşofman, üstümde de soğumaya başlayan havalarda üzerime yapışan kapüşonlum vardı. Hırkam bol olsa da ne olur ne olmaz diye göğüslerimi bantlamıştım.

Ve hasta ve kalın tutmaya çalıştığım sesim beni nereye kadar idare ederdi, bilmiyordum.

Gerinmek için kafamı sağa doğru çevirdiğim sırada Koç'un bana doğru geldiğini gördüm ve hemen ayağa kalktım. İnanılmaz yavaş yürümesi beni çıldırtıyordu. Arkasına geçip onu itekleme isteğiyle doluyordum. Bana asırlar gibi gelen yavaş adımlarla yanıma geldi ve hiçbir şey söylemeden oturdu. Ben de yavaşça yanına oturdum.

Gözleri takımın üstündeydi, dikkatle inceliyordu. O kadar sessizdi ki gergin olduğum için bir şey söylemeli miyim diye düşünüyordum.

Bu gibi anlarda gereksiz şeyleri paylaşmayı severdim. Tabii sonrasında çok utanırdım ama sessizliği bozmam gerektiğini düşünürdüm.

Mesela dün gece balığın yanında içtiğim ayranın mideme dokunduğunu söyleyesim vardı. Ya da yolda gelirken, gelene geçene pati atan bir kedinin videosunu çektiğimden bahsedip videoyu izletebilirdim. Pek tabii takım hakkında da bir şey söyleyebilirdim ama sanırım bir noktada erkek olmadığımı ağzımdan kaçırabileceğim için bu konuya değinesim yoktu.

En iyisi susmalı ve bugün havanın gri oluşundan ne kadar hoşlandığımı söylememeliydim.

Aradan geçen dakikalardan sonra Koç'un ağzından dökülen, "Son zamanlarda fazla hevesliler. Farkında mısın?" sorusuyla dikkatimi ona verdim. Bu cümleye cevap verip vermemem gerektiğini biliyordum. "Sezai'yle de konuştum. Sen onlarla yaşıt olduğundan olsa gerek, dillerinden daha iyi anlıyorsun."

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum," dedim.

Bana baktığını hissedince kafamı ona doğru çevirdim. Hafif çatık kaşlarıyla beni izliyor oluşu, bedenimin elektriğe kapılmış gibi bir titreme almasına sebep oldu. Koç zeki bir adamdı. Onu nasıl kandırdığımıza hâlâ inanamıyordum.

"Önceden bu alanda deneyimin var mıydı?"

Sorusunu sorana kadar ömrümden ömür gitti desem yeridir.

Kafamı sağa sola salladım. "Babamdan dolayı bilgim vardı ama ilk deneyimim burası. BESYO'dan daha yeni mezun oldum zaten."

Bir şey demedi. Bakışları yeniden takımı bulurken, "Şu hastalığına çare bulmaya çalış. Yakın zamanda turneler başlayacak. Onlara katılmazsan sorun olur."

"Ben o zamana kadar ayrılmış oluyorum, Koç. Babam çoktan gelmiş olur," dedim.

"Orasını bilemeyiz," dedi net bir dille. "Baban için başka bir pozisyon düşünüyorum."

Gözlerim bir anda yerinden çıkacak gibi irileşti. Şayet bu bir iş teklifiyse harikaydı ve yine bu bir iş teklifiyse naneyi yemiştim.

Kapıldığım dehşeti belli etmemeye çalışarak şaka yollu, "Babamın işini elinden almamı mı istiyorsunuz?" diye sordum.

Sayın sen, şu an suratımdaki sırıtışı görsen dünkü balık ayran muhabbetinin mideme gerçekten etki ettiğinden emin olursun.

Koç dirseklerini dizine yaslayıp öne doğru eğildi. "Tabii ki seni direkt babanın pozisyonunda başlatamam. Bu geçici dönemlik bir işti. Biraz daha gözlemlememiz gerek. Ama bazen boynuz kulağı geçer. Boynuza da şans vermek gerekir."

Boynuza da şans vermek gerekirdi elbette ama kulak bu duruma pek hoş bakmazdı.

Havalara zıplamakla kahrolmak arasında gidip geliyordum. Hayal bile etmemiştim böyle bir işi. Çok erkendi ve deneyimim olmadan kimse beni bu kademede işe almazdı. Fakat şimdi Koç açıkça biraz daha tecrübe kazanınca bu konumda kalıcı olabileceğimi söylüyordu.

Kahretsin ki yapamazdım.

Babam asla sorun etmezdi. Hatta kızının buralara gelmesinden gurur duyardı ama *kızı* için gurur duyardı. İkimiz de

biliyorduk ki gerçek kimliğimi açıkladığımızda herkesi kandırdığımız için çok büyük sorunlar ortaya çıkardı.

Birkaç saniye sonra, "Teşekkür ederim," diyebildim. Ne evet dedim ne de hayır. Zaten bunu söyleyebilecek konumda da değildim.

Koç konuyu değiştirip, "Yusuf'un sağ ayağında zedelenme olabilir. Söyle, çıkışta revire gitsin," dedi. "Bir de gelecek haftaya bir dergi ile röportajları olacak. Sana gerekli bilgileri atarım. Herkes giyimine, saçma başına dikkat etsin o gün."

"Tamam, Koç... Çarşamba günü de Sinan'ın ailesinin ölüm yıl dönümü. Babam bu gibi günlerde onunla beraber mezarlığa giderdi. Şimdi nasıl yapmamızı istersiniz?"

Koç ayaklanmadan önce, "Ben giderim," dedi. Ben de ayağa kalktım. "Sen o gün bana yine de hatırlat. Sinan'ı yalnız bırakmayalım... Hadi kolay gelsin," deyip uzaklaştı.

Şu birkaç dakikada bile ömrümden ömür gittiği için rahatlamış bir nefes vererek yerime oturdum.

Burada gerçek bir işim olması, geceleri uyumadan düşlediğim bir hayaldi. Yalansız dolansız, kılık değiştirmeden, tamamen kendim olduğum bir şekilde...

Sanırım imkânsız denen şeyle ilk defa bu kadar yüz göz olmanın ağırlığı altında eziliyordum.

Dalıp gitmişken bir anda bağrışmalar duyunca gözlerimi kırpıştırarak sahaya baktım.

"Sen yürüyen teknik faulsün, Rauf. Sen benim cezamı bulmam için gönderilmiş orta sahasın, Rauf. Sen bir baş belasısın ve ben senin belanı..." diye cümleleri sıralayan Emirhan'ın sözünü kesen Ata topu ona fırlattı.

"Dikkatimizi dağıtmayın! Uzaklaşın birbirinizden," dedi. Haddinden fazla gergin görünüyordu ve üstündeki tişört terden sırılsıklam olmuştu. Bunun sebebi ise sanırım Koç'un onunla da konuşmuş olmasıydı.

Emirhan, Ümit'in onu çekiştirmesiyle oradan uzaklaşsa da Rauf'a hâlâ ters ters bakmaya devam ediyordu. Bu sırada benimle göz göze gelince Rauf'u işaret ederek, "Bunları görüyor musun, Deva? Söyle Koç'a, ben bu herif yüzünden mobinge maruz kalıyorum. Söyle de neler çektiğimi bilsin!" dedi.

Benden bir tepki beklediğini görünce başparmağımı *tamam* der gibi kaldırdım. O küfürler eşliğinde söylenirken ben babamın aradığını belli eden telefon zilimin sesini duydum.

İlk çalışta açıp hızlıca, "Alo," dedim.

İlk söylediği şey, "Deva, yalnız mısın?" Oldu. Ama arkadan gelen seslerden sorduğu soruya cevap bulmuş olsa gerek, "Nasıl gidiyor? Bir problem var mı?" dedi.

Kimsenin beni duymayacağından emin olmak için etrafıma bakındım. Birkaç basamak daha yukarı çıktım ve gelen olursa görebileceğim bir pozisyonda konuşmaya başladım.

"Elbette problem var, baba. Tam olarak emin olmamakla birlikte Koç bana iş teklif etmiş olabilir. Düşünebiliyor musun? Bunu şu zamanda hayal bile edemezken başıma gelene bakar mısın? Ve ben bu hâldeyken!"

Beni sessizce dinledikten sonra sadece, "Biliyorum," dedi.

Hayretimi gizlemeden, "Biliyorsun?" diye sordum.

"Biliyorum, kızım. Dün akşam arayıp önce benim için sonra da senin için konuştu. Fakat sana bu kadar erken söyleyeceğini düşünmemiştim," dediğinde sesinden akan hüznü duydum. Yavaşça olduğum yere oturdum. "Nasıl olacak, ne yapacağız bilmiyorum, Deva."

"Sana ne teklif etti?"

"Koçluk," deyince ağzım açık kaldı. Bu bizim yıllardır hayalimizdi! "Onun sözleşmesi bitiyor. Ben devam eder diye düşünmüştüm ama yurt dışından hatırı sayılır bir teklif almış. O yüzden koçluğu bana devredip yardımcı antrenör olarak da seni hazırlamamı istiyor. Sonrasında da gönül rahatlığıyla gidecekmiş."

Bu hayalimden bile öteydi. Ne diyeceğimi bilemediğim için şaşkın hâlimle öylece kalakaldım.

"Ama olacağı yok gibi. Hem senin benimle çalışman insanların gözüne batar. Benim sayemde buralara geldiğini düşünürler. Hem de onlara yalan söyledik. Gerçeği öğrendiklerinde bir saniye bile orada durmana izin vermezler... Haklılar da. Ben olsam ben de izin vermem."

Güçlükle yutkundum.

"Ne olacak, baba?"

Hiç düşünmeden, "Önüne daha iyi fırsatlar çıkacak," dedi. "Sen sadece takıma bağlanmamaya bak. Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ama bunu gerçekleri görebilmek için bir fırsatmış gibi düşün. Demek ki sen bu işi kotarabiliyormuşsun. Senin başka yerde yiyecek ekmeğin var."

Üzülmezdim, eğer çoktan bağlanmamış olsaydım. Yıllardır babamla beraber bu takımda atılan her bir adımı bilmiyor ve onları çok iyi tanımıyor olsaydım.

Ve tabii ki üzülmezdim, eğer kendimi bu takımın içinde görmüyor olsaydım.

Bazı şanslar bir kere çıkardı insanın karşısına. Belki de bu benim ilk ve son fırsatımdı.

"Tabii ya... Hem senin yüzünü kara çıkartmadım ya, bu da yeter bana," dediğimde neredeyse hüngür şakır ağlamak üzereydim. Bunu pek tabii yapamazdım. İlk sebebi takımdakilere ne gibi bir yalan uyduracağımı bilmememdi. İkinci sebebi ise babamın üzülmesiydi. Ve bu sebep, diğer tüm sebepleri silip atardı. Derince bir nefes aldım. "Babacığım, ben işime devam edeyim. Şimdi dikkat çekmeyeyim. Seni eve gidince ararım. Allah'a emanet ol."

Babam ne kadar üzgün olduğumu belki anladı belki de ben artık iyi bir oyuncuydum. Bana birkaç tane nasihatte bulunarak telefonu kapadığında iyi değildim.

Şimdi yatağımda olmalıydım. Dünyadaki en büyük sorun benim başımdaymış gibi kafayı yemek üzere bir depresyonun eşiğinde olmalıydım. Burada olmamalıydım.

Ama benim adım Deva'ydı. Önce kendime çare olmam gerektiğini, kulağıma ismimi fısıldayan babamdan öğrenmiştim.

İşaret parmağımı burnuma sürttükten sonra ellerimi birbirine iki defa çarptım. Ben telefonda konuşurken ara veren takıma seslendim.

"Beyler, ne oldu, bir dağılmışsınız? Hadi toplanıyoruz, hadi!" deyip yeniden alkışladım. Merdivenlerden inerken hepsinin bakışları bana döndü. "Yusuf, sen maçı bırak, direkt revire git. Belli ki ayağındaki problem seni birkaç maç oynatmayacak. Şimdiden önlemimizi alalım." Yusuf bu durumdan memnun olsa da çaresizce kafasını önüne eğdi. "Emirhan ve Rauf, artık aynı takımdasınız. Rakip olmayı bilmiyorsanız eş olmayı öğrenin. Takımlar karılsa da siz hep aynı takımda olacaksınız."

İlk itiraz eden Rauf oldu.

"Ben onunla aynı takımda olmam. Her seferinde bana omuz atıyor!"

Emirhan ona el hareketi çekti. "Sen de benim elimin altında dolaşma o zaman, küçük enişte!"

"Boyuma laf edip durma artık! 1.89'um ben. Kısa değilim!" diyen Rauf, Emirhan'ın üstüne atlayacak gibiydi.

"Sana kısasın mı dedim ben, oğlum? 1.90 bile olamamışsın dedim. Kısa mı demiş oldum?" Onay almak isteyerek Ümit'e baktı. "Kısa mı dedim ben ulan? Aksine Türkiye ortalamasına göre uzunsun demek istedim. Şu laflarımı çarpıtıp durmayın ya artık!"

Büyük bir öfkeyle, "Ay o kadar iyisin ki sağ ol! Sana şimdi gösteririm ben..." diyen Rauf'un önüne geçtim.

"Çocuk musunuz ya siz? Bir durun artık. 1-A sınıfından Rauf ve Emirhan, ya kardeş kardeş oynarsınız ya da ikiniz de cezalısınız!" dedim. Kollarımı açıp ikisini de birbirinden uzaklaştırdım.

"Beraber sahayı temizlemek mi yoksa Koç'a şikâyet edilmek mi, artık orasını da siz seçin!"

İkisi de mırın kırın etse de sesleri çıkmadı. *Sözüme geleceksiniz* bakışımı atıp kollarımı arkada birleştirdim.

"Haftaya dergi çekimi var. Herkes ona göre saçına sakalına dikkat etsin." Tüm dikkatler üstüme toplandı. Hepsi yuvarlak bir şekilde dizildiğinde ben ortalarında yürümeye başladım. "Koç'un isteği var. Turnuvalardan önce hepiniz kendinize çekidüzen vereceksiniz. Sosyal medyada ortamcı görünmek sizi bir yere getirmez, beyler. Biraz da işinizle gündeme gelin!"

Ümit'in kısık sesle bir şeyler mırıldandığını duydum ama ne dediğini anlamadım.

"Bugün yoruldunuz. Yarın herkes sabah erkenden burada olsun. Kimse sekizi bir dakika bile geçmeyecek," deyince gruptan birkaç kişiden itiraz sesleri yükseldi. Aldırış etmedim. "Her ne kadar bunlar gerçek maç olmasa da herkesin formasıyla gelmesini istiyorum. Ve bu bir rica değil. Yok kirlideydi, yok evde unuttum, yok annem ütülerken yaktı falan anlamam. İlkokula geri döndürüp her cuma bir kişi belirler hepsini ona yıkatırım." Suçlarını bilenler kafasını önüne eğdi. "Şimdi herkes aklanıp paklanıyor. Ve kimse sulu şaka yapmıyor."

Bu dediğim de Ümit'eydi. Geçen gün Emirhan'la şakalaşırken onu yere düşürmüş ve kalçasının morarmasına sebep olmuştu.

Bunu sağlık raporunda okumuştum. Gözümle görmemiştim...

Daha fazla üstlerine gidesim vardı ama çok sıkışmıştım, yine ve yine. Onlar toparlanırken ben lavabonun yolunu tuttum.

Erkekler tuvaletini kullanmaya gariptir ki alışmıştım. Artık yadırgamıyordum. Sanki önceden de hep burada işimi görüyordum.

İşimi halledip çıktığımda elimi yıkamak üzereyken Başar geldi. Ona kafamla selam verdim. O içeriden çıkmadan hızlıca

saçımı düzeltmeye başladım. Peruğum bu havada beni mahvetmişti.

Başar'ın içeriden, "Bu ne lan? Bu kan mı?" demesi üzerine, elim saçımda kalakaldım. "Bu ne, oğlum? Harbi kan!" diyerek içeriden çıktı. Yüzünde şaşkın ve bir o kadar da korkmuş bir ifade vardı ama benim de ondan farkım yoktu. Dikkatli olmam gerekiyordu. "Gördün mü sen de? Resmen kan. Birine bir şey mi oldu acaba?"

"Görmedim," dedim hızlıca. Acilen buradan kaçmam gerekiyordu. Uzaklaşmak için hemen adımladım. Ama kapının önüne geldiğimde Başar'ın söylediğiyle durmak zorunda kaldım.

"Acaba bizimkilerden biri kanlı mı işiyor, neler oluyor?!" derken ilk defa kan görmüş gibi telaşlıydı. Bu takımdakiler prensesler ülkesinde büyümüş olabilir miydi? Hayatında hiç mi kan görmemişti bu ceylan yavrusu? "Ya da bir kadın kullanmış olabilir mi lavaboyu?"

Hızlıca, "Ne alakası var ya? Kapıda kocaman erkekler tuvaleti yazıyor. Belki biri bir yerini kesmiştir," derken oldukça rahattım.

Suratını buruşturdu. "O ne demek ya? Nasıl kessin bir yerini? Aklıma kötü kötü şeyler geliyor. Neyse girmeyeceğim ben," diyerek yanıma doğru geldi. Bana kaş göz yapınca ben de ona kaş göz yaptım. "Sen iyi misin?"

"Tabii ki," dedim.

"Peki."

Gözleri yüzümde oyalanırken yavaşça üstüme gelmeye başladı. Ne olmuştu da birden bana doğru geliyordu? Keşke hareket etseydim ama edemiyordum, kaskatı olmuştum. Kapıyla onun arasında sıkışıp kalmıştım.

Bana doğru uzanınca yüzüme bu kadar yakın olmasının etkisiyle ne yapacağımı bilemedim. Belki saçım görünüyordu belki de bir şey anlayacaktı. Sırtımdan aşağı doğru soğuk terler akıyordu.

İyice bana doğru uzanınca yanağı çok yakınıma geldi. Öyle çok bocalamıştım ki ne yapacağımı bilmiyordum. Belki de en yapmamam gereken şeyi yaptım ve onu öptüm.

Evet evet, yanlış okumadın onu öptüm.

Erkekler tuvaletinde, erkek hâlimle Başar'ı yanağından öptüm.

Üstelik onun kapıyı açmak için uzandığını anlamam ve onu öpmem aynı ana denk gelmişken.

11. PAS

Başar ani bir refleksle benden uzaklaştı. Gözlerindeki hayret ve mimiklerindeki *ne oluyor* ifadesi, konuşmasına gerek kalmadan beni yerin dibine sokmuştu bile.

"Ne yapıyorsun, Deva? Bu neydi şimdi?" derken avucunu yanağına yasladı. "Öptün mü sen beni?"

Sayın sen, hemen bir yalan uydurmam gerektiğini elbette biliyorum. Ama okuldan kaçtığımda yok yazılmamak için sınıf defterini de yanımda götürüp, yakalanınca da *kendi defterim sanmıştım* yalanını söyleyen ben bile şu an daha iyi bir yalan uydurabilirdi.

Benden umudunu hâlâ kesmediysen seni "Karaktersiz Deva Sevenler" grubumuza davet etmek isterim.

Yaslandığım kapıdan uzaklaştım ve hafif çıkışan bir sesle, "Dibime ne giriyorsun, birader?" dedim. Yüzümü buruşturup yakamı paçamı düzelttim. "Seni uzaklaştırmak için itecekken dudağım yanağına değdi. Ne öpmesinden bahsediyorsun?!"

"Öperken çıkarılan sesi çıkarttın. 'Muah!' dedin resmen!" derken eli hâlâ yanağındaydı. Hayatının şokunu yaşadığını yüzünün her yerinde görebiliyordum. Sanki namusunu kirletmiştim yahu! Neydi bu abartılı hareketler? "Öptün lan beni!"

Elimi ona doğru kaldırdım. "Kardeşim, ben seni neden öpeyim? Birini öpecek olsam seni mi seçerim? Saçma sapan konuşma!"

Başar'ın kaşları olabildiğince çatıldı. "O ne demek anasını satayım? Neden beni seçmezmişsin?" dediğinde kendi söylediğine hayret etti. "Ben ne diyorum ya? Allah'ım yarabbim! Öptün ulan işte! Beni öptün!" Parmağını bana doğru uzattı. "Bak sakın inkâr etme!"

"Dibime girdin dibime! Biri birini öptüyse o kesinlikle ben değilim!" diye yaptığım savunma beni de şoktan şoka soktu.

Yüzünü sertçe sıvazladı. "Tövbe estağfurullah! Ben kapıyı açmak için yaklaştım. Ne bileyim beni öpeceğini?"

Elimi belime koyup çenemi yukarı kaldırdım. "Ben kadınlardan hoşlanıyorum. Sen kimden hoşlanıyorsun bilemem. Ve inan beni alakadar etmez." Kendisinin de kadınlardan hoşlandığını anlamamışım gibi üstündeki tişörtü çekiştirerek garip garip hareketlerle anlatmaya çalıştı. "Şu an burada yaşananlarda benim zerre hatam yok. Ben. Seni. Öpmedim. Ama. Sen. Benim. Dibime. Girdin. Yani. Saçma. Davranan. Sensin. Nokta. Ve. Ünlem!"

Sanki ona zorla dokunmuşum gibi abartıyordu. Refleksle onu öpmem gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Sanki planlı bir şeydi. Altı üstü bir öpücüğü bu kadar abartması sinirimi bozmaya başlamıştı.

Ağzı açık bir şekilde koca bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Yani öpmedin mi şimdi? Ulan ben mi yanlış anladım?"

Hafifçe omuz silktim. "Belki de öyle olmasını istedin..."

Bana doğru bir adım attı. "Saçma sapan konuşma! Neden öyle olmasını isteyeyim? Erkeklerden hoşlanıyor olsam bile emin ol sen son sırada olurdun!" dedi.

"Buna ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin!" dediğimde; aramızda garip bir sessizlik oluştu. İkimiz de son cümlelerimizi söylemişiz gibi birbirimize bakmaktan başka bir

şey yapmıyorduk. "O zaman..." diye mırıldandım. "Biri duyarsa yanlış anlayabilir. Bu aramızda..."

Daha cümlemi bitirmeden, "Tabii ki aramızda kalacak!" dedi. "Ve ben bu an hiç yaşanmamış gibi davranacağım. Sen de öyle yaparsan iş ilişkimize zeval gelmemiş olur, Deva," dedi ve bu sefer bana yaklaşmamaya gayret ederek kapıyı açıp seri adımlarla kendini neredeyse dışarı atar gibi çıktı.

Sayın sen, sana daha her şeyin çok başında olduğumuzu söylemiştim. Şu an ortalara gelmiş olsak da ben henüz ne yaşadığımı anlamış değilim.

Aslında çok normal bir sabaha uyanmıştım. Yine birtakım hazırlıklardan sonra apartmanda kimseye görünmeden kendimi dışarı atmıştım. Kulübe geldiğimde de her şey olağan görünüyordu.

Ta ki Şükrü'nün kendini oradan oraya atmasına kadar.

Şükrü dün gece kız arkadaşı Aslı'nın haberi olmadan dışarı çıkmıştı. Sorun haber vermemesi değildi pek tabii. Sorun Ümitlerin paylaştığı fotoğraflardı. **Bizi hastanelere sürükleyen o fotoğraflarda bir kız olmasını bekliyorsun, değil mi?** Fotoğraflardaki problem Şükrü'nün önünde duran büyük boy bir hamburgerdi.

Ne dertler var demeden önce mantık çerçevesinde düşünelim...

Aslı, Şükrü'yü Şükrü'den çok düşünen bir kız arkadaş. Gluten alerjisi olan Şükrü'nün yiyeceği o hamburgerin ona zarar vereceğini bildiği için erkek arkadaşından glütene dair bir şey yemeyeceğine söz almış bir kızcağız.

Fotoğrafı gören Aslı, ilk olarak Şükrü'nün kendisini düşünmediği, ikinci olarak da verdiği sözü tutmadığı için ona küsüyor. Ve Aslı'ya âşık olup bin perişan olan Şükrü kendini yerden yere atmaya başlıyor.

Bunu gören pek akıllı Emirhan arkadaşımız, ona doktorun reçeteli yazdığı sakinleştirici ilaçtan Şükrü'ye veriyor. Sözde iyilik yaptığını sanan Emirhan'ın Şükrü'nün ilacın içindeki maddelerden birine de alerjisi olduğundan haberi yok...

Ben kulübe geldiğimde Şükrü'yü revire götürüyorlardı. Fazla bir terlemesi ve söylediğine göre de çarpıntısı vardı. Takımdakiler onun üzüntüden böyle olduğunu sanıyordu. İlk başta ben de öyle sanmıştım ama revirdeki doktorun, "Bir şey yiyip içti mi?" sorusuna Emirhan'ın verdiği cevapla her şey yerine oturmuştu. Tabii hepimiz apar topar hastaneye gelmiştik. Şükrü'ye acil muayene yapılmış ve gerekli önlemler alınmıştı.

Ama dudağının yarısı alerjiden dolayı uyuşan Şükrü hâlâ kız arkadaşı için sızlanmaya devam ediyordu.

Aşk böyle bir şey miydi?

Arkadaşların aşk acısından bayılma diye sana fütursuzca verdiği ilaca alerjik reaksiyon göstermek, ağzın yüzün uyuşukken bile buna rağmen sevdiğin kadını görmek için yalvarmak mıydı aşk?

Çok garipti aşk.

Ve sanırım alerjik bir şeydi.

"Aslı... Aslı, neredesin?" diye sızlanan Şükrü başını yatağın başlığına yaslamıştı. Uyuşukluktan dolayı farkında değildi ama salyası akıyordu. Bu görüntü canımı inanılmaz sıkıyordu. "Aslı, ben bir hata ettim, Aslı. Yemeseydim... Yedim. Neden yedim? Yemeseydim, Aslı. Naneyi mi yedim ben, Aslı? *Yemedin* de, Aslı. Yemedin de..."

Aslı acilen gelip bu sorulara cevap vermeliydi. Aksi takdirde ben Şükrü'yü yumruk atmak suretiyle bayıltacaktım.

Yanı başında duran Ümit, Şükrü'nün elini tuttu. "Oğlum, aradık dedim ya sana. *Geleceğim* dedi kız. Ne yapsın bir anda, ışınlansın mı? Tamam artık, yıpratma kendini."

Şükrü bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini uyuşuk ağzı yüzünden anlayamadım.

Başar köşedeki tekli koltukta oturuyordu. "Şu an bu yaşananlara inanamıyorum gerçekten," derken *buraya ait değilim* havası tüm bedenine hâkimdi. Yatakta yatan deli âşığa hayretler içerisinde bakıyordu. "Şükrü kalk kendine gel, oğlum. Sen böyle biri değilsin."

Şükrü hiç oralı olmadı, elini kalbine koydu. "Kalbim çarpıyor. Ölecek miyim? Ölmeden Aslı'yı göreyim," diyerek sanırım ağlamaya başladı. Ya da yüzü de uyuşmaya başlamıştı, garip görünüyordu.

Ata, "Bu adamın beyni de mi uyuştu?" diye sormasa ben soracaktım.

Emirhan ise suçluluk bilinciyle kapının girişinde duruyordu. Allah'tan büyük bir şey olmamıştı da bunun yüküyle yaşamak zorunda kalmamıştı. Umarım bir daha kimseye ağrı kesici bile vermezdi.

Şükrü biraz daha kalbinden dert yanınca Rauf doktoru çağırmaya gitti. Doktor geldiğinde odadaki kalabalığa ters ters baksa da bir şey demedi. Şükrü'ye, "Neyin var? Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Kalbim ağrıyor," diyen Şükrü'ye bakarken inanmakta zorluk çekiyordum. Böylesine bir aşka sahip olabilmek büyük bir şans olmalıydı.

Kadın, Şükrü'ye bir süre baktı. Sonra da yanında duran asistanına, "İmamı çağırın," dedi.

Bir anda yerinde doğrulan Şükrü, uyuşuk ve yamuk ağzıyla, "Ne? Ölecek miyim? İmamı neden çağırıyorsunuz? Daha Aslı gelmedi!" dedi. Doktora doğru uzanmaya çalışınca Ümit onu zar zor zapt etti.

Emirhan yüzünü elleri arasına alıp, "İmam nereden çıktı? Ne yaptım ben?" diye kendini yerken ortamın enerjisinden benim de beynim durmuş olacak ki ben de telaşa kapılmaya başladım.

Odadaki herkes Şükrü'nün feryatları ve Emirhan'ın haykırışlarıyla ne yapacağını bilemeyerek doktora bakıyordu. En şaşkın olan ise doktordu. Herkesin neden böylesine çıldırmış gibi davrandığını çözemiyordu.

Neler oluyordu bu lanet yerde?

Şükrü, "Öleceğim, Aslı. Hamburger yedim diye öleceğim!!!! Zıkkım yeseydim, Aslı! Seni yalnız bırakıp öleceğim!" diye ağlamaya devam ediyordu.

Başar, Ümit'in tek başına zapt edemeyeceğini anlamış olacak ki kalktı ve Şükrü'nün ağzını kapatıp, "İmam ne alaka doktor hanım? Açıklayacak mısınız?" diye sordu.

Doktorun yanındaki asistan, "İmam, diğer doktorun adı Kardiyolog," diye açıkladığında gürültü aniden kesildi.

Kendimi çokça salak hissettiğim an olmuştu ama hiçbiri bu anla yarışamazdı.

Şükrü sonunda çenesine doğru akan salyayı fark etmiş olacak ki kolunun tersiyle ağzını sildi ve bağırarak haykırmamışçasına kibar bir şekilde, "Ha, tamam o zaman," diyerek yeniden yerine uzandı.

Doktorun bize geri zekâlıymışız gibi bakışlarına aldırış etmeden, "Biraz kendinde değil, kusura bakmayın. Kız arkadaşıyla sorun var aralarında. O yüzden üzgün ve bu yüzden de delirmiş gibi," dedim. "Ne zaman çıkabilir?"

"Film çekildikten sonra, bir sorun yoksa çıkabilirsiniz," diyen doktor, asistanına hitaben yarım ağız konuştu ve odadan çıktı. "Vakayı İmam'a devredin. Bir daha da beni muhatap etmeyin."

Kadına hak vermemek elde değildi.

"Kardeşim, bizim neden normal bir günümüz yok? Bir hamburgerden geldiğimiz şu noktaya bak!" dedi Ümit. Bir yandan da Şükrü'nün üstünü örtüyordu. Hava sıcak olmasına rağmen Şükrü üşüyordu. Üstünde sadece iç çamaşırı vardı. Aşk onu divane etmiş olsa gerek, midesinde hamburgere dair bir şey

kalmasın diye epey uğraşıp en sonunda kusmuştu. Aslı'nın onu bu şekilde affedeceğini düşünüyordu. Aptal mıydı yoksa sadece âşık mıydı, ikilemdeydim.

Aslı birazdan burada olur ve sorun çözülürdü, emindim ama ben Emirhan'a üzülüyordum.

Duvara yaslanmış, stresten tırnaklarını yiyordu. Şükrü iyi olurdu, onun korkusu Koç'tu. Bunu endişeyle bakan gözlerinden görebiliyordum.

Yavaşça yanına yaklaştım. Herkes gibi o da benden uzun olduğu için kafamı kaldırarak ona baktım. "Emirhan," dedim boğazımı temizleyerek. Sesimi kalınlaştırabildiğim kadar kalınlaştırdım. "Koç'u dert etme. Ben üstleneceğim, sorun yok."

Gözleri irileşti. "Nasıl yani?"

"Sen antrenmanlarına ve kendine odaklan. Ben halledeceğim," diye devam ettim.

"Ciddi misin?" diye inanamayarak sordu.

"Evet," dedim.

"Teşekkür ederim!" derken gözlerinin içi gülüyordu. "Beni neyden kurtardığını bilmiyorsun, Deva."

Ata ileriden, "Aynen öyle. Neyden kurtardığını, neye bulaştığını bilmiyorsun," dedi. Kafasını sağa sola salladı. "Emirhan'a ceza verir, bir ton bağırır, kızar ama seni işten atabilir. Bunu göze alabiliyor musun?"

Başar elleri ceplerinde, *yapma* der gibi bana bakıyordu. "Ben de Ata'ya katılıyorum. Bu alman gereken bir risk değil," dedi.

Alabiliyordum çünkü hiçbir şekilde burada çalışamayacaktım. Koç'un şu anda bana ihtiyacı vardı, kovacağını da sanmıyordum. Beni işe alırken birkaç defa düşünürdü ama zaten işi kabul edeceğim de yoktu.

Hafif bir tebessümle, "Sıkıntı yok," dedim. Göz kırptım. "Ne ilk ne son olur."

"Birader, şov yapacağım diye şemsiye kıçında açılacak. Haberin var mı?" dedi Ümit.

Kollarımı göğsümde birleştirip tek kaşımı kaldırdım. Sorun yok der gibi kafamı salladım.

Şu an kendimi inanılmaz havalı hissediyordum.

Yarısı bana enayiymişim yarısı da en kral adam benmişim gibi bakmasına rağmen.

Hastane aşaması, Aslı'nın gelmesi ve onları yalnız bırakmamızla devam etti. Saat öğlene geldiği için çok istekli olmasalar da onları kulübe gitmeye ikna ettim. Maçlara az kalmıştı ve biz programın gerisindeydik.

Ben, Ata ve Başar'la gidiyordum. Arabayı Ata kullanıyor, Başar da onun yanında oturuyordu. Kısık sesle çalan müzik ve çiseleyen yağmur iyi hissettiriyordu. Bir yandan notlarımı kontrol ediyor, gidince yapmam gerekenlere bakıyordum.

"Gözdelerle konuştum," diyen Ata, kafamı not defterimden kaldırmamı sağladı. "Akşam Ece'nin evinde parti varmış. Doğum günüymüş. Aa, pardon. Yarım doğum günüymüş."

Başar, "O ne demek?" diye sordu.

"Yani doğum gününe altı ay varmış. Altı ay sonra 23 olacakmış. Şu an 22.5 olmasını kutluyor anlayacağın." Ağzının içinde homurdandı. "Çok büyük bir olaymış gibi."

Hayatımda ilk defa böyle bir şey duyuyordum. Bundan Merve'nin bile haberi olmadığına emindim. Bir sene ben dâhil tüm ailemin doğum günümü unuttuğu olmuştu. İnsanlar neyi kutlayacağını şaşırmış olmalıydı. Ya da neye para harcayacağını.

"Daha saçma çok az şey duydum," dedi Başar. "Ben gelmem ya, bugün şimdiden yorucu geldi bana."

Ata kırmızı ışıkta durunca Başar'a döndü. "Beni tek mi bırakacaksın lan? Ne yapacağım ben tek başıma? Bir kere tamam dedim, gitmezsek bunlar bir daha bizi hiçbir yere çağırmaz. Tüm partilerden aforoz ediliriz."

Başar umursamaz bir şekilde, "Edilelim," dedi. "Valla artık kafam kaldırmıyor partidir, danstır, müziktir." Kafasını

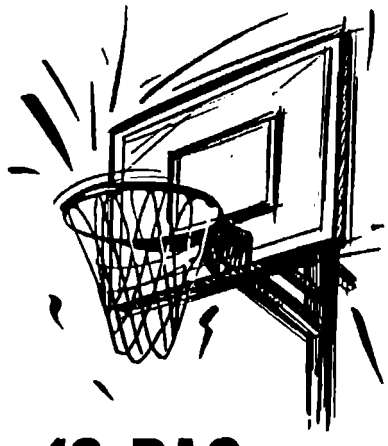
çevirince benimle göz göze geldi. "Hem Deva laf eder kesin. Şimdi partide içeceğiz, kesin sızarız da. Olmaz, değil mi?"

Ata, "Deva da gelsin o zaman," deyip bana dikiz aynasından baktı. Kafamı hayır anlamında salladım. "Neden? Sen de bir ortam görmüş olursun işte. İstersen arkadaşını falan da getir."

Başar'ın da bakışları bendeydi. Ama o öpücükten sonra farklı bakmaya başlamıştı. Bu durumu düzeltmek isteyerek teklifi kabul ettim.

Merve'yi kız arkadaşım olarak tanıtacaktım.

Merve bu durumdan nefret edecekti.

12. PAS

Merve sadece bu durumdan değil, benden de nefret ediyordu. Ona durumdan bahsettiğimden beri bana saçmaladığıma dair tonlarca mesaj atmıştı. Ses kayıtlarının yarısını bile dinlememiştim. Hepsinde ortalama aynı şeylerden, yani benim salaklığımdan bahsediyordu.

Partiye geleceği için keyifliydi. Ama hem takımın hem de ona göre ultra yakışıklı erkeklerin olduğu bir yerde kız arkadaşımmış gibi davranacak olmasının en kötü kâbuslarından bile beter olduğunu söylüyordu.

Bir noktada söylediklerine alınmıştım ama gelmekten vazgeçer diye sesimi çıkartamıyordum.

Evet, gelecekti. Ama benim burnumdan da getirecekti. Çünkü o Merve'ydi. Yanımda olur ama canıma kastı da olurdu.

Takımdan gelen kişi sayısı altıydı. Ata, Başar, Emirhan, Ümit, Rauf ve Sinan da geliyordu.

Ve ben daha Koç'la konuşmamıştım. Kulağına gittiğine emindim ama bu sessizlik hayra alamet gelmiyordu.

Haddinden fazla gergindim. Partinin yapılacağı evin önündeydik. Hepimiz "kız arkadaşımı" bekliyorduk. Kibarlık yapıp hepsi Merve'yle beraber içeri girmek istemişti.

Ben ise yerin dibine girmek istiyordum. Tam da şu an eriyerek yerle bir bütün olmalı ya da parçalara ayrılarak kozmik bir şekilde evrene yayılmalıydım.

Böyle bitse nasıl olurdu?

Harika saçma bir son!

Onlar kendi hâlinde muhabbet ederken önümüzde bir taksi durdu herkes susup, taksiden inen kişiye baktı. Siması tanıdık gelen bu kişiyi gözüm bir yerden ısırıyordu. Bu ifade, bana doğru sırıtarak gelen bu yüz, üstündeki pembe yeleği aldığı için yerlere yatarak güldüğüm bu kişiyi tanıyordum.

Kahretsin! Bu an yaşanmadan neden yok olmamıştım ki?

Merve neden hayat kadını gibi giyinmişti?

Ben nasıl bir sitcomun içindeydim, Allah'ım!

Merve dudağındaki parlak kırmızı rujuyla kocaman gülümseyerek bana doğru geliyordu. Boynuma sarılmadan önce, "AŞKIM!" dedi. "Nerelerdesin ya sen? Özlettin kendini!"

O bana sarılırken ellerim ceplerimde, yüzümde kusma ifadesiyle öylece duruyordum. O ise yanaklarıma öpücük kondurdu. O kadar mutlu görünüyordu ki hayretler içerisindeydim.

"Merve, sen misin? Deva'nın kız arkadaşı?" diyen Ümit'in gülmemek için çok zor durduğunu görebiliyordum.

Ağzındaki sakızı kocaman şişirip patlatan Merve, "Evet, yavrum," deyip elimden tuttu. Ve sonrasında kendi etrafında bir tur döndü. "Ne zaman isterse," deyip bir de göz kırptı.

O kadar korkunç giyinmişti ki kelimelerim bu görüntüyü anlatmaya yetmiyordu.

Bir karıştan biraz uzun kot eteğinin altına mor renkli bir külotlu çorap giymişti. Ayağındaki siyah, yüksek tabanlı topuklu ayakkabıyla beraber giydiği beyaz tozluklar beni yıllar öncesine götürmüştü. Pembe yeleğinin içindeki civciv sarısı atleti, kırmızı ruju, sanırım çorabıyla uyumlu olsun diye sürdüğü mor farı, kafasındaki sarı peruğu ve ağzını açarak çiğnediği sakızıyla beni hareket bile etmeden yerden yere çarpmıştı.

Emirhan dudaklarını birbirine bastırsa da güldüğünü duyabiliyordum. Elini Merve'ye uzattı. "Memnun oldum, Merve," dedi.

Çok eğleniyordu kabak suratlı.

Merve abartılı bir ifadeyle kırmızı, uzun tırnaklarını ileri doğru uzatarak, "Yalnız gerçek adım Merve değil. Sahne adım o. Bugünkü adımı Bella seçiyorum," deyip kahkaha atarak her biriyle tokalaştı. "Edward'ım da burada," deyip kalçama vurmasıyla beraber daha da kızardığıma emindim, mümkünmüş gibi.

Başar boğazını temizleyince bakışlarım onu buldu. "Hadi içeri geçelim," deyip Merve'yle bana bakarak gülen Emirhan ve Ümit'i içeri doğru sürükledi.

Onlar içeri geçerken ben, arkadaşlığımı bitirmeye karar verdiğim Merve'ye *yazıklar olsun* bakışımı atıyordum.

Ben onu ve bu tavrını alkışlarken, hanımefendi boğazına sokmak istediğim sakızı sesli bir şekilde çiğniyordu.

"Sen benden nefret ediyor olabilir misin?" diye ciddi bir şekilde sordum. "Sen başıma bela mısın, Merve? Bu mu yardım anlayışın?"

Beni, "Bela değil canım, Bella," diye düzeltirken keyiften dört köşeydi. "Ne nefreti be? Saçmalama istersen! Aksine, arkadaşlığımız bitmesin diye uğraşıyorum. Eğer normal bir hâlimle gelseydim emin ol o zaman büyük darbe alırdık."

Onu pembe yeleğinden tutup kendime doğru yaklaştırdım. "Sen şu an darbe almadık mı sanıyorsun, kadın? Rezil ettin beni!" Yanımızdan insanlar geçince sesimi alçalttım. "Beni ne konuma düşürdüğünün farkında mısın?"

"Ben buraya kendim gibi gelseydim olası taliplerimi nasıl kaybedeceğimin farkında mısın?" deyip onu tutuşumdan kurtuldu. "Senin için girdiğim kılığa bakmadan bana laf etmene gerçekten inanamıyorum. Bazen değmediğini düşünüyorum. Şu hâle gelebilmek için Feriha gibi kafede hazırlandım ben be! Nankörlüğün de bu kadarı resmen!"

Kafamda peruk olmasa saçımı başımı yolacaktım.

"Ulan kadın! Sen beni delirteceksin! Sen beni çıldırtacaksın!" Onu her incelediğimde farklı detaylarını görüyordum. Kulağındaki leopar desenli kocaman halka küpeleri nereden nasıl bulmuştu kim bilir. "Gerçekten üşenmedin mi? Hani bir noktada ben ne yapıyorum demedin mi? Ciddi soruyorum. Yoksa Deva zaten az çile çekiyor bir de üstüne ben mi ekleneyim mi dedin?"

Gayet rahat bir ifadeyle, "Yo..." dedi.

Dişlerimin arasından, "Ee?" dedim.

"Farkındaysan sen gerçek Deva değilsin ve bu bir tiyatro. Yani partiye kız arkadaşımı çağıracağım deyip bir hayat kadınıyla beraber geldiğini gören bu insanları birkaç hafta sonra ömrün boyunca bir daha görmeyeceksin. Ama ben Merve olarak, kendi kimliğimle seninle sevgiliymişim gibi görünecektim. Ve burası çok da büyük bir şehir değil, Devacığım. Elbette yanında olmak için geldim ama kusura bakma da kendimi de rezil edemezdim yani."

Kaşlarım çatıldı. "Benimle sevgili olman seni rezil mi edecekti yani?"

"Üff! Cidden bunu soruyor musun? Tabii ki evet! Kusura bakma ama ben kaslı ve uzun boylu erkeklerden hoşlanıyorum. Yani sen skalamda bile değilsin. Erkek bile değilsin ya! Biz neyi konuşuyoruz?" deyip koluma girdi. "Geldiğime şükret ve bana ayak uydur," dedi ve yürümeye başladı.

Yüzümden düşen bin parçaydı. Bizi kapıda karşılayan kadının Merve'yi gördüğündeki hâli ve gülümsemeye çalışması beni daha da sıkıntıya soktu.

Merve'nin umurunda değildi. Ona bakanlara el sallayarak sanki kırmızı halıdaymış gibi yürüyordu. "Aşkım, biraz gülümse. İnsanlar zorla getirildiğini düşünecek," deyip kolumu çimdikledi.

"Bu gecenin bir de sabahı var, Merve. Sen elime düşeceksin, kızım. Seni çiğ çiğ yiyeceğim!"

"Ata'nın sevgilisi var mıydı?"

"Ya ben sana ne diyorum, Merve!"

Beni çekiştirerek takımın olduğu yere doğru götürdü. "Şu kızlar kim? Baksana hemen gelmişler yanlarına. Aa, ben bir tanesini tanıyorum. Şu kumral olanın babası ünlü bir adamdı. Neydi ya? Kızın adı Şaheser miydi?"

"Ne olur insanların yanında konuşma, Merve. Sessizce durup gidelim. Bak, ölümü gör konuşma!" dememe kalmadan, Merve herkesin bize bakmasını sağlayacak bir tonda konuştu.

"Hello, beybisular! Ben Bella, bu da Edward," diyerek bizi tanıttı. "Kimin yarısını kutluyorduk bugün? Kim o ultra bebeksu şahıs? I, Ece miydi? Kim o aşko?"

Sakızı öyle bir çiğniyordu ki bademciklerini görüyordum. Düzelteyim, elimi boğazına sokup almak istediğim bademciklerini.

Siyah saçlı bir Barbie bebeğe benzeyen kız, "Ece benim," dedi. Merve'ye burada ne işi olduğunu sorar gibi bakıyordu. "Hoş geldiniz?"

Ata, "Deva bizim geçici süreliğine yardımcı antrenörümüz. Bella da..." derken bana emin misin der gibi bir bakış attı. Gözlerimi yumdum ve görünmezmişim gibi davrandım. "Bella da onun bir arkadaşı."

"Nice to meet you, şekerim! Ve very very hoş buldum!" dedi Merve. "Ortam bayağı iyi yalnız. Sizin ev mi burası? Ba-yıl-dım! Baba zengin herhalde?" Attığı yalandan kahkahasıyla gözlerim açıldı. Çevremizdeki insanlar da bize bakmaya başlamıştı. Ağzını yaya yaya konuşuyordu: "Hımm... Bu da o büyük havuzunuz demek ki? Zenginlerin çıplak yüzdüğü doğru mudur acaba? Hep merak etmişimdir de. Hehehe!"

Dolabımda zor günler için sakladığım bir beyzbol sopam vardı. Üstüne büyük harflerle "HEHEHE" yazıp onu Merve'yle tanıştırmak istiyordum.

Ece, Merve'yi kale almayarak yanımızdan uzaklaştı.

Keşke aynısını ben de yapabilseydim.

Babam bana dikkat çekme demişti, değil mi?

Emirhan içkisinden bir yudum alırken keyifle, "Siz nerede tanışmıştınız?" deyip benimle Merve'yi işaret etti.

Merve yanağıma öpücük kondurmadan önce, "Masajda," dedi. Yanağıma bulaşan kırmızı rujunu silmemek için zor duruyordum. "Çok ıslak bir tanışmaydı, şekerim."

Keşke seni ıslak bir sopayla dövebilsem, Merve.

Bundan sonra kimse soru soramadı. Ya da Merve'nin vereceği cevapları duymak istemediler. Herkes etrafa dağıldı, bir şeyler yiyip içerek sohbet etmeye başladı. Bizim yanımızda sadece Başar kaldı.

Ama partideki herkes bizi konuşuyordu, bunu görebiliyordum. Tüm bakışlar bizdeydi. Fısır fısır konuşulanları duymak istemiyordum. Bu bir kâbussa acilen uyanmalıydım.

Eğer Başar yanımızda olmasaydı Merve'ye gününü gösterirdim. Benim çenemin ne kadar katlanılmaz olduğunu herkesten daha iyi bilirdi o. Başar'a dua etmesi gerekiyordu.

Merve onu dürtmeme rağmen kafasına diktiği bardağı sertçe bıraktıktan sonra kulağıma yaklaştı. "Ben biraz etrafa bakınacağım. Gözünü üzerimden ayırma," dedi. Onu durdurmama fırsat bile tanımadan yanımızdan uzaklaştı.

Keşke sarhoş olup bu andan soyutlanabilseydim. Ama yapamazdım. Bu riski göze alamazdım.

Aslında eğlenceli bir partiye benziyordu. Dizilerde gördüğümüz villalardan birindeydik. Havuz başında, arkadaşlarınla keyifli vakit geçirebileceğin bir yerdi. Rahat koltuklar da düşünülmüştü, insanların dans edebilmesi için geniş alanlar da.

Böyle yerlere pek geldiğim söylenemezdi. Mütevazı bir ailede büyüdüğümüz için hep bir hayat gailesinde olmuştuk. Paramızı harcarken de gelecek kaygısıyla hep düşünürdük. Şimdi keyfini çıkartabilirdim, en azından bunu deneyebilirdim.

Ama ben keyifli olmaya çok uzaktım.

Yanımda sessizce duran Başar'ın bir anda, "Gerek yoktu," demesiyle kafamı ona çevirdim. Kollarını masaya yaslamıştı ve keyifsizce bana bakıyordu. "Sen de pek memnun değilsin belli ama cidden gerek yoktu."

Dürüstçe, "Kontrolümün dışında gerçekleşti," dedim.

"Suratının hâlinden belli oluyor."

Tebessüm edebildim. Kendimi kötü hissettiğim bir anda yanımdaki arkadaşlığı beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Yargılamadan, sormadan, sorgulamadan sessizce yanımda duruyor oluşu bu anda bile huzurlu hissettiriyordu.

Tüm bu olaylar yaşanmasaydı ve ben Başar'la arkadaş olabileceğim bir ortamda olsaydım, ona tutulurdum. Hem de deli divane olurdum. İnce düşüncesi, kibar hareketleri, olgun tavırlarıyla takımdaki diğer herkesten farklı bir yapısı vardı.

En başında bahsettiğim zengin züppelerine de benzemiyordu.

Biraz olsun keyfim düzelmeye başlamışken Merve'nin ileride insanlara gülerek bir şeyler anlattığını gördüm. Gariptir ki insanlar da onunla beraber gülüyordu. Sanırım Merve bu anı beklemişti. İçinde biriktirdiği tüm enerjisi ve oyunculuğunu bırakıveriyordu.

Bir ara *oyuncu olmak istiyorum* diyerek saçma sapan adamlarla görüşmek istediğinde onu durdurmuştum ama bu isteğine de kulak asmamıştım. Sanırım gerçekten oyuncu kumaşı vardı onda.

Başar da benim gibi Merve'ye bakarak, "Eğlenceli birine benziyor," dedi.

Burnumdan sesli bir nefes verdim. "İçi seni dışı beni yakar."

Yüzünün bana doğru döndüğünü hissedince ben de ona baktım. Bakışları beni tedirgin ediyordu. Her an bir açığımı yakalayacakmış gibiydi.

Dikkatli bakışı avuç içlerimi terletiyordu. Tenimin endişeyle karışık bir heyecanla karıncalandığını hissediyordum.

Kulağıma çarpan müziği biliyordum. *Shape of my heart.*

Bir sonbahar akşamı. Yaşım 24. İçimde beni yiyip bitiren kaygılar şu anda sebebini bilmediğim bir şekilde sessiz.

Huzursuzluğun içinde huzurluyum.

Kendime not: Sakın kendini kaptırma.

Kısık gözleri yüzümü talan ederken, "Sende bir şey var, Deva," dedi yavaşça. Sesi, şarkının ritmiyle o kadar uyumluydu ki kendimi bir filmin içinde gibi hissettim. "Sende adını koyamadığım bir şey var ve bu beni düşünmeye zorluyor."

Ses tonumu ayarlamak zorken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını öne doğru uzattı. Bilmediğini söylemeye çalışıyordu. Sarı renkli ışık yüzüne yansıyordu. Kıvırcık bukleleri alnına dökülüyordu. Konuşması, ses tonu, duruşu, ilgili bakışı, her bir hareketi güvende hissettiriyordu.

Başar konfor alanıma kolaylıkla alabileceğim bir insandı. Ve bu hissi bir anlığına bile yaşıyor olmak kendimi şanslı saydırıyordu.

Başka bir şey söyleyecek gibi oldu ama arkadaşlarının ona seslenmesiyle cümlesini yuttuğunu gördüm. Kaşlarıyla Merve'yi işaret etti. "Dikkat et, çok içerse canımızı sıkacak gibi duruyor."

Bu gece Merve'den daha çok canımı sıkacak bir şey olduğunu biliyordum.

Aramızda karmaşıklığa sebep olacak bir sessizlik olunca buradan uzaklaşmak istedim. "Ben şuna bir bakayım," diyerek o yokmuş gibi davransam da gürültüsüne karşı koyamadığım Merve'nin yanına gitmek zorunda kaldım.

Merve beni görür görmez büyük bir sevinçle kolunu omzuma attı. Zaten aramızda çok boy farkı yoktu. Bir de ayağındaki yüksek topuklular sayesinde neredeyse benimle aynı boydaydı.

"Deva da bana her zaman destek olmuştur. Size bahsettiğim o pezevenkten beni o kurtardı. Ne yapsam ona borcumu ödeyemem," dedi.

Ne anlattığına dair hiçbir fikrim yoktu. Etrafımızdaki yüzlerden anladığım kadarıyla uydurduğu hikâye insanların kalbine dokunmuştu.

Bu olayı başkası anlatsa kurgu diye onlarca yorum yapardım. İnsan başına gelince anlıyordu işte...

Merve devam edip, "Yani beni pezevenklerin elinden aldı!" dediğinde üzgün yüzlerin hepsi güldü ve bir kahkaha tufanı oluştu. Yanağıma kondurduğu sulu öpücüğü de hesabına yazmıştım.

Bir şey söylemek zorunda hissettiğimden, "Lafı bile olmaz," dedim.

Merve kafamı göğsüne doğru bastırınca kendimi eğmek zorunda kaldım. "Bu var ya bu, kral gibi bir adamdır. Hani derler ya heykeli dikilse yüzde doksanı..."

Sözünü kestim. "Abartmayalım, Bella!" dedim. Zor da olsa ondan uzaklaştım. Ne anlattıysa başarılı olmalıydı. Kimsenin gözünde onları kandırdığımıza dair bir ifade göremedim. Belki de insanlar bu kadarı da olmaz diyerek, onları kandırdığımıza ihtimal bile vermedikleri için inanıyorlardı. Gülümsemeye çalıştım. "Senin de bana çok yardımın dokundu. Bazen keşke yardım etmeseydin dediğim de oldu ama sen yine de ettin. Etmez olsaydın, kendini yormasaydın ama ettin işte. Sen de böyle bir kadınsın!"

Merve tüm abartılı gülüşüyle bana göz kırptı. Sakızını daha sesli çiğnemeye başladı.

Tanımadığım bir adam bize neredeyse haset ediyormuş gibi bakarak, "Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama gerçekten yakışıyorsunuz," dedi.

Hayatımda daha kötü çok az iltifat duymuştum.

Ben Ümit'le Emirhan'ın bize doğru geldiğini görünce uzaklaşmak istedim ama Merve koluma girince isteğim gerçekleşmedi. "Teşekkür ederiz!!! Biz de aynı şeyi düşünüyoruz. Şartlar başka olsaydı..." Derin bir iç çekti. "Hayatımız başka olurdu."

İnsanların kafası Merve'nin iç çekişli konuşmasından sonra bir bir aşağı doğru sallandı.

Acaba Merve hangi yerli dizilerinden bir mix yapıp insanlara "hayat hikâyem" diye yutturmuştu?

"Neler yapıyorsunuz ya?" diyerek ortama giriş yapan Ümit, bana *n'aber* der gibi bir hareket yaptı. "Nasıl gidiyor, Devo? Eğleniyor musun? Ama sen zaten eğlenceni yanında getirmişsin," derken Merve'ye bakıyordu.

Yüzümü buruşturmamak için zor durdum. "Benim de elim dolu olur bir gün, Ümit. Zalim malim demem basıveririm kuyruğuna. Aman diyeyim!" diye uyardım onu.

Dudaklarına fermuar çekti. "Ağzımı açmıyorum reis, tamam."

Emirhan sessizdi çünkü suçunu üstlendiğim için bana minnettardı. Yine de bıyık altından güldüğünü gizleyemiyordu.

Yanımıza gelen garsonun elindeki tepsiden içkisini alan bir adam, "Ee, içmiyor muyuz? Bu gece hepimizin kafası kıyak olmadan gitmek yok," dedi. Herkes ona uyarak birer içki aldı.

Merve de elini uzatınca onu tuttum. "Biz içmiyoruz," dedim sessizce.

Alt dudağını sarkıtarak, "Ama ya!" dedi Merve.

"Sus!" deyip elini sıkıca kavradım. Herkesin bakışları bizdeydi. Partinin maskotu biz olmuştuk. Ne kadar da harika! "Hepinize iyi eğlenceler. Bizim işlerimiz var, kaçmamız gerekiyor."

Hep bir ağızdan itiraz eden sesler yükseldi.

Pardon da ne ara bir bütün olmuştuk da bizim partiden ayrılmamız sizi üzüyordu?

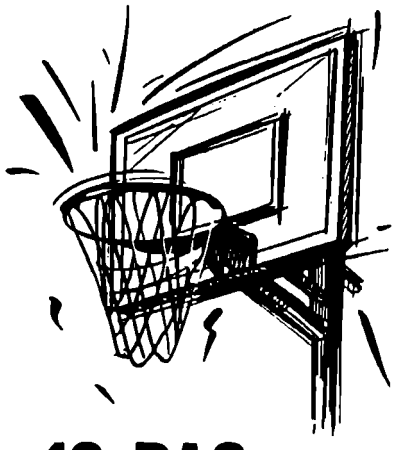
Ümit, "Daha parti yeni başlıyordu, birader... Ama işleriniz varmış... Saygı duyalım, millet. Sizin daha çok eğleneceğiniz kesin," dediğinde sırıtmak çok zordu.

Diğerleri de bir şeyler söyledi ama ben acelemiz olduğunu belli ederek Merve'nin elinden tuttum ve koşar adım yürümeye başladım. Onu havuza atmayı düşünsem de şu anlık sinirimi içimde halletmeliydim.

Merve'nin bitmek bilmeyen şımarık serzenişleriyle beraber kaçar gibi çıkışa doğru ilerliyorduk. Tüm partinin odağı bizdeydi. Daha biz çıkmadan hakkımızda konuşmaya başlamışlardı. Vücudumdan soğuk terler süzülüyordu.

Kapıdan çıkmadan önce gayriihtiyarı kafamı arkaya çevirdim. Gözlerim direkt onun gözlerini buldu.

Başar, sorgulayan ve meraklı bakışıyla bana bakıyordu. Kendimi çırılçıplak ve tüm yalanlarım ortaya çıkmış gibi hissettim.

13. PAS

Sayın sen, **bilmiyorum haberin var mı ama ben aileme çok düşkünüm.**

Bu sebepten olsa gerek sabah uyandığımda şiddetli baş ağrıma, ne yapacağımı bilmememe ve kusma isteğime rağmen gidip kardeşimin boğazına yapışmadım. Onu ne kadar sevdiğimi buradan da anlayabilirsin.

Dün gece tam bir keşmekeşti.

Partiden çıkışımız, Merve'yle ayaküstü ağız dalaşına girmemiz, üstünü değiştirsin diye onunla kafeye gitmem ve sağ salim evine bırakmamdan sonra kendi evime geldiğimde saat iki olmak üzereydi. Annem uyumamış, beni beklemişti. Tabii ki benimle konuşmak istemişti ama hâlim yoktu ve sanırım bazı anlarda yaşananlarla baş edemediğimden olsa gerek, sabah konuşuruz diyerek onu reddetmiştim.

Çok yorgundum ve bu kesinlikle fiziksel değildi.

Bugün kulübe gitmemiştim çünkü sabah uyandığımda Koç'tan bir mesaj gelmişti. Ben yaşananlardan sonra kovulduğumu sanıp küçük çaplı bir kalp krizi geçirmiştim ama öyle olmamıştı.

"Bugün takıma izin verdim. Hepsi çekim için hazırlık yapıp röportaj sorularına çalışacak. Sen de izinlisin. Şükrü'nün

olayında bana yalan söylemek üzere olduğunu öğrendim. Yaşanmadığına şükret ve bir daha böyle bir şeye yeltenme."

Aynı mesajda hem rahatlayıp hem de gerilmiştim.

İyi ki izinliydim. Dün yaşananlardan sonra bugün takımı göresim yoktu. Aklıma geldikçe delirecek gibi oluyordum. Yüzüme bakarak dalga geçtiklerinde kim bilir nasıl olurdum.

Koç, Emirhan'ın suçunu üstlenmeyi düşündüğümü nasıl öğrenmişti, haberim yoktu. Tahmin dahi edemiyordum. Ama besbelli ki aramızda bir köstebek vardı. Bunu benim iyiliğim için mi yoksa Emirhan'ın kötülüğü için mi yaptığı muallaktı.

Annem, "Kızım, yemeyeceksen ciğeri ziyan etme," deyince kafamı kaldırdım.

Tabağımı aldım ve onun önüne koydum. "Yemeyeceğim de biz neden kahvaltıda ciğer yiyoruz. Hayır, yerim sorun değil ama neden?" Annem ekmeğinin arasına koyduğu ciğerin üstüne peynir sürdüğünde sorumun gereksiz olduğuna karar verdim. "Bu uyumu nasıl keşfettin, çok merak ediyorum."

Bana burun kıvırdıktan sonra, "Peynirin yakışmadığı bir şey yok çünkü," dedi. Lokmasını yutar yutmaz taramalı tüfek gibi saydırmaya başladı. "Neden üstünü değiştirmedin sen? İyice alıştın bu erkek hâllerine. Hiç mi canın sıkılmıyor, kızım? Valla bu anı bekliyormuş gibisin! Bari şu saçındaki peruğu çıkart. Rahatsız olmuyor musun bununla otururken?"

"Yok, hoşuma gidiyor, anne," deyip ayaklandım. "Kardeşim nerede?"

"Lafı değiştirme, Deva. Zaten tüm mahalleye rezil oldum. Bir de evin içinde böyle gezip cinlerimi tepeme çıkartma!"

Derin bir nefes aldım. "Babamı aradım ama açmadı. Bugün işe gitmeyeceğim. Biraz kafamı dinlemeyi düşü..."

Sözümü kesip, "Bir gün senin yüzünden kalpten gideceğim. O zaman keşke böyle yapmasaydım dersin. Ama iş işten geçmiş olur, kızım. Mezarıma gelir, çiçek dikersin," dedi. Sanırım bu bardağı taşıran son damlaydı.

Yavaşça ona doğru döndüm. "Özür dilerim kardeşimin halt yemesi yüzünden babam işinden olmasın diye elimi taşın altına koyduysam! Kusura bakma ama ben yapamam deyip kenara çekilemiyorum! Ya da kabul etmeme rağmen her dakika sitem edip insanların başına kakmıyorum. Çünkü bunu görevimmiş gibi görüyorum anne, anlıyor musun?!"

Annemin gözleri irileşti. "Bağırma, Deva."

Sinirle güldüm. Tezgâha sıkıca tutunuyordum. Her şey üst üste geliyordu ve yaptığım iyilikte bile suçlu sayılınca artık sessiz kalamıyordum.

"Ben çok mu keyif alıyorum sanıyorsun? Küçükken erkek gibi büyüdüğüm için bu durum benim hoşuma mı gidiyor? Erkek değilim anne ben! Öyle de hissetmiyorum! Korktuğun buysa eğer, hâlâ kadın olmaktan memnunum ve cinsiyetimi değiştirmek gibi bir isteğim yok! Ki besbelli ki böyle bir niyetim olsaydı sana söylemezdim!" Sesim yüksekti evet ama sanki beni duymuyordu. Söylediklerim ona ulaşıyordu ama o bana sağırdı. "Babam erkek olmamı istedi diye küçükken erkek gibi davranmaya çalıştım. Ama babam beni daha çok sevsin diye düşündüğümden değil, çocuk aklımla babamı mutlu etmek istediğim için! Şimdi ise kardeşim için yapıyorum. Bunu anlamak çok mu zor, anne? Her gün evden çıkıp insanların gözünün içine bakarak erkek rolü yapmak, *zaten küçükken erkek olmak istiyordu* diye düşününce sana basit mi geliyor? Ben artık beş yaşında değilim. Büyüdüm ve olgun bir kadınım. Eğer öyle olmasaydım babamın isteğini reddeder ve başının çaresine bakmasını söylerdim. Lütfen sen de büyü ve eğer kararım erkek olmak yönünde olsa dahi buna saygı duy!"

Cevabını beklemeden seri adımlarla odama geldim ve kapımı sertçe kapattım. Göğsüm hızlı aldığım nefeslerle inip kalkıyordu. Bağırmamla başımda şiddetli bir ağrı peyda olmuştu.

Peruğu hışımla kafamdan çıkartıp fırlattım. Tişörtümün altından göğsüme sardığım bandı söker gibi attım.

Eğer Kuzey içeri girmese avazım çıktığı kadar bağıracaktım. Sabrımın sonuna gelmiş gibi hissediyordum.

Kuzey'in bir şey söyleyeceğini anlayınca, "Şimdi konuşmayalım, Kuzey. Çık lütfen," dedim.

Bağırmam yüzünden uykusundan uyandığı belliydi. Uyku mahmuru hâliyle bana endişeli bir şekilde bakıyordu. "Abla, iyi misin?" diye sordu.

Bütün bunları o başlatmıştı. Onun yüzünden böyle bir işe girişmiştim. Ama ona kızamıyordum. Ortada iyilik diye adlandıracağımız bir şey varsa bunu ben seçmiştim ve onun başına kakacaksam bunu yapmamın hiçbir manası yoktu.

Sıkıca topuz yaptığım saçlarımı açarken ona bakmadan, "Bir problem yok. Konuşurken sesim yükseldi ama iyiyim. Çıkar mısın? İşim var," dedim.

Kuzey çıkmak yerine yatağıma oturdu. Ayılmak isteyerek gözlerini ovuşturdu. Onu bu kadar sevmemin sebeplerinden biri de buydu. Kuzey ne olursa olsun beni yalnız bırakmazdı. Ben ondan dört yaş büyüktüm. Buna rağmen kimi zaman benden olgun davranır ve her ne yaşanmış olursa olsun elimi tutardı.

Bazen onun yüzünden üzgün olsam bile bana tavsiye verip beni yatıştırırdı.

Bir keresinde çok sevdiğim sırt çantamın kulpunu koparmıştı. Benim de kırılgan olduğum bir ana denk geldiği için tüm gerginliğimi ondan çıkartmıştım. Elimi tutup gözlerimin içine bakarak, "Bu kadar üzülmene değmez. Çantayı annem şimdi dikecek. Ama bence bundan ders almalısın. Demek ki eşyaların senin için kıymetli. Hor kullandığını düşündüğün insanlara bir daha eşyalarını vermemelisin. Üzülme, tamam mı? Olmazsa yenisini alırız," gibi bilmiş cümleler kurmuştu.

Ve bunu söylerken daha sekiz yaşındaydı.

O zaman anlamıştım ki ben eşyalarıma onun kadar değer vermiyordum. Hatta çantaya değer verme sebebim onu bana Kuzey'in harçlıklarını biriktirerek almış olmasıydı.

Derin bir nefes aldım. Ona verdiğim değer kendimi soktuğum şu kılıkla yarışamazdı bile. Bu yüzden katlanabilirdim. Derin bir nefes daha aldım. Her ne olursa olsun katlanabilirdim.

Kuzey'in yanına oturdum, kolumu omzuna attım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Bugün okul yok mu?" diye sordum.

Kafasını bana doğru çevirip, "Ne oldu, abla?" dedi

"Önemli bir şey değil. Annemin beni istediği kalıba sokmak istemesi. Yani bilmediğin bir şey yok." Yanağına sesli bir öpücük kondurdum. "Abla kardeş günü yapalım mı bugün? İstersen oyun oynarız bilgisayarda. Bayağıdır oynamıyordum, paslanmış olabilirim ama yine de hâlâ iddialıyım," derken sesimi neşeli tutmaya çalışıyordum.

"Öğleden sonra sınavım var. O yüzden bugün beni pas geç," dedi. Fakat tavrım ve söylediklerim onu iyi olduğuma dair tatmin etmemiş gibiydi. "Başka bir şey var ama benden gizliyorsun. Ağır mı geliyor? "Yapamıyorsan dur, abla. Bir yolunu buluruz illaki. Lütfen devam etme. Biliyorum, benim için sonuna kadar uğraşırsın ama hiçbir şey seni üzgün görmeme değmez."

Kocaman, içten bir şekilde gülümsedim. "Ama senin için her şeye değer, eşek sıpası."

O da gülümsedi ama hüzünlü bir şekilde. "Babamla konuştum. Arsayı satmak için çok uğraşıyor. Yakında bitecek, abla. Söz veriyorum, bitecek." Bana sıkıca sarıldı. Göğsüme yasladığı kafasını koklayarak öptüm. "O zamana kadar sık dişini, olur mu?"

"Olur, ablam," dedim sadece.

Aslında ne istediğimi ben de bilmiyordum. Takımla çalışmaktan çok mutluydum ama kendim olamamak beni kahrediyordu. Hem ayrılmak istiyordum hem de kariyerime onlarla devam etmek.

Kafamın karmaşık olduğu bu noktada biraz olsun oyalanmak için Kuzey'e kahvaltı hazırladım. Ona eşlik ederek ben de

yeniden bir şeyler atıştırdım. Onu okula gönderince annemin evde olmamasını fırsat bilerek odamı temizledim.

Yorulmuştum ama hiçbir şey düşünmediğim için dinginleşmiştim de. Kahvemi yapıp penceremin önündeki koltuğa oturdum. Burada kitap okumayı çok seviyordum. Hangi kitaba başlasam diye düşünürken aklıma telefonuma bakmadığım geldi. Sessizde olan telefonumu elime aldığımda birçok bildirimin geldiğini gördüm.

Elim tabii ki ilk Değirmenaltı'nın grubuna gitti. Bir sürü bildirim vardı.

Oğuz: Beyler ben bu röportaj işi yüzünden çok gerginim. Herkesin sorulan aynı mı?

Ümit: sende "takımın en harika oyuncusu olmak size ağır gelmiyor mu" sorusu varsa eğer evet aynı aşkım

Emirhan: asdfghjk rüyanda kanka

Oğuz: Ha Ha Ha Ümit. Sen biraz daha kondisyon çalış yavrum

Ata Can: Hepimizin soruları ortalama aynı ya. Bana hayalin bu muydu diye sormuşlar, sana da küçükken ne olmak isterdin diye. Potato patato

Sinan: Ben gergin değilim de gereksiz görüyorum. Ne işimize yarayacak ki bu röportaj? Canlı yayın açsaydık daha etkiliydi. Dergi okuyan kim kaldı ki?

Emirhan: +1

Ümit: doğru söylüyor ya anca annem alır anı kalsın diye

Başar: Bunu biraz reklam olarak düşünün. Hem bizi sevenlere bir anı hem de bence güzel bir duygu. Yıllar sonra çocuklarımıza gösterebiliriz. Bu dergi öyle herkesi konuk etmiyor. Ben de gerginim ama heyecanlı bir gerginlik.

Emirhan: kankam ya ne kadar da duygusal bir bebekkkkk yerim seni aşk adam

Ümit: oyuuu sen bunu çocuklarına mı göstereceksin kendi sayfanı çerçeveletirsin de sen

Ata Can: Dalga geçmeyin ya ben de saklarım

Başar: Siz ikiniz keşke o gün hastalansanız. Koç'u ben seve seve idare ederim.

Ümit: Ben pozlarımı bile seçtim oğlum hayatta kaçırmam bunu

Şükrü: Aslı benim için çok güzel bir takım elbise aldı. Ben onu giyeceğim.

Oğuz: Aaa siz barıştınız mı?

Şükrü: Biraz naz yapıyor ama halledeceğim. Bugün onu yemeğe çıkartacağım :)

Başar: Aman diyeyim glütenden uzak dur kardeşim, sana yaramıyor

Emirhan: Erkekkkk yaaa erkekliğinin zekatını ver de nasiplenelim biraderim

Başar: @yusuf senin ayağın nasıl oldu? Doktor bir şey dedi mi?

Ata Can: Evet ya benim de aklımdaydı

Yusuf: Canım sıkkın ya doktor ezilme var dedi :/ Bir süre üstüne az basıp krem kullanacağım

Ümit: geçmiş olsun yavrum bir şeye ihtiyacın varsa Başar'a söyle asdfghjkl

Ata: Geçmiş olsun Yusuf

Emirhan: çiçeğim çok geçmiş olsun

Oğuz: Nazar değdi kanka sana

Sinan: Brom dikkat et senin ayak bize lazım

Başar: Ciddili söyle bu arada. Bugün işim yok, istersen gelirim.

Yusuf: Eyvallah sağ olun ama bir şeye ihtiyacım yok. Annem gelmişti zaten, o bakıyor bana

Ata Can: Bir şey olursa haber ver yine de

Ümit: onu bunu boş verin de dün ne içmişim yaaa saat 16.25 ama ben daha yeni ayılıyorum

Sinan: Harbi lan hayvan gibi içmişiz. Bir daha bu kadar sapıtmayalım ya sonrasında ben birkaç gün mal gibi geziyorum

Emirhan: dünün olayı Deva kardeşimizdi :))))))))))))))) kendisini bugün sahalarda göremiyoruz acaba neredeee uyuyor mu yoksa hala meşgul müdürrrr

Adımı gördüğümde yerimde doğruldum. Bunu beklememe rağmen kalbim hızla atmaya başladı.

Sinan: O müsait olmayabilir ya Merve çok enerjik duruyordu...

Ümit: cidden biz dün neye şahit olduk ya asdfgh Devo'dan öğreneceğimiz çok şey var beyler Merve'yi sevgilisi yapanın kim bilir geçmişinde kimler vardır

Emirhan: bir de erkenden gitti hahahahha adam bekleyemedi lan

Ümit: mühim işler beklemez kardeşim ((((((((((((:

Emirhan: doğru diyorsunnnn

Ahmet: Neden şifreli konuşuyorsun ya bize de söylesenize ne oldu

Ümit: onu sana erkekliğinin zekatını vermesi gereken Devo anlatsın. o artık benim büyüğümdür ben anlatamam ASDFGHJ

Sinan: @Deva bizi bir güncelle be kardeşim bizi de gör

Konuşmalar böyle bitiyordu. Ve mesajları açtığım için bir cevap yazmam gerekiyordu.

Tırnaklarımı kemirmeye başladım.

Konuyu benden uzaklaştırmalıydım. Ne yazsam dikkatlerini dağıtabilirdim? Röportajla ilgili bir şeyler mi? Yoksa şakaya vuramayacakları ciddi bir olay mı?

Ben kendi kendimi yerken telefonuma bir bildirim düştü. Bu sefer gruba değil, direkt bana mesaj gelmişti. Başar'ın adını görünce neden bilmiyorum, bir anda ayağa fırladım.

Başar: Müsait misin?

İki kelime. Sadece iki kelime ama ben kalpten gitmek üzereydim.

Sadece *"Evet"* yazdım.

Telefonum otuz saniye içinde çaldı. İkinci çalışında aramayı yanıtladım.

"Alo?" dedim.

"N'aber? Gruptaki mesajları okuduğunu görünce bir arayayım dedim," dediğinde, elim kalbimde bekliyordum.

Telefonun başında mı bekliyordun be adam, nasıl fark ettin?

Gözlerimi sıkıca yumup açtım. Ses tonumu ayarlayıp konuştum. "İyilik, ne olsun. Senden n'aber?"

"Ben de iyiyim. Evde misin?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Evdeyim dersem görüşmek ister miydi? Dışarıda olduğumu söyleyemezdim, sesim öyle gelmiyordu.

"Evdeyim ama çıkacağım. Bir şey mi oldu?"

Sesimdeki gereksiz gergin tonu ben bile fark etmiştim. Onun anlamaması imkânsızdı.

"Dün değişik bir akşamdı. Çocukların söylemleri seni rahatsız etmiş gibi geldi. Ben de haddim olmayan bir yorum yaptım. O yüzden bir yüz yüze görüşelim istedim. Hem röportaj için de senden fikir almak istiyordum."

Kararsız bir şekilde saçlarımı karıştırdım. Bugün kendim olmak istiyordum. Erkek Deva olmak beni yoruyordu. Bir de dün yaşananların üstüne bu görüşme bana ağır gelirdi.

Öte yandan ona yardım etmek istiyordum.

"Biraz işim var ama nasıl yapalım bilmiyorum..." dediğimde hayır demeye yakın olduğumu fark ettim. "Yarın yapsak olur mu?"

Birkaç saniye sessizlik oldu. "Bize gelsene. Emirhan'la Ümit de gelecekti ama onlar biraz geç gelir. Kimse yokken konuşacaklarımızı hallederiz. Uyar mı sana? Sonra ben bırakırım seni eve."

Evin kapısının açıldığını duydum. Bugün annemle vakit geçirmek istemiyordum. Emirhan'la Ümit'i de görürsem benimle çok uğraşacaklarını biliyordum.

Aslında kaçmak istemiyordum. Eninde sonunda bu görüşme gerçekleşecekti. Gardımı alıp gidersem çözebileceğimi düşünüyordum.

Masamın üstündeki peruğa baktım. "Konum atarsan yarım saate çıkarım," dedim.

14. PAS

Başarın kapısının önündeydim. Zile basmadan önce durup düşündüğüm bir andaydım. Geri dönmeyi düşünemiyordum çünkü güvenlik onu arayıp geldiğimi söylemişti bile. Takınmam gereken tavrı ayarlamaya çalışıyordum.

Sanırım bir şeyleri umursamayan rahat adamı oynamalıydım. Diğer türlüsü beni çok yıpratırmış gibi geliyordu.

Zile bastığımda kapının açılması yarım dakika sürdü. Başar kapıyı açtığında yüzündeki tebessüm biraz olsun rahatlamamı sağladı.

"Deva, hoş geldin. Umarım evi bulman kolay olmuştur," diyerek kapıyı daha da araladı. "Geç lütfen."

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. "Hoş buldum... Ne tarafa geçeyim?"

Koridorun solunu işaret etti. "Salona geçebilirsin," dediğinde ilerlemeye başladım. O da peşimden geliyordu. "Aslında burası hem salon hem oturma odası hem mutfak hem de dinlenme odası. Evdeysem çoğunlukla burada oluyorum."

Mutfak ve salonun beraber olduğu bir odaya giriş yaptık. Büyükçe bir L koltuk, rahat olduğu belli olan bir tekli koltuk, televizyon ünitesi, abajur, orta sehpa ve küçük bir mutfaktan oluşan bir yerdi burası.

"Ne güzel evin varmış ya," dedim. Koltuğa oturmadan önce ona göz kırptım. "Kızlar bayılıyordur."

Bu söylediğime anlam veremez gibi baktı. İşin aslında ben de neden böyle söylediğimi bilmiyordum. Çok gergindim ve söylediğim gibi rahat bir adamı oynamaya çalışıyordum.

Karşımdaki tekli koltuğa oturdu. Gerçekten iri bir adam olduğundan, o oturunca koltuk gözüme küçük gelmeye başladı.

"Genelde kız arkadaşlarımı eve davet etmem. Daha doğrusu onlar istemediği sürece ben çağırmam. Kötü bir zamanda yaşıyoruz. Kimsenin kendini rahatsız hissetmesini istemem." Gözlerini odada gezdirdi. "Ama gelenler genelde beğenir. Teşekkür ederim."

Başar tanıdıkça saygımın arttığı nadir insanlardan biriydi. Rol yapacağım diye olduğumdan farklı davranmaya çalışırken onun gözünden düşüyormuşum gibi geliyordu. İster istemez bu duruma üzülüyordum.

Aniden, "Dünkü mevzudan dolayı canın sıkkın mı?" diye sormasını beklemiyordum.

Arkama yaslanıp bacaklarımı olabildiğince açtım, ki bu gerçekten zor oldu, kollarımı bağladım. "Yo, neden sıkkın olsun ki? Merve'yi o ortama getirmek istemezdim ama canımı sıkan bir şey yok." Çenemle onu işaret ettim. "Asıl mevzuya gelelim biz. Nasıl gidiyor? Röportajı halledebildin mi?"

Kafasını hafifçe sağa sola salladı. "Bu konuda içim pek rahat değil. Yani nasıl söylesem... Sorulara önden çalışmak bana iyi bir fikirmiş gibi gelmiyor," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Bunun neresi kötü ki? Cevabına iyice çalışmış olursun."

Dudaklarını büzdü. "İşte bu sebepten istemiyorum. Bu şekilde çalışarak hazırlanmış cevapları vermiş olacağım. Ama ben doğal olmak istiyorum. İnsanların gerçek Başar'ı görmesini istiyorum. Diğer türlü her yerde görebilecekleri türden cevapları okuyacaklar."

Kısılan gözlerimle ona dikkatle baktım. "Peki bunun için ne yapabiliriz? Soruları değiştirmelerini ister misin? Dilersen bunu halledebilirim."

"Hayır, istediğim bu değil," deyip dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi. "Sorular olmadan kendim konuşmak istiyorum."

Ben de ona doğru eğildim. "O nasıl olacak?"

Kaşlarıyla beni gösterdi. "Seninle provasını yaparak... Bu sebeple yardımını istedim. Sana da uyarsa bir prova almak istiyorum. Tabii senin için de uygunsa."

"Benim için sorun yok ama editör buna ne der bilmiyorum. Yine de denemekten zarar gelmez," deyip burnumu çektim. Ciddi bir ses tonu takındım. "Nereden başlamak istersiniz, Başar Korkmaz?"

Tebessüm etti. Her gülümsediğinde sanki yaşı küçülüyor, gençleşiyordu.

"Başlamak istediğim yer, neden bu mesleği seçtiğim... Benim babam öğretmen. Ben liseye gelene kadar onun tayinlerinden dolayı pek çok şehirde yaşamak durumunda kaldık. Bunlardan en çok aklımda kalanı Kars'tı. En uzun zamanı orada geçirmiştik ve benim yavaş yavaş dış dünyanın farkına vardığım zamanlardı." Ne giydiğini yeni fark ediyordum. Giydiği atletin üstünde basketlove yazıyordu. Tişörtü yıpranmıştı ama çok seviyor olsa gerek ki maddi durumuna rağmen hâlâ giymeye devam ediyordu. "Babam öğretmen maaşıyla beni ve kardeşimi okuturken bir yandan da kendi öğrencilerine yardım ediyordu. Hem bu sebepten hem de çevremizdeki insanların durumunun iyi olmamasından dolayı bize kısıtlı imkânlar sunabiliyordu."

Rahat bir pozisyona geçtiğimde o da arkasına yaslandı.

"Dolayısıyla istediğim basketbol topuna kısa bir sürede ulaşamamıştım. Geceler boyu ağladığımı hatırlıyorum. Kitaplarda okuduğum, televizyonda izlediğim bu spor dalına kavuşmanın hayaliyle yanıp tutuşuyordum." Yüzüne hüzünlü bir gülümseme

yayıldı. "Hiç unutmuyorum, 24 Nisan'dı. Ne doğum günümdü ne de özel bir gün. Bir akşamüstü kapının önünde arkadaşlarımla muhabbet ediyoruz. Babamı sokağın başında gördüm. Elinde renkli bir kâğıda sarılmış yuvarlak bir şey var. O an anladım ki o bir toptu. 'Almış!' diye bağırıp babama doğru koşuyorum. 'Babam bana basketbol topu almış!'"

Gözlerindeki heyecanı görebiliyordum. O günü yaşıyormuş gibiydi. Karşımda küçük, heyecanlı Başar vardı.

"Arkadaşlarım da benimle beraber babama doğru koştu. Yanına gittiğimizde babamın da en az benim kadar heyecanlı olduğunu gördüm. O topu çok önceden almayı o da isterdi. Ama şartlar bunu gerektirdiği için o zaman alabilmişti. Babam eğilip benimle aynı hizaya geldi. Topu bana uzatmadan önce gözlerimin içine baktı. *Oğlum*, dedi. *Evet bu istediğin o top. Bunu sana bir şartla veriyorum. Arkadaşlarınla paylaşıp onlarla beraber oynayacaksın ve topa gözün gibi bakacaksın.* O an sevinçten gözüm dönerken babamı dinleyemiyordum bile. Ama o ısrarla anlamamı ister gibi devam etti. *Bu bir takım oyunu, Başar. Topu kendininmiş gibi değil, takımınınmış gibi tutacaksın. Bunu hiçbir zaman unutma.*"

"Baban yaşıyorsa ellerinden öpmek isterim," diyerek araya girdim.

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Bir gün tanıştırırım sizi. Eminim seni çok sever," deyince gereksiz bir şekilde buna çok mutlu oldum. Belli etmemek için dudaklarımı içeriden dişliyordum. "O topu açışımı, küçük ellerimle tutuşumu, her bir yerine dikkatle bakışımı, yerde sektirirkenki neşemi unutamıyorum. Ama unutamadığım daha büyük bir şey var... Bana topu onlara vermem için hevesle bakan arkadaşlarıma doğru topu fırlattığımda yüzlerindeki o mutluluk." Bunu hayal etmek bile çok güzel hissettiriyordu. "O top benim hayalimdi. Saatlerce oynasam da doyabileceğimi sanmıyordum. Onu gözümden sakınıyordum. Ama hiçbir zaman tek başıma oynadığım oyunda

arkadaşlarımla oynadığım kadar zevk almıyordum. Babam evin önüne bir pota yaptığında, oyunun kurallarını bizim için öğrenip anlattığında ve hafta sonları bize hakemlik yaptığında anlamıştım aslında. Babamın karşısına geçmiş ve ona büyüyünce basketbolcu olacağımı söylemiştim. Bu sebeple basketbol benim için sadece bir spor dalı değil. Hayalim, çocukluğum, ilk heyecanım, arkadaşlarım, emeklerim..."

"O arkadaşlarınla hâlâ görüşüyor musun?"

"Hem de hepsiyle," derken yüzündeki o ifadeyi aklıma kazıdım. "Müsait oldukları her anda maçlarımı izlemeye gelirler. Hepimiz ülkenin başka yerlerine dağıldık. Onların meslekleri bambaşka. Hepsi her zaman beni destekledi. Kulübün altyapısına girdiğimde aralarında para toplayıp ilk ayakkabımı bana onlar aldı." Sesli bir nefes aldı. "Basketbol bir birliktelik benim için. Takımımdaki herkes benim için ayrı ayrı önemli. Onlar sevdiğim mesleği yapmamda bana yoldaş olan insanlar. Bundan dolayı hepsine minnet duyuyorum. Bu yüzden de basketbol benim için bir spor dalı ya da mesleğim değil. Küçüklüğüm, hayallerim, arkadaşlarım..."

Onun yüzündeki tebessümün aynısı bende de vardı. "Güzel bir hikâye bu. Eminim okuyanlar da ne kadar dokunaklı olduğunu göreceklerdir. Benimle paylaştığın için de teşekkür ederim."

Yüzündeki tebessüm bakiyken kafasını aşağı yukarı salladı.

"Teşekkür ederim dinlediğin için. Sana anlatınca gerginliğim azaldı," dedi.

Ben de tebessüm ettim.

Aramızda bir süre sessizlik oldu. Ben kendimi ilk başta eve, sonra da onun bakmam için beni zorlayan pazılarına bakarken buldum. Kollarını göğsünde birleştiği için pazıları iyice şişmişti. Kirpiklerimi kırpıştırarak bakışlarımı ondan çektim. Erkeksi görüneceğim bir şekilde burnumu çektim ve boğazımı temizledim.

Biraz sonra, "Öncesinde konuşmak gerçekten iyi geldi," dedi. Yavaşça ayaklandı. "Kahve mi yapayım? Ya da ne içmek istersin. Elimizde her şey mevcut."

"Bira var mı?"

İçimden umarım yoktur diye dua ediyordum.

"Maalesef yok. Ama çocuklar gelirken getirecek. O zamana kadar ne içmek istersin?"

Elimi mideme koydum. "Varsa bir maden suyunu içerim. Biraz çok yedim de bugün. Midemde bir savaş var," derken yüzümü buruşturuyordum, tam bir dayı gibi.

O kafasını sallarken ben sesli bir şekilde geğirdim.

Evet, yanlış okumadın. Hem de bayağı gürültülü bir şekilde geğirdim.

Elimle ağzımı kapatıp, "Affedersin," dedim. Bir elim hâlâ midemdeydi. "Kebap yemiştim de. Koktuysa kusura bakma."

Rezil bir insandım ya ben! Kendimden tiksinti gelmişti.

Karaktersiz, utanmaz, arlanmaz Deva'ya bir özellik daha eklenmişti: Leş Deva.

Başar mimiksiz bir şekilde, "Sorun değil," diyerek buzdolabından maden suyunu alıp açtı. Büyük bir bardağa koyduktan sonra önümdeki sehpaya bıraktı. "Buz ister misin?" Kafamı *hayır* anlamında salladım. Yeniden karşıma oturduktan sonra, "Zaten buzlu bir şey içme. Bir türlü düzelmedi şu sesin. İstersen annemin bir tane karışımı var, her şeye iyi geliyor. Tarifini bilmiyorum ama anneme sorarım," dedi.

Cıkladım. "Gerek yok ya. Hem bu sesle kendimi havalı hissediyorum," derken salak gibi sırıtıyordum.

Kaşları havalandı. "Yeni yetme ergenler gibi çıkıyor sesin. Sanki sesini bilerek kalınlaştırmaya çalışıyormuşsun gibi," deyince kafamı geriye doğru çekip *ne alakası var* bakışı attım. Bu sırada kapı çaldı. Başar hemen ayaklanıp güvenliğe Ümitlerin içeri alınması için onay verdi. Sağ tarafımda elleri belinde durduğunu görebiliyordum ama ona bakmıyordum. "Sana takılırlarsa

çok umursama. Eğer umursayıp cevap verirsen daha çok üstüne gelirler."

Rahat bir ifadeyle, "Üstüme gelecekleri bir şey yok ki," dedim.

Başar bu dediğime inanmıyormuş gibi baksa da bir şey demedi. Zil çalmadan kapıyı açtığında Emirhan ve Ümit'in sesini duydum.

"Merhaba, biraderim. Misafirin mi var?" diyen Emirhan'dı.

"Deva içeride," dedi Başar.

Ümit'in, "Lan bu Deva'nın ayakları ne kadar küçük. Kaç numara bu? 39 mu? Bizim 47-48'ler havada uçuşunca 39 çok küçük geldi. Normal mi?" dediğini duydum.

"Genetik, kardeşim," diye seslendim. "Ne yapayım, Allah böyle yaratmış. Kusura bakma ayaklarımız palet gibi değilse," diye çemkirdim.

İkisi ellerindeki poşetleri Başar'a verdikten sonra sırıtarak salonun ortasına geldiler. Ümit abartılı bir ifadeyle, "Sana diyecek söz mü olur, üstadım? Anca önünde diz çökeriz," deyip tapıyormuş gibi kollarını bana doğru uzatarak öne doğru eğilip kalktı.

"O niyeymiş?" diye sordum.

"Sendekine beton yetmediğini anladık da ondan," diye cevap verdi Ümit.

Yalandan bir sırıtış kondurdum yüzüme. "O konuda haklısın. İstersen sana birkaç ders vereyim. Dün o kızıl tarafından reddedildiğinde yüzündeki ifade içler acısıydı. Bunu bir daha yaşamanı istemem."

Ümit hafif sinirle, "Ne alaka, oğlum?" dedi. Ona *öyle mi oldu* der gibi bakan Emirhan'a, "Kızın işi varmış! Reddedilmedim ben!" diye çıkıştı.

Kollarımı açarak koltuğa yaslandım. "Uzaktan hiç öyle görünmüyordu, kovboy. Biraz üzülmüş gibiydin..." dediğimde bana sinirle baktı. "Sakin olur musun? Herkes bu konuda yetenekli olacak diye bir şey yok ki..."

Kendini sert bir şekilde koltuğa bıraktı. Ona elleri ceplerinde gülerek bakan Emirhan'ın bacağına tekme attı. "Sen de sırıtıp durma lan, denyo!"

Emirhan dudaklarını birbirine bastırıp, "Reddedilmen komik değil, şu tavrın komik. Lisede miyiz be oğlum? Reddedilmek ayıp değil ki..." dedi.

Ümit, "Sanki içten içe benimle dalga geçmiyormuşsun gibi konuşma. Seni tammıyormuşum gibi. Hıyar herif..." dediğinde bakışları yeniden beni buldu. "Senden de bir şey kaçmıyor, Deva. Merve'ye rağmen gözün dışarıdaymış," dedi iğneleyici bir ifadeyle.

Omuz silktim. "İşim seyredip yorumlamak, Ümit. Bir de ayağını denk almayanları kıçlarının üstüne oturtmak," derken oldukça keyifliydim. Ama bunun sebebi onu sinir etmem değildi. Onlarla vakit geçirdiğim içindi. Takımdakilerle beraber geçirdiğim her dakika çok değerliydi benim için. Kaşlarımla ikisini işaret ettim. "Onu bunu bırakın da siz ikiniz röportaja hazır mısınız? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Emirhan, Ümit'in yanma oturdu. "Ben hazır gibiyim. Sadece fotoğraf çekimi beni düşündürüyor. Önceden çektiğimiz bir fotoğrafımızı kullansalar olmaz mı?" dedi.

Başar, onların önüne içecek bir şeyler koyarken alayla, "Tabii ki banyoda aynanın karşısında yüzünü kapatarak çektiğin üstü çıplak pozlarını dergiye koymak için can atıyorlardır," dedi. "Saçmalama, oğlum."

Ümit, "Özel bir ekip çekecek fotoğrafları. Beğenmediğimiz yerleri düzeltirler," deyip Emirhan'ın omzuna iki defa vurdu. "Sen dert etme. Ben onlara sağ profilden daha yavşak durduğunu söylerim."

Emirhan onun elini itti. "Ya bir git! Ben poz veremiyorum ki. İnanılmaz kasılıyorum. Keşke haberim yok gibi çekseler. Gülmeyin lan! Ciddiyim."

Gerçekten telaşlı görünüyordu. Bu işe el atmam gerektiğini hissettim.

Karaktersizdim falan ama kalbim temizdi benim.

Telefonumu elime aldım ve ayağa kalktım. "Şuraya geç hemen ve bana poz ver," diyerek duvarın önünü işaret ettim.

Emirhan hiç ikiletmeden kalktı. Tişörtünü ve saçlarını düzelttikten sonra ellerini ceplerine koydu. Sağ profilden kameraya doğru yandan bir bakış attı. Ya da bakış attığını sandı. Biri onu sıkıyormuş gibi bakıyordu.

"Altına yapacak gibi duruyorsun," dedi Ümit. "Ya da günlerdir yapamıyormuş gibi. Google'da kabızlık diye aratsam karşıma çıkacak olan ilk görsel bu olurdu."

Başar ciddi bir ifadeyle, "Yok ya... Sanki kıl dönmesinin üstüne oturmuş da canı acıyormuş gibi duruyor," dedi.

Güldüğümde Emirhan bana *sen de mi* der gibi baktı. "Biraderim, biraz rahat mı baksan? Omuzlarını kaldırmadan ve kendini kasmadan," dedim. Emirhan poz vermeye çalıştıkça o ikisi kahkahalarla güldüğü için ben de gülmeden duramıyordum. "Dişlerini göstererek gül."

Emirhan dediğimi yaptı ama yamyam kabilesinde insanları yemeden önceki son bakışını attığını sandım.

Ümit korkuyla geriye doğru sıçradı. "Hasiktir lan, Hannibal Lecter gerçekten varmış!" dediğinde Emirhan bu sefer pes etti.

Bıkmış bir hâlde, "Hepinizin ağzına tüküreyim!" diyerek yerine oturdu. "Sizden yardım isteyende kabahat! Asıl ben kendi ağzıma tüküreyim! Ama senden beklemezdim, Deva. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Hayretler içerisinde elimi göğsüme koydum. "Ulan ben sadece güldüm!" dedim.

Bir anda sessizlik oldu. Üçü de bana garip bir şekilde bakmaya başladı. Yanlış bir şey mi söylemiştim?

Ümit elini kaldırarak, "O ses senin nerenden çıktı lan?" dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm.

Sesimi değiştirmeden konuşmuştum.

Ve bunu oldukça tiz bir sesle konuşarak yapmıştım.

Hiç aldırış etmeden boğazımı temizledim. "Hastayım anasını satayım! Kusura bakmazsanız arada sesim kıçımdan çıksın bir zahmet," derken sesimi bile isteye kalınlaştırıp incelttim. Birkaç defa öksürdüm. "Peşinizde koşmaktan iyileşemiyorum maalesef."

Başar tüm dikkatiyle bana bakıyordu. "Bir an garip geldi sadece," dedi. Gözleri kısıldı. "İstersen sana sıcak bir şeyler yapayım?"

"Yok ya. İçsem de bir şey olmuyor zaten," dedim rahatça.

Bu konu burada kapanırken ben gerginliğimi belli etmemeye çalışıyordum. Muhabbete dâhil olmayı deniyordum ama yapamıyordum. Artık usanmıştım bu durumdan. Onları seviyordum, onlarla beraber vakit geçirmek istiyordum ama hep diken üstündeydim.

Ümit, "Kız bana bir mesaj atıyor bir görüldü atıyor. Bir buluşalım diyor bir müsait değilim diyor," diye dert yanarken ben kimseye çaktırmadan Kuzey'e beni aramasına dair mesaj atıyordum. "Bir sıcak yapıyor bir soğuk yapıyor."

Başar ilgiyle, "Ne kadardır zamandır cevap vermiyor?" diye sordu. "Yani en son ne zaman konuştunuz?"

Uzun zaman olmuş olacak ki Ümit biraz düşünüp, "Sanırım bir ay oluyor," dedi.

Emirhan ağzındaki lokmayı yutup gülerek konuşmaya başladı. "Allah aşkına size ne yazdığını söylesin. Kıza öyle bir mesaj atmış ki her aklıma geldiğinde..." deyip kahkaha attı. "Aklıma geldiğinde..." Gülmekten konuşamıyordu. "Aklıma..."

Ümit, gülerken üstüne doğru düşen Emirhan'ı sertçe itti. "Aklına başlayacağım şimdi!"

Başar, "Versene, bakalım ne yazmışsın," deyince, Ümit Emirhan'a ters ters bakıp telefonu ona uzattı.

Başar, Ümit'ten telefonu alıp yanıma geldi. Ağır cüssesiyle oturunca istemsiz bir şekilde ona doğru çekilmek zorunda kalmıştım.

Ekranda Ümit'in Didar isimli bir kızla konuşması vardı. Daha doğrusu Ümit'in kendi kendine konuşması vardı.

Ümit: Müsait olamadın herhalde. Müsait olunca arar mısın beni

Ümit: Dün yazdığımı görmedin sanıyorum. Ben antrenmandan geldim, çocuklarla sana yakın bir yerlerde buluşacağım. İstersen sen de gel

Ümit: Canım telefonun meşguldü

Ümit: Bir problem mi var

Ümit: Canını sıkacak bir şey yaptıysam söyle de düzelteyim

Ümit: Ben anlamadım şu an ne oluyor

Ümit: Zekeriya peygamberin eşi yaşlı olduğu halde mucize olarak hamile kaldığında Allah, Zekeriya peygambere üç gün insanlarla konuşmama, susma orucu görevi vermiş. Sen de o tarz bir görevde misin?

Başar son mesajı sesli bir şekilde okuduğunda Emirhan tekrar gülmeye başladı. Başar da ona eşlik etti.

Ben de gülüyordum ama ister istemez üzülüyordum da. Çünkü Ümit mutsuz görünüyordu.

Emirhan gülmekten akan gözyaşlarını sildi. "Hay Allah'ım ya! Valla çok komik adamsın, Ümit. Nereden aklına geliyor bunlar?"

Ümit üzgün bir şekilde omuz silkti. "Bir yerde görmüştüm... Çok komik değil mi? Sana neden anlattıysam. Mikrofonu alıp çık sokağın ortasında herkese anlat istersen."

Başar gülerek ayağa kalktı. "Ya komik tabii, kardeşim. Kızın bu mesaja rağmen cevap vermemesi daha komik. İnsan dayanamaz gülerdi be!" dedi.

"Bence kızda bir problem var. İnsan gibi sormuşsun yani, istemiyorsa söylemesi gerekir. Neden seni belirsizlikte bırakmış ki?" dedim.

Ümit işaret parmağıyla beni gösterdi. "İşte insanın hâlinden anlayan bir adam!" Bir anda yanıma geldi ve yüzümü sıkıca tutup iki yanağımı da sulu sulu öptü. Benim karşı koymama fırsat bile vermedi. "Bundan sonra en yakın arkadaşım sensin!"

Ben, "Ne?" dedim ama beni duymadı.

Emirhan bir anda ciddileşip, "Şaka yapıyorsun herhalde?" deyince Ümit kollarını iki yana açtı, *artık böyle* der gibi baktı. "Ulan iki dakika dalga geçtik diye hemen sattın mı beni? Sen var ya... Sen var ya... Allah'ımın hamsi kılıklısı!"

"Gurur duyarım ben be gurur! Hamsi de olurum çinekop da!" dedi Ümit.

Emirhan da ona bir şey söylediği sırada Kuzey aradı. Onların kavgasına bulaşmadan Başar'a kafamla *gel* der gibi işaret yaptım. Koridora geçtik ama ya burası düşündüğümden küçüktü ya da Başar çok büyüktü.

"Biraderim, ben kaçıyorum ya," dedim. "Benim ufaklık aradı. Acil abisine ihtiyacı varmış. Ufaktan uzayayım ben."

Başar elleri ceplerinde bana tepeden baktı. "Sen zaten hep kaçıyorsun," dedi.

"Sevilen adam olmak zor. Herkes beni yanında istiyor," deyip yamuk bir şekilde sırıttım. Hâlâ tartışan ikilinin sesleri yükseldi. "Sen şu delilere bak, ben kendim çıkarım," desem de o yanımdan ayrılmadı. Ben ayakkabımı giyene kadar aynı şekilde durdu. "Görüşürüz hadi."

"Dikkat et, Deva," dedi.

Fakat bunu çok manidar bir şekilde söylemişti.

15. PAS

Baş ağrımın pik yaptığı bir güne gözlerimi açtım. Bugün sadece durmak istiyordum. Sadece hareket etmemek değil, hiç düşünmemek de istiyordum.

Mesela *eğer takıma kendi hâlimle girsem neler olurdu acaba* diye düşünmemeliydim. Beni yine severler miydi, kolayca kabul görür müydüm, Başar'la yine iyi anlaşır mıydım, gerçek kimliğim yine ilgisini çeker miydi... gibi bir sürü soru aklımı kurcalamasın istiyordum.

Sızlanarak yataktan kalktım. Yüzümü yıkayıp kahve içecektim ama zil sesiyle adımlarım kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığımda Gülsüm teyzeyle göz göze geldim. Beni görmeyi beklemiyor olacak ki, "Deva, sen ne arıyorsun burada?" diye sordu.

Bir kendime bir de eve baktım. "Burası benim evim, Gülsüm teyze. Asıl sen ne arıyorsun burada?"

O da bir kendine bir de binaya baktı. "Burası da benim binam," dedi, ben aksini iddia etmişim gibi.

Ekşimiş suratımla, "Bina ahalisi olarak, bunu unutturmak istemediğin için gayet farkındayız," dedim. Bana kınayıcı bakışlarıyla bakmaya başladı. "Ne vardı, Gülsüm teyze? Bir şey mi isteyecektin?"

"Aman sen de ne huysuz bir kızsın. Seni alan adama Allah sabırlar versin. Zor valla çok zor," diye konuşunca şalterlerim atmaya başladı. Ona böyle konuşma hakkını veren annemdi. Eğer gittiği her yerde benden dert yanmasaydı, insanlar da bu şekilde konuşma haddini bulmazdı. "Hani sen tiyatroya başlamıştın. Neden evdesin ki? Aa... İşten mi kovuldun yoksa?"

Tiyatro yalanını annem uydurmuştu. Geçen gün Gülsüm teyzeye erkek kılığında yakalanınca bir yerde oyuncu olarak başladığımı söyleyen annem, şaka gibi olsa gerek ama maalesef değil, bir de herkesi muazzam bir oyuncu olduğuma ikna etmişti.

"Yok canım, ne kovulması?" dedim hafif alaya alarak. "Terfi aldım. Yakında beni televizyonda görürsünüz."

Dedikodunun kokusunu alınca Gülsüm teyzenin resmen gözleri parladı. "Hadi canım? Nerede oynayacaksın? Dizi mi film mi? Hangi kanal? Kim var ünlü? Var mı tanıdık?" diye hızlıca sordu.

Elimi havada salladım, *bir sürü var* demek isteyerek. "Kimler kimler yok ki... Halit Ergençler, Hazal Kayalar, Cansu Dereler, Ali Ataylar..." Ben isim saydıkça kadın bayılacak gibi oluyordu. "Daha niceleri var. Ben de neredeyse ana karakter sayılırım."

Beş karış açık ağzıyla, "İnanamıyorum. Hepsiyle tanıştın mı?" Kafamı salladım. "Helal olsun sana, Deva! İlk defa seni tebrik ediyorum. Maşallah maşallah!" Bana doğru heyecanla yaklaştı. "Ne anlatıyor peki? Senaryo nasıl? Bizi de götürürsün değil mi sete? Yakında bir yerde mi çekiyorsunuz?"

Daha da yaklaşması için kafamla işaret yaptım. Kollarımı göğsümde birleştirip kulağına doğru eğildim. "Sana söyleyeceğim ama kimseye söyleme, tamam mı? Gizlilik sözleşmesi imzaladım. Maazallah mahkemelik olurum."

Ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı. "Tövbe kimseye söylemem ben. Gülsüm teyzenden sır çıkar mı? Sen söyle hele bir."

Kısık bir sesle, "Bir seri katil filmi. Ben seri katili oynuyorum," deyince uzaklaştı ve kocaman açılan gözleriyle bana baktı. "Diğer oyuncular da polis, beni yakalamaya çalışıyor."

Heyecanla, "Gerçekten mi?" dedi. "Sonunda ne oluyor?"

"Aslında. Bu bir sır ama sana güveniyorum, Gülsüm teyze... Filmin sonunda beni yakalayamıyorlar ve başarısız görünmemek için başka birini suçluyorlar. Ben de ülkeden kaçıyorum."

Kaşları havalandı. "Sen nasıl oynayacaksın o rolü? Sen agresifsin falan ama birini öldüremezsin ki, Deva... Yani pek sanmıyorum."

Kocaman sırıttım. "Tabii senin neden katil olduğuma dair bir bilgin yok," dediğimde cevabımı merakla beklemeye başladı. "Oynadığım roldeki kız, en başında çok aklı başındaymış ama zamanla delirmeye başlamış. Mahallede onun gibi genç kızlar hakkında konuşan kadınlarla artık baş edemiyormuş. Ve ilk başta kendi binasındaki kadınla başlayarak hepsini bir bir..." Gülsüm teyze korku dolu gözlerle bakıyordu. "...öldürmeye başlamış."

Sesli bir şekilde yutkunduğunu duydum. Benden birkaç adım uzaklaştı. "Bu nasıl bir filmmiş öyle? Tövbeler olsun! Birkaç laf etti diye insanlar öldürülür mü?"

Omuz silktim. "Aynı yerde yaşıyorlar diye genç kızların hayatına müdahale edilir mi? Arkalarından konuşulup her şey ailelerine yetiştirilir mi? Gencecik kızların açıkları aranır mı?" Kafamı sağa sola salladım. "Pek mümkün görünmüyor, Gülsüm teyzeciğim."

"Deva," dedi kınar gibi. Ne yapmak istediğimi anladı ve bana kızgın gözlerle baktı. "Şu yaptığın çok ayıp. Dua et, annene söylemeyeceğim. Ben yaşlı başlı kadınım, böyle şeyler söylenir mi? Komik olduğunu mu sanıyorsun sen?"

Sakince ama net bir dille, "Sen haddin olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum.

Ona ve onun gibilere karşı kinim sadece son olay yüzünden değildi. Lisedeyken de üniversitedeyken de yaşım kaç olursa olsun, onlar -yani el âlem- yüzünden annemle kavga edip durmuştum.

Erkek gibi giyinme Deva, seni görürlerse laf ederler. Gece geç gelme, farklı düşünürler. Çok gülme, kısık sesle konuş, kibar ol, hizmet et, yüksek notlar al ama sırf onların ağzına laf vermemek için.

Kısacası el âlem için yaşatıldım.

Tabii bunun direkt olarak suçlusu onlar değil, annemdi. Ama onlar konuşmasa, en ufak bir hareketimi bile anneme yetiştirmese bunlar olmayacaktı.

Gülsüm teyze bana her zaman olduğu gibi kınayıcı gözlerle baktı. "Yazık, utanmıyorsun da," derken tükürür gibiydi.

"Büyüklerimden gördüğümü yapıyorum, Gülsüm teyze. Sen bir şey mi istemeye gelmiştin? Kusura bakma ya, bizde kalmamış. Aşağı kattakilere git, belki onlarda sana karşı biraz sabır kalmıştır. Hadi iyi günler," diyerek kapıyı suratına kapattım.

Derin bir nefes verdim. "Oh be!"

Belki yanlıştı yaptığım. Yaşı benden büyük diye saygı duymam gerekiyordu. Ama bana göre saygı yaşa göre değil, davranışa göre olurdu. Bana saygı duymayan birine sırf benden büyük diye de saygı duyamazdım.

Şimdi gidip dedikodumu yapabilirdi. Bari bu sefer gerçek bir sebebi vardı.

İçimin yağlarının erimesinin verdiği rahatlıkla mutfağın yolunu tuttum. Önce bir ağrı kesici içecektim, sonra da bol köpüklü bir kahve. Fakat telefonumun titreşimini duyunca hemen odama koştum.

Arayan kişi Merve'ydi.

"Alo? Efendim, Merve," diye telefonu açtım.

"Deva, sen neredesin? Kaç defa aradım seni, biliyor musun?" derken sesi oldukça telaşlı geliyordu.

"Duymamışım, içerideydim. Ne oldu? Sesin kötü geliyor," dedim.

Hızlı hızlı nefesler alıp veriyordu. "Mert başıma bela oldu. Sana söylemeyecektim ama bizim evin önüne geldi, gitmiyor. Aşağı inmezsem yukarı çıkacakmış. Annem evde ve öğrenirse babama söyler. Ne yapacağım ben, Deva? Aşağı inersem beni kim bilir nereye götürecek," diye hızlı hızlı konuştu.

Kan beynime sıçardı. Mert, Merve'nin yıllardır peşini bırakmayan takıntılı bir manyaktı. Ara ara yok oluyor, sonra bir anda kendini hatırlatıyordu.

"Neden benden gizledin?!" derken hızlıca üstümü değiştirmeye başladım. "Neyse, bu şimdi önemli değil. Birazdan geliyorum. Ağzına edeceğim o şerefsizin! Sen sakın korkma, tamam mı? Bir daha bu semte gelebiliyor mu o puşt görür!"

Merve endişeyle, "Saçmalama! İşte bu yüzden sana hiçbir zaman söylemiyorum. Sen o manyağı tanımıyorsun. Tek başına baş edemezsin Deva onunla. Kafayı sana da takmasını göze alamam," dedi.

"Ne yapabilir? Havlayan köpek ısırmaz. Anca korkutur, onda bir şey yapacak yürek yok."

Annesi duymasın diye kısık bir sesle konuşuyordu. "Bak hâlâ kapıda. Hiçbir şey yokmuş gibi sigara içiyor," dedi. "Sence babamdan korkmayan, senden korkar mı? Onu tanımıyorsun, Deva. Cebinden bıçak çıkarsa ne yapabilirsin? Sakın gelme! Başka bir şey düşünmemiz lazım."

Haklıydı. Evet, ben kırılgan biri değildim ama erkek gücüyle baş edebileceğimi de sanmıyordum.

Bir de olay büyürse benimkiler de öğrenirdi ve bu hiç iyi olmazdı.

Yatağıma oturdum. Baş ağrım iyice tavan yapmıştı. "O zaman ne yapacağız? Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Deli diyorsun, Merve. Ya gerçekten yukarı çıkarsa?"

Merve'yi şu an göremesem de sinirden çıldırdığını biliyordum. "Çıkarsa biterim. Babam önce onu sonra beni öldürür. Bir şey düşün, Deva. Ne olursun yardım et bana," dedi yalvarır gibi.

"Öncelikle sakin ol. Bir yolunu bulacağız..." deyip dudaklarımı kemirmeye başladım. "Onun gözünü korkutmamız lazım. Seni tek bulduğu için daha çok üstüne geliyor. Ama benim tek başıma etkili olamayacağımı düşünüyorsun. O zaman bizim kalabalık bir erkek grubuna ihtiyacımız var. Hem de iri yarı, onun gözünü korkutup konunun babana gitmeyeceği kişiler olmalı."

Aklıma gelen, Merve'nin de aklına gelmiş olacak ki sessizlik oluştu.

"Yapabilir misin, Deva? Gerçekten zorunda kalmasam senden bunu istemem. Takımdakilerden rica edebilir misin?"

Sadece, "Halledeceğim. Sana birazdan haber veririm," deyip telefonu kapattım.

Aklıma ilk gelen kişi oydu. Takımdan başka birini de arayıp yardım istesem onların da geleceğini biliyordum ama elim ona gitmişti.

Başar'ı arayıp, "Yardıma ihtiyacım var. Yanına bizimkilerden birkaç kişi alıp gelebilir misin?" dediğimde cevabı çok netti.

Ne oldu değil, *ne zaman* değil, *neden* değil.

Konum at.

Bu kadardı. Konum atmamı istemişti sadece.

Attığım konum Mervelerin evinin bir alt sokağıydı. Ben geleli iki dakika kadar oluyordu. Biraz sonra ise Başar'ın arabasının sokağa girdiğini gördüm. Gerginlikten elim ayağım titriyordu.

Onları dâhil ederek hata ettiysem çok üzülürdüm. Güzel bir kariyerleri vardı, benim yüzümden en ufak bir pürüz bile olursa kendimi asla affetmezdim.

Başar ani bir frenle tam önümde durdu. Onunla beraber Ata, Ümit, Emirhan ve Şükrü de arabadan indi.

Ben erkek kılığındaydım tabii ki. Mert denen o şerefsizle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bu yüzden beni tanıma ihtimali yoktu.

Başar birkaç adımda yanıma geldi. Önce etrafa sonra da bana baktı. Hızlı ama net bir dille, "Gel dedin geldim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Şimdi bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Eğer bu kılıkta olmasaydım şu an onun boynuna atlar sıkıca sarılırdım.

Emirhan, "Ne oluyor, Deva? Başar gitmemiz gerek deyince apar topar geldik. Neyin var senin?" diye sordu.

Hepsi merakla bana bakıyordu.

"Benim değil, Merve'nin yardıma ihtiyacı var. Ama bu tek başıma yapabileceğim bir şey değil. Bu yüzden Başar'ı aradım," derken telaşım tüm bedenime yansımıştı.

Ata bana doğru yaklaştı. "Ne oluyor, birader? Biri rahatsız mı ediyor kızı? Problem ne?" diye çatık kaşlarıyla sordu.

"Evet, biraz öyle oluyor aslında." Bu durumda bile erkek sesiyle konuşmaya çalışmaktan nefret ediyordum. Gözlerim Başar'ın gözlerini buldu. "Şerefsiz herif, kızın kapısının önünde bekliyor. Ya aşağı in ya da ben yukarı çıkarım demiş." Hepsinin gözleri irileşti. "Kız da hâliyle korkmuş. Her şekilde zarar görecegi belli. Benden yardım istedi ama beni tek başıma görürse korkacağını sanmıyorum. Aklıma siz geldiniz," derken biraz da olsa kendimi mahcup hissetmiştim.

Ümit, "Zaten bugün sinirim tepemdeydi. Ben onun anasından emdiği sütü burnundan getiririm kardeşim, sen hiç merak etme," deyip gömleğinin kolunu sıvamaya başladı. "Nerede o erkek bozuntusu?!"

"Yukarı sokakta ama..." Derin bir nefes aldım. "Sadece korkutun. O herif yüzünden başınıza iç açılsın istemiyorum. Hem

de böyle kritik bir zamanda hiç olmaz," diye uyardım. Başar'dan onay almak isteyerek gözlerinin içine baktım. "Başar, en sakinleri sensin. Lütfen olayın büyümesine izin verme."

Başar elini omzuma koydu. Hafifçe eğildi. "Merak etme sen, rahat ol," deyip diğerlerine döndü. "Beyler, sadece gözünü korkutalım. Herifin kesici, delici bir aleti olabilir. Kimse saçma sapan bir iş yapmasın."

Ümit, "Ulan o it bize ne yapabilir? O anca kendinden güçsüzleri korkutur," diye öne atıldı.

Ata *sakin ol* der gibi elini kaldırıp, "Sadece bir daha Merve'ye bulaşmamasını sağlayacağız, o kadar. Tamam mı, Ümit?" dedi.

Ümit kafasını sallasa da bana pek güven vermedi doğrusu.

"Benim Merve'nin yanma çıkmam gerek. Yanında olmazsam telaştan delirir o," dedim. Hepsi anlayışla kafa salladı. "Ben önden gidip size yolu göstersem siz de peşimden gelseniz. Girdiğim binanın tam karşısında beyaz bir aracın önünde duruyor. Oradan anlayabilirsiniz."

Başar sakin bir şekilde, "Sen rahat ol, biz halledeceğiz," dediğinde gerçekten biraz olsun rahatlamıştım.

Minnetle baktım hepsine de. "Gerçekten teşekkür ederim," dedim.

Emirhan, "Lafı bile olmaz, Devo. Hadi sen önden git, gerisini bize bırak," deyince, dediğini yaptım ve yürümeye başladım.

Mervelerin binasının önüne gelene kadar onların varlığını arkamda hissetmenin rahatlığıyla o şerefsize dik dik bakabilmiştim. Ama onun umurunda bile değildi, beni fark etmemişti bile. Gözlerini Mervelerin evinden ayırmıyordu.

Merve geldiğimi görmüş olacak ki bana kapıyı açtı. Ben koşarak onların olduğu kata çıktığımda beni kapıda bekliyordu. Kısık bir sesle, "Deva, hızlıca gir. Annem duşta, seni böyle görmesin," diyerek beni apar topar içeri aldı.

"Camdan bakmamız lazım. Bizim çocuklar..." dememe kalmadan Merve, "Peşinden geldiklerini gördüm. Teşekkür ederim, Deva. Gerçekten teşekkür ederim," diyerek boynuma sarıldı.

"Dur be kızım. Bir bakalım neler yapıyorlar, sonra teşekkür edersin," dedim. Beraber hızlıca onun odasına, camın önüne geldik. "Heh! Geldiler!" deyip bizimkileri işaret ettim.

Mert ona doğru gelen beş tane iri yarı adamı görünce yaslandığı arabadan doğruldu ve sigarasını yere attı. Onu ilk defa görmüş olsam da tedirgin olduğunu anlayabiliyordum.

Merve'nin eli kalbinde korkuyla durduğunu fark edince kolumu omzuna attım ve ona sarıldım. "Bir şey olmaz, değil mi Deva? Daha çok bilenmez, değil mi?"

Başar'ın Mert'e seslendiğini görünce, "Bir daha senin adını ağzına alırken besmele çekecek o it," dedim. İçimde onlara karşı büyük bir inanç vardı.

İlk önce Ata bir şey söyledi, Mert el kol işareti yapmaya başladı. Onun havaya kalkan elini Ümit sıkıca tutup indirdi. Karşılıklı bir şeyler söylemeye başladılar. Ellerini arkada birleştiren Başar, uzun boyunun avantajıyla Mert'e üstten bakıyordu. Onu korkutacak bir şey söylemiş olacak ki Mert bir adım geri gitti.

Merve'nin kolunu sıvazladım. "Bak bir şey olduğu yok. Onun gücü anca sana yeter. Şimdi kuyruğunu kıstırıp kaçacak, görürsün," derken kendimden emindim.

Karşılıklı ağız dalaşına girdiklerini görüyordum ama ne konuştuklarını duyamıyordum. Emirhan, Ümit Mert'in üstüne uçmasın diye onu sıkıca tutuyordu. Başar gergin bir şekilde konuşurken, Ata da Mert'e ölümcül gözlerle bakıyordu.

Mert bir anda elini beline atınca Merve, "Hiii!" diye bir ses çıkartıp eliyle ağzını kapattı. Ben de kalbim ağzımda beklerken, erkeklerden hiçbiri korkmamıştı.

Mert cüzdanını çıkarıp yanlış görmediysem kimliğini Başar'a uzattı. Neredeyse eğilerek ve hızlıca bir şeyler söylemeye

başladı. Başar onun elinden kimliğini aldı ve *defol* der gibi bir işaret yaptı.

Şerefsiz herifin yüzündeki korkuyu görebiliyordum. Telaşla arabanın anahtarını cebinden çıkardı ama elleri titriyor olacak ki anahtarı yere düşürdü. Hızlıca arabaya binerken kafasını da çarpmıştı.

Ümit bağır çağır onun arkasından sövüyordu. Bu sırada Mert gaza asılarak hızlıca gözden kayboldu.

Merve'ye daha sıkı sarıldım. "Bak, dedim sana. Bitti gitti işte. Bir daha sana yaklaşamaz. Sakinleşebilirsin artık," dedim.

Kollarımın arasında titreyen arkadaşım bana defalarca teşekkür ediyordu. Onun yatışmasını beklerken dikkatim hâlâ aşağıdaydı.

Ümit'le Emirhan gövde gösterisinden keyif aldıklarını belli edercesine gülerken Ata telefonla konuşuyordu.

Onun ise gözleri bizdeydi.

Perdenin arkasında olmama ve hangi katta olduğumuzu bilmemesine rağmen bakışları direkt olarak olduğum yeri bulmuştu. Birkaç saniye baktıktan sonra cebinden telefonunu çıkardı. Ve telefonuma bir bildirim düştü.

Merve'ye sarılmaya devam ederken bir yandan gelen mesajı okumaya başladım.

Başar: Bir daha kimseyi rahatsız etmez. Ata'nın babasının güçlü tanıdıkları var. O, bu işi halledecek. Zaten siz de görmüşsünüzdür korkup kaçtı.

Deva: Teşekkür ederim.

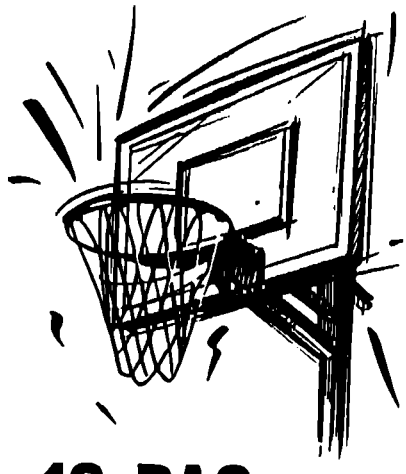
Başka ne yazacağımı bilmiyordum.

Başar: Ben teşekkür ederim, bana güvendiğin için.

Mesajı okuyup aşağı baktığımda yavaş yavaş ilerlediklerini gördüm. Kendi aralarında bir şeyler konuşuyor, gülüyorlardı. Onun arkasını dönmesini ve bir kere daha cama bakmasını istedim, içimdeki bu karmaşayı tek bir bakışın çözeceğini düşündüm.

Ama bakmadı.

Sanırım hayattan bir gün içinde çok şey bekliyordum.

16. PAS

"Belki de hedefim buydu ama ben bunun bilincinde değildim. Hayat beni bu noktaya getirdi. Ve ben olduğum yerden çok memnunum."

Kendinden emin konuşan bu kişi, Ata'ydı. Hem oyun kurucu olduğu hem de ilk olmayı kabul ettiği için röportaj onunla başlamıştı.

Kulüpteydik. Röportaj ve çekim burada gerçekleşecekti. Ben tüm oyuncuların yanında olacak ve gereken yerde müdahale edecektim.

Dün yaşananlardan sonra beşiyle ilk defa denk geldiğimde, kimse dünkü olaya dair tek bir şey konuşmadı, bir bakış bile atmadı. Bu konuda ne kadar minnettar olduğumu umarım biliyorlardı.

Sabah uyandığımda Başar'ın *"Hallettik"* mesajı bana yetmişti.

Merve neredeyse onlar için hatim indirecek derece sevinmişti.

Bugün yoğun bir gündü. Konferans salonunda ben, Ata, muhabir, editör ve kameraman vardı. Kapı açıldığında hepimizin kafası içeri giren Koç'a döndü. Onlara devam etmesi için bir işaret yaparken benim yanıma geldi.

Ayağa kalkıp, "Hoş geldin, Koç," dedim.

"Hoş buldum. Nasıl gidiyor? Bir sorun var mı?" diye hızlıca sordu.

Ellerimi arkada birleştirdim ve kafamı sağa sola salladım. "Şimdilik her şey yolunda gidiyor. Ben buradayım, merak etmeyin," dedim.

Birkaç saniye Ata'nın takım olmakla alakalı söylediklerini dinledikten sonra yeniden bana döndü. "Oğuz çok gergin, saçmalayacak gibi duruyor. Yanlış bir şey söyleyeceğini anlarsan hemen müdahale et. Ümit eğer Emirhan'ın çekiminde olmak isterse direkt bana bildir. Bugün laubalilik istemiyorum..." Kafamı bir asker gibi aşağı yukarı salladım. "Sen nasılsın?" diye sordu bir anda.

Şaşkın bir şekilde, "Ben mi?" dedim.

"Evet, sen. Yolunda mı her şey?"

Sesim istemsiz bir şekilde kalın ama duygusal çıktı. "Hayal ettiğimden daha iyi. Teşekkür ederim sorduğunuz için."

Ellerini pantolonunun cebine koydu. "Hepsinin çekimlerinin bitmesi uzun sürer. Dergi ekibi ara verdiğinde sen de mola yap. Ve yemek ye, Deva. Zaten cılız bir erkek çocuğu gibi görünüyordun, şimdi daha da zayıfladın. Babanla beni papaz etme," deyince sesindeki azarlama tonundan dolayı sessiz kaldım. Verdiği mesajı anladığımı gördüğünde, "Kolay gelsin. Bir şey olursa beni ara," deyip her zamanki gibi sessiz adımlarla odadan çıktı.

Zayıfladığımın farkındaydım. İçinde bulunduğum stres yüzünden yemek yiyemiyordum. Hatta bazen yatağa yattığımda günümü sadece tek bir öğünle geçirdiğimin farkına varıyordum.

Yeniden Ata'ya odaklandım. Onun çekimi bitmişti ve her şey yolunda görünüyordu. Koç bu röportaja çok önem veriyordu. Bu yüzden hata yapmamalıydım.

Sıra Sinan'daydı. Ama onun yüzünden düşen bin parçaydı.

Sıranın ona geldiğini söylemek için yanına gittiğimde hatırladım: Dün ailesinin ölüm yıldönümüydü.

"Sinan," diye seslendiğimde gözlerini elindeki boş su şişesinden çekip bana çevirdi. "Hazırsan sıra sende."

Ruhsuz bir sesle, "Hazırım," dediğinde hazır olmak dışında her şeydi.

Benden uzun olduğu için kafamı kaldırarak ona bakmak durumunda kaldım. "Seni en son almamı ister misin? Biliyorum, senin için zor bir dönem. Bunu nasıl kolaylaştıracağım konusunda bana yardımcı olursan elimden geleni yapmak isterim."

Bu söylediğim onun yüzünde tebessüm oluşturdu. "Teşekkür ederim, Deva. Dün gönderdiğin çiçek için de Koç'un yanımda olmasını sağladığın için de. Normalde baban bana eşlik ederdi. O hiçbir zaman unutmamıştı. Senden de aksini beklememiştim zaten."

Minnet dolu bakışlarının arkasında büyük bir hüzün vardı.

"Lafı bile olmaz," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Beklememize gerek yok. Bekledikçe bu kapalı yerde durmak bana iyi gelmiyor. Yapalım ve bitsin," deyip yürümeye başladı. Ben de hemen peşinden gittim. Kafasını arkaya çevirdi. "Gönderdikleri sorulardan başka bir şey soruyorlar mı?"

"Rahat ol, her zaman konuştuğun şeyler bunlar," dedim. "Ama hayır sormuyorlar. Zaten bu bir test değil. Aksine sizi iyi gösterecek bir durum. O yüzden kendin ol yeter." İçeri girmeden önce bana bir şey söyleyecek gibi baktı. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu yalnız yapsam sana ayıp olur mu?"

Kibar bir şekilde, "Bunu yalnız yapamayacağını söylesem sana ayıp olur mu?" diye sordum. Omuzlarımı indirip kaldırdım. "Koç'un emri. Benlik bir durum yok maalesef."

"O zaman rastgele," diyerek kapıyı açtı.

O içeridekilerle selamlaşırken ben yerime geçtim. Erkeksi görünmek isteyerek sağ bacağımı sol dizimin üstüne attım. Kalemimi parmağımda çevirmeye başladım.

Tanışma faslından sonra klasik sorudan başladılar: "Değirmenaltı'nda oynamak size nasıl hissettiriyor?"

Ve ben şimdiden sıkılmaya başladım.

Kulağım onlardayken telefonumda takılıyordum. Birazcık sosyal medya araştırması yapmak istiyordum. Diğer takımlar ne durumdaydı, neler yapıyorlardı, bunları bilmem gerekiyordu.

On dakikalık araştırmamdan sonra kayda değer bir şey olmadığını fark ettim. Ve günlük rutinim olan bizim takımdakileri inceleme aşamasına geçtim.

Kafama göre tıklarken elim ilk önce Başar'a gitti.

Başar sosyal medyayı ortalama bir insan kadar kullanıyordu. Postları genelde ya takımla alakalıydı ya da ailesiyle. Birkaç kere de kendisini paylaşmıştı. Günlük pek fazla şey atmıyordu ama bugün bir şey paylaşmıştı.

Bir şarkı.

Çok defa dinlediğim bir şarkı.

Ama şu an beni manasız bir şekilde heyecanlandıran şarkı.

Onunla takipleşmediğim hâlde hem de.

Yerimde doğruldum ve şarkıyı dinlemek için tıkladım.

Kulaklığım yoktu, ileride bir röportaj vardı, Koç'un emirleri kesindi ve ben bu şarkıyı dinlemek istiyordum.

Mert Demir - *Cehennemin Dibi...*

Şarkıyı en kısık seste açtım. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Ve ben kendimi şarkıya bıraktım.

Anlamadım nesin
Nasıl bi' hâldesin
Ya benim ilacımsın
Ya en büyük acımsın
Sadece birkaç kelime.

Beni olduğum yerden soyutlaştıran, kendi içimde bile sebebini bulamadığım, ellerimi titreten, kalp atışımı duymamı sağlayan sadece birkaç kelime.

Neydi ki bu şimdi?

Kendime gelmek ve yakalanmamak için şarkıyı hızlıca kapattım. Röportaja odaklanmaya çalıştım. Sinan ailesini kaybettiğinde basketbola tutunduğunu anlatıyordu. Bir yandan onun anlattıklarıyla sızlayan kalbim bir yandan da amansızca çarpıyordu.

Ne saçmalıyordum ben, bilmiyordum.

Kafamı eğip kendime baktım. Hem de bu kılıktayken, ben ne saçmalıyordum?

Üstüme alınıyordum. Ve bunun sebebini anlayamıyordum. Ellerim bomboştu. Böyle düşünmemi sağlayacak tek bir şey bile yoktu.

Var mıydı?

Bu... Bu olamazdı. Bu imkânsızdı.

Bu olmamalıydı.

Sayın sen, Deva durmalıydı.

Durdurulmalıydı.

Buna hakkı yoktu.

Herkesin kahkahalar eşliğinde bardaklarını tokuşturduğu zamanları çok seviyordum. Başarıyı kutlamak beni her zaman çok iyi hissettiriyordu. Bu da o anlardan biriydi.

Röportaj işini çok iyi atlatmıştık. Birkaç pürüz olmasına rağmen içimize sinen bir şekilde bitirmiştik.

Şükrü'nün kız arkadaşı Aslı'nın kıskançlıkları tutmuştu mesela. Sevgilisinin fotoğraflarının dergide olması fikri onun hoşuna gitmemişti. Onu ikna etmek için Şükrü'ye bir soru daha sorulması teklifini öne sunmuştum. Kız arkadaşının ona destek

olmasının nasıl bir duygu olduğunu anlatırken dört köşe olan Şükrü bundan mutluluk duymuştu.

Emirhan'ın fotoğraf çekiminde zorlanacağını bildiğim için önceden önlemimi almıştım. Onun giyinik olduğu bir anda sahada topla baş başa bırakmıştım. Bir noktada bizi beklerken sıkılıp kendi kendine oynamaya başlayacağını biliyordum. Öyle de olmuştu. Fotoğrafçı da bu aşamada onun harika pozlarını yakalamıştı. Görünce Emirhan'ın kendisi bile hayran kalmıştı. Beş dakika içinde bütün fotoğrafların üstünde oynadığımızı düşünecek kadar hem de.

Ümit çok gergindi. Ne yaparsam yapayım gerginliğini geçirememiştim. Ve sorumluluğu kabul ederek ona bir bardak alkol vermiştim. Ve sonrası çorap söküğü gibi gelmişti.

Arada Oğuz'un ağzından bizi yanlış gösterecek cümlelerini düzeltmiş, Ahmet'in biraz hava alıp gelmesi için zorunlu mola vermiş, Cüneyt'le önden birkaç defa prova almak gibi pek çok şeyle uğraşmıştım.

Başar'ı ise sadece izlemiştim. Müdahale etmem gereken bir yer olduysa da haberim yoktu. Öylesine akıcı ve içten konuşmuştu ki sevdiğim diziye yeni bir bölüm gelmiş gibi onu izlerken bulmuştum kendimi.

"Tebrikler, beyler!" diye yüksek sesle bağırdı Ümit. O zaten çoktan çakırkeyifti. "Hepimiz harika iş çıkardık!"

Ve büyük bir alkış tufanı koptu.

Girip çıktığım erkek ve kadın ortamlarından anladığım bir şey vardı. Erkekler kadınlardan daha çok eğlenmeye düşkündü. Buldukları her fırsatta bir şey kutlamak istiyorlardı. İçki bardaklarını tokuşturmak ve ne kadar harika olduklarını söylemek onların vazgeçilmeziydi.

Sesler yavaş yavaş azalırken Emirhan omzunu omzuma vurdu. Bunun için eğilmesi gerekmişti. "Ama günün kahramanı Deva. Ona da bir alkış alalım," dediğinde herkes benim

ne kadar iyi bir iş başardığıma dair bir şeyler söyleyerek alkışlamaya başladı.

Kocaman gülümsüyordum. Hem de uzun zamandır bu kadar mutlu olduğumu hatırlamadığım bir şekilde hissederken.

"Ben sadece işimi yaptım. Abartmayalım, beyler," derken keyfime diyecek yoktu.

Ata, "Mütevazı olma, Deva. Geldiğinden beri içimizden biri gibi oldun. Bugün de çok iyiydin," deyip bardağını bana doğru kaldırdı. "Deva'ya!" dedi.

Onlar bardaklarını bana doğru kaldırırken ben birer birer hepsine sanki elimde büyümüşler gibi bakıyordum.

Hepsi takım elbise giymişti. Onları bir kere daha bu şekilde görmüştüm ama şimdi benim elim değdiği için daha farklı geliyordu. Birer birer özenle ilgilenmiştim hepsiyle.

Ama en çok da onunla.

Onu takım elbiseyle gördüğüm ilk an ayağım sandalyeye takılmıştı. Kimse fark etmeden hemen kendimi toparlamıştım.

Saçları pek uzun değildi. Kıvırcık saçlarını çok güzel şekillendirmişti. Üstünde jilet gibi bir takım elbise vardı. Siyahlara bürünmüştü. Gözlerimi defalarca kırparak bu görüntüyü aklıma kazımaya çalışmıştım.

Ve o an içime büyük bir huzursuzluk çökmüştü.

Çoktan anladığını biliyorum, sayın sen. Ben öyle güzel mekânlara gidip şıkıdım giyinen kızlardan olmadım hiç. Zaten ne oralara uygun elbisem var ne de topuklu ayakkabım. Öyle kızları çok beğensem de onlara hiç özenmedim.

Ta ki şu ana kadar.

Onu gördüğümde *yanında nasıl görünürüm* diye manasız bir düşünceye girmiştim. Bu imkânsızdı. Ama ben kalbime söz geçirememiştim.

Ben ona uymuyordum. Uyamazdım da. Onun yanına yakışan kızlardan biri olamazdım.

Bazen de kabullenmek gerekirdi işte. Her şeyi iyi yapamazdın. Her ihtimalle savaşamazdın. Her konuda yeterli olamazdın. Bazen savaş alanından arkana bakmadan kaçman gerekirdi.

Ve ben gerekeni yapacaktım.

Emirhan cebinden telefonunu çıkartıp, "Hadi fotoğraf çekilelim," diye bir şey ortaya atınca herkes bir anda gülmeye başladı.

Ümit, onun ensesine vurdu. "İyi ki bir defa güzel çıktın, it herif. Hemen pozcu oldun başımıza," diye alay etti.

Emirhan onu umursamadan kamerayı açtı. "Biraz yaklaşın. Hepinizi alamıyorum," deyip açıyı ayarlamaya çalıştı. Fakat bir türlü beceremedi. "Ulan yaklaşsanıza! Başar, Deva'ya doğru gel. Biraz daha gelsene, oğlum!"

"Lan tamam geldim, çek işte," dedi Başar. Ben onunla Sinan arasında kalmıştım. Kollarımız birbirine temas ediyordu. Temasıyla irkilmemeye çalıştım. Kameraya bakıp gülümsedim. O ise yavaşça bana doğru eğildi. Hiç beklemediğim bir şekilde, "Sana takip isteği attım. Neden kabul etmedin?" diye sordu.

Kabul edemezdim. Üç tane fotoğrafım vardı ve üçünde de ben vardım. Bu ihtimali göze alıp hesabımı gizlemiştim.

Bir saniye... *Sana takip isteği attım* mı dedi o?

Sayın sen, bana dur de. Bana dur de, yoksa ben yokuş aşağı yuvarlanıp gideceğim. Giderken de tüm gerçekleri beraberimde götüreceğim.

"Görmedim," derken hâlâ poz veriyordum. Emirhan fotoğrafı çekerken büyük uğraşlar veriyordu.

Güldüğünü işittim ama ona bakamadım. "Paylaştığım şeyi görmüşsün ama..."

Yanlış yere bastın işte, Deva! Aklın başında olmazsa kendi hesabından bakarsın tabii! Bravo bana!

Kafamı kaldırıp onun hınzır bir şekilde sırıtan yüzüne baktım. "İşim bu. Herkesin sosyal medyayı nasıl kullandığını

incelemem gerek. Malum, takımın bazı sansasyonel olayları oluyor ya hani..."

Yamuk bir şekilde gülümsedi. "Öyle olsun, Deva."

Ne demek istiyordu bu kıvırcık marul salatası? Herkes herkesin hesabına bakabilirdi. İstemiyorsa hesabını gizleseydi ya! Ne diye ithamda bulunuyordu?

Ümit, "Lan oldu işte! Bir sal bizi," diye çıkışıp dağılmamıza yol açınca, oradan apar topar uzaklaştım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Lavabonun önüne gelince kendimi hemen oraya attım.

Direkt yüzüme su çarpıp kendime gelmeye çalıştım.

"Manyak mısın sen, Deva? Bu ne saçma bir düşünce? Bu hâldeyken neye heyecanlanıyorsun sen?!" diye aynadaki aksime kızdım. "Aptallık etme! Sen erkeksin!" Elimle ağzımı kapattım. "Bu daha kötü!"

Yüzümü birkaç defa tokatladım.

Ellerimi sallayarak, nasıl mümkün olacaksa, bu düşünceden kurtulmaya çalıştım.

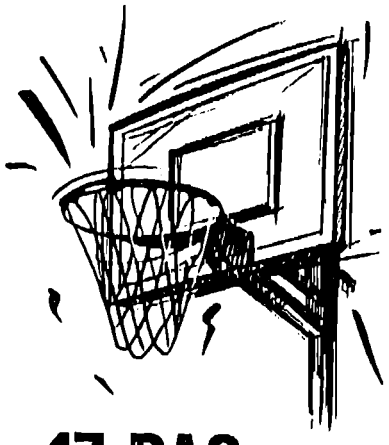
Ardı ardına derin derin nefesler aldım ama bu başımın dönmesine sebep oldu.

"Saçma. Çok saçma. Kendine gel. Bu saçmalar ötesi. Saçmalar ülkesinde yaşamıyoruz. Bu saçmalar saçması," diye defalarca tekrarladım. "Saçma!"

Sonunda kendime gelince kilidi açmak için hareketlendim. Ama birisi benden önce davrandı ve kapının kolunu aniden çevirdi.

"Deva," dedi. "Deva, açar mısın?"

Başar bu gece benim sınırlarımı zorlamak istiyor olmalıydı.

17. PAS

Başar'ı son birkaç haftadır değil, bu olaya dâhil olmadan önce tanıyordum. Onu izlemiştim, hayran olmuştum ve işini başarıyla yaptığı için ona sempati beslemiştim.

Bu kadardı aslında.

Ben ona fan hesabı açacak kızlardan değildim. Onunla kendimi bir yere shoplamazdım. O sadece işini hakkıyla yerine getiren onlarca oyuncudan biriydi.

Yani şimdiye kadar.

Kapıyı açtım ve ters bir sesle, "Efendim?" dedim. "İşlerken de mi rahat vermeyeceksin, birader?"

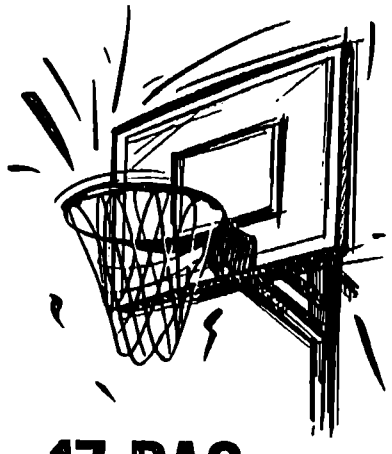
Başar geriye doğru bir adım attı. Gözleri yüzümde dolandı. Ellerini ceplerine koydu ve yavaşça omuz silkti. "Bir telaşlı gibi geldin de... Aklım sende kaldı," dedi.

Sayın sen, biraz önce söylediğim gibi o sadece gözümde başarılı bir oyuncuydu. Fakat şimdi bu düşünceli hâlleri, ilgili bakışları, arkadaşlarıyla konuşurkenki keyifli kahkahaları, kıvırcık saçlarındaki her bir bukle aklımda dolanıp duruyor. O artık sadece iyi bir oyuncu değil; o, Başar.

Kafamı *ne alaka* der gibi sallayarak, "Yoo..." dedim.

"İyi o zaman," dedi. "Ben çocukların yanına gideyim."

Dediğini yaptı ve uzun bacaklarıyla koridoru birkaç saniyede geçerek gözden kayboldu.

17. PAS

Başar'ı son birkaç haftadır değil, bu olaya dâhil olmadan önce tanıyordum. Onu izlemiştim, hayran olmuştum ve işini başarıyla yaptığı için ona sempati beslemiştim.

Bu kadardı aslında.

Ben ona fan hesabı açacak kızlardan değildim. Onunla kendimi bir yere shoplamazdım. O sadece işini hakkıyla yerine getiren onlarca oyuncudan biriydi.

Yani şimdiye kadar.

Kapıyı açtım ve ters bir sesle, "Efendim?" dedim. "İşlerken de mi rahat vermeyeceksin, birader?"

Başar geriye doğru bir adım attı. Gözleri yüzümde dolandı. Ellerini ceplerine koydu ve yavaşça omuz silkti. "Bir telaşlı gibi geldin de... Aklım sende kaldı," dedi.

Sayın sen, biraz önce söylediğim gibi o sadece gözümde başarılı bir oyuncuydu. Fakat şimdi bu düşünceli hâlleri, ilgili bakışları, arkadaşlarıyla konuşurkenki keyifli kahkahaları, kıvırcık saçlarındaki her bir bukle aklımda dolanıp duruyor. O artık sadece iyi bir oyuncu değil; o, Başar.

Kafamı *ne alaka* der gibi sallayarak, "Yoo..." dedim.

"İyi o zaman," dedi. "Ben çocukların yanına gideyim."

Dediğini yaptı ve uzun bacaklarıyla koridoru birkaç saniyede geçerek gözden kayboldu.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve neler olduğunu düşünmeye başladım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ortada çok saçma bir şey vardı. Yanlış anlama ihtimalim ise oldukça yüksekti. Ve buna rağmen kalbimin atışını durduramıyordum.

Derin derin nefesler alıp içeri geçtim, yerime oturdum. Takımla beraber gülüp eğlenirken onun kıvırcık saçlarına bakmamaya çalıştım. Boşalan bardağımı farkında olmadan tazelemesini üstüme alınmamayı denedim. O kadar kahkaha sesi arasında onun gülüşünü fark etmemeyi diledim.

Ve başarılı olamadım.

Çatılmış kaşları, sıvanmış kolları, karnına doğru çekilmiş dizleri ve kucağındaki dondurma kâsesiyle karşımda oturan Merve'nin kısık gözlerinin hedefi bendim.

Mert o olaydan sonra bir daha iletişime geçmediği için Merve'nin keyfi yerindeydi. Bundan olsa gerek, bana sataşıyordu.

"Yani sen diyorsun ki *bu adam benim rol yaptığımı anladı*," deyince oflayarak kafamı duvara yasladım.

"Ne alakası var ya? Anlasaydı söylerdi hem. Sana onca şey anlattım ve hiçbirinde onun anladığına dair bir şey çıkmadı ağzımdan. Kıçından bir şeyler uydurup durma ya!" diye çıkıştım.

Dondurmasından kocaman bir kaşık aldı. "Aşkım," dedi üstüne bastırarak. "Bildiğimiz kadarıyla bu adam biseksüel değil, hetero. Yani sadece karşı cinsten hoşlanıyor. O zaman sen erkek kılığındayken senden hoşlanıyor olması ihtimal değil. Ya senin rol yaptığını anladı ve senden hoşlanıyor ya da hoşlanma falan yok, sen yanlış anlıyorsun."

"Haklısın ama..." dedim ve sustum. Yatağımda oturur vaziyetteyken ayaklandım. Odanın içinde dolanırken sesli düşünmeye başladım. "Evet onu çok fazla tanımıyorum. Belki de herkese bu şekilde yaklaşıyor ve ben bunu kendime yoruyorum."

Sesli bir nefes verdim. "Ama bana farklı davranıyor. Anladıysa da bunu söylesin, Mernet. Gerçekten dünden beri düşünmekten deli olacağım!"

Merve yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. Beni anlayamazdı ama anlarmış gibi bakıyordu. Şefkatle ve üzülmemi istemeyerek.

Saçlarımı yavaşça geriye attı. "Kuzuşum, o senden değil de sen ondan hoşlanıyor olabilir misin?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Yani hoşlanmaya nasıl baktığına göre değişir. İşinde iyi ve saygılı biri. Hareketleri çok nahif. Yerine göre sert bir üslubu oluyor ama bunu hak edene yapıyor sadece. Güzel bakıyor ve çok güzel kokuyor. O kadar terlemesine rağmen temiz bir kokusu var. Bu ondan hoşlandığımı göstermez ki. Bu ona hayran olduğumu gösterir. Ki biliyorsun ki ben hangi mesleği yapıyor olursa olsun işini iyi yapan insanlara hayranımdır."

"Deva kuşum, bizim mahalledeki kuaför de işini iyi yapıyor ama hiçbir zaman ondan böyle bahsetmedin. O da saygılı ve nahif biri," dedi. Yüzüne yayılan tebessümden sonra ne söyleyeceğini anlayıp ondan uzaklaştım. "Sen Başar'dan hoşlanıyorsun. İtiraf etmek istemesen de bu böyle."

Kafamı sert hareketlerle sağa sola salladım. "Saçmalama istersen."

"Bunu hemen kabul etmeni beklemiyorum zaten."

Burnumdan soluyarak, "Hayır, sen ondan hoşlanmamı istiyorsun!" dedim.

Merve bana şaşkın bir şekilde bakmaya başladı. "Neden böyle bir şey isteyeyim?" diye sordu.

Cevabım büyük bir sinir harbiyle oldu. "Çünkü sen şipsevdisin. Ben de öyle olursam kendine yandaş bulmuş olacaksın. Ama ben öyle biri değilim. Başar'dan hoşlanıyor olsaydım bunu açık yüreklilikle söylerdim. Neden gizlemek isteyeyim ki? Senin

kadar olmasa da benim de sevgililerim oldu. Ve hiçbir zaman duygularından kaçan biri olmadım!"

Olduğundan yüksek çıkan sesim ve hızlı konuşmamla birlikte göğsüm de şiddetle inip kalkıyordu.

Merve söylediklerimi hazmettiğini ve sakinleşmemi beklediğini düşündüğüm saniyelerden sonra, "Başar'dan hoşlanıyorsun ve bunu kendine itiraf edemiyorsun," dedi. Tekrar konuşacaktım ama izin vermedi. "Lütfen, Deva. Kalbimi kırmanın sebebi bu hoşlantı ile ne yapacağını bilememen. Karmakarışık bir olayın içindesin, bu sebeple duygularını gizlemek istiyorsun. Ondan hoşlanıyor olman her şeyi mahvedecek diye korkuyorsun. Eğer o da senden hoşlanıyorsa bu her şeyi daha da beter yapacak. Fakat bunları görmezden gelmek en kolay yol. Dilersen yok saymaya devam et, bunun böyle gitmeyeceğini ikimiz de gayet iyi biliyoruz."

Kapıyı açtı ve beni kendi odasında bir başıma bıraktı. Bu sessiz bir *git* demekti. Bunu anladım ve ondan özür dilemem gerektiğini bilsem de bunu yapmadan evden çıktım.

Sahile geldiğimde aradan bir saat kadar geçmiş olmalıydı. Bayağı bir yol yürümüştüm ama Merve'nin söylediklerini hazmetmeme yetmemişti.

Gerçekten ondan hoşlanıyor muydum yoksa hayranlık mı besliyordum? Yoksa ikisi de aynı şey miydi?

Birçok ihtimal vardı.

Ondan hoşlanmam ve onun gerçeği bilerek benden hoşlanması.

Ondan hoşlanmam ve onun gerçeği bilmeden benden hoşlanması.

Ondan hoşlanmam ve onun gerçeği bilerek benden hoşlanmaması.

Ondan hoşlanmam ve onun gerçeği bilmeyerek benden hoşlanmaması.

Ondan hoşlanmamam ve onun gerçeği bilerek benden hoşlanması.

Ondan hoşlanmamam ve onun gerçeği bilmeden benden hoşlanması.

Ondan hoşlanmamam ve onun gerçeği bilerek benden hoşlanmaması.

Ondan hoşlanmamam ve onun gerçeği bilmeyerek benden hoşlanmaması.

Bir de bu ihtimallere onun gerçeği ne oranda bildiğini de eklersek işler tamamen sarpa saracaktı.

Uzun zamandır ilk defa duygularımdan korkuyordum.

Deniz havasının bana iyi gelmesi için yürümeye devam ettim ama işe yaramıyordu. Nerede olduğumuzu bilmeliydim. Bir banka oturdum ve Başar'ın sosyal medya hesabına giriş yaptım.

Önceden baktığım fotoğrafları şu an gözüme daha farklı geliyordu. Kameraya yandan baktığı bir fotoğrafı vardı. İçimden "*Keşke bunu çekmiş olsaydım,*" diye geçirdiğim bir saliselik anda içimde şimşekler çaktı.

Kendimi ondan hoşlanmaya zorluyor olabilir miydim? Belki de şimdiye kadar bir falsosunu görmediğim içindi bu yaşananlar. Onu kendi kendime prens ilan etmiştim. Ama öyle olmamalıydı. Onun beyaz bir atı yoktu ve ben olmayan bir ata binmeye bu kadar hevesli olmamalıydım.

Hemen ayaklandım ve koşar adım yürüdüm. Neler olup bittiğini anlamanın en kolay yolu onunla vakit geçirmekti. Bugün pazar olmasına rağmen birkaç kişiyle beraber kulüpte olacaklarını biliyordum. Kulübe giden bir otobüse atlamadan önce sahile on dakikalık mesafede olan evime gittim ve hızlıca rolüme büründüm. Evde kimsenin olmaması çok işime gelmişti.

Kulübün giriş kapısına geldiğimde güvenlik şefiyle karşılaştım. "Deva, sen bugün gelecek miydin?" diye sordu.

"Normalde gelmeyecektim ama bir şeyi kontrol etmem gerekti, abi," deyip kafa selamı vererek içeri girdim.

Başar'dan hoşlanıp hoşlanmadığımı kontrol etmem gerek, abi.

İlk işim sırt çantamı dolabıma koymak ve elimi yüzümü yıkamak oldu. Aynadaki aksime baktığımda bir problem görmediğim için büyük salonun yolunu tuttum. Orada olduklarını kulağıma gelen gürültüden anlayabiliyordum.

Aralık olan kapıdan içeri girdiğimde kimse geldiğimi fark etmedi. Zaten içeride varlığımı fark edemeyecek kadar kalabalık bir grup vardı. Bir an doğru yere gelmediğimi düşündüm ama takımdan birkaç kişiyi gördüğümde burada olduklarından emin oldum.

Salonda yaklaşık yirmi kişi kadar kızlı erkekli kalabalık bir grup vardı. Kızların hepsinin ismini bilmesem de çoğunu sima olarak tanıyordum. Değirmenaltı Kadın Voleybol Takımı oyuncularından bazıları buradaydı.

Herkesin güzellik anlayışı başkaydı. Benim kadınlarda beğendiğim vücut ve yüz tipi, karşımda gördüğüm kadınlar gibiydi.

Uzun, ince bacaklar, kemikli bir yüz, çok dolgun olmayan dudaklar, sıkıca toplanmış saçların ortaya çıkardığı beyaz ten, uzun boyun, fit bir vücut.

Erkek kılığına girmek bazı anlarda konforsuz hissettirse de hiç böylesine rahatsız hissetmemiştim. Normalde de bu hâlimden farklı giyinen biri olmamama rağmen şimdi kendimi kötü hissediyordum.

Ve bu, dünyadaki en saçma şey olabilirdi.

Başar sağ köşede kendisine çay doldururken benim geldiğimi fark etmemişti. Yanında güzellik anlayışımdan da öte duran bir kadın vardı. Sarı saçları dümdüz bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Elini Başar'ın omzuna koyup gülerken oldukça çekici duruyordu. Üstündeki kolsuz forması ve fiziğini ortaya çıkaran şortuyla *ben buradayım* der gibiydi.

Ve oradaydı da.

Başar'ın söylediği bir şeye kahkahayla gülüyordu.

Ben ise kapının eşiğinde durmayı hak ediyormuş gibi fark edilmeyi bekliyordum.

Hissettiğim şey neden hayal kırıklığıydı ki? Buna hakkım varmış gibi, zoruma giden bu görüntü neden beni böylesine rahatsız etmişti?

Boğazıma oturan yumruyu görmezden gelmeye çalışarak yanlarına doğru adımlamaya başladım. Beni görünce selam veren Ata'ya da diğerlerine de elimle selam verip istikametime doğru ilerledim.

Her zaman özgüvenli ve güçlü bir kız olmuştum. Bu hangi kılıkta olursam olayım değişmeyecek bir şeydi.

Başar, yanına yaklaşmama birkaç adım kala beni fark etti. Vücudu bana doğru dönünce yanında duran kızın da bakışları beni buldu. "Merhabalar, selamlar, iyi pazarlar," diyerek Başar'a elimi uzattım. "Yine ben."

Elimi sıkışı sertti. "Hoş geldin, Deva. Bugün gelmeyeceksin diye biliyordum," derken sesinde sorgulayıcı bir tavır vardı.

Hatta gelmiş olmam hoşuna gitmemiş gibiydi.

Ya da ben her şeyi üstüme alınmaya çok müsaittim.

Ellerimi bol eşofmanımın ceplerine koydum, rahat bir şekilde omzumu indirip kaldırdım. "İşkolik olmak parayla olsaydı ben meteliksiz kalırdım." Yüzündeki ifade değişmeden bakmaya devam etti. Elimi yanında duran sarışına uzattım. "Ben Deva. Geçici bir süre Değirmenaltı Basketbol Takımı'nda yardımcı antrenörüm."

Geçici bir süre.

Sarışın, elimi sıkarken gülümsedi. "Ben de Sena. Değirmenaltı Kadın Voleybol Takımı'nda kaptanım."

Aksini düşünmemiştim diye geçirdim içimden. Daha aşağısı olamazdı zaten.

Sena yakından daha güzeldi. Cildine iyi baktığı belliydi, yüzü parlıyordu.

Benim memnun olduğumu söylememe aynı şekilde karşılık verince muhabbet burada sonlanır gibi oldu. Bu yüzden Sena ben gelmeden önceki konuşmalarına döndü.

"Biz de onlara bunu kabul etmeyeceğimizi söyledik ama karşımızdaki takımı biliyorsun. Gerçek anlamda azman gibiler. Ve ben sözlü münakaşadan bile nefret ederim, biliyorsun. O yüzden eşyalarımızı alıp geri döndük," dedi. Ses tonu çok nahifti ve tane tane konuşuyordu. "Bir de biliyorsun yolculuklarda beni otobüs tutar. Üstüne olayın stresi de eklenince tüm yol bana eziyet oldu."

Her *biliyorsun* dediğinde biri kafama top atıyordu sanki.

Ben Başar'a hiçbir zaman *biliyorsun* diyemeyecektim. Ama Sena bu kelimeyi çok bonkör kullanabiliyordu.

Başar elindeki çay dolu bardağı bana uzatırken, "Boğazına iyi gelir," deyip Sena'ya döndü. "Olaylardan haberim vardı ama detaylarını konuşmaya vaktimiz olmamıştı. Sonra onları kendi sahamızda yenmeniz gerçekten çok iyi oldu. Bizim de maçımız olmasaydı o karşılaşmayı izlemek isterdim."

Sena da bunu istediğini belli eden bir yüz ifadesine büründü. "Gerçekten ben de çok isterdim. Ama beraber kutlamaya gitmiştik. Tabii o kadar sesten gürültüden neler olup bittiğini tam konuşamamıştık ama çok eğlenmiştik."

Başar gülümsedi. "Ertesi gün antrenman olduğunu bile bile yapılan klasik bir Değirmenaltı etkinliğiydi," derken keyifliydi.

Sena'ya da çay koydu ve uzattı. "Teşekkür ederim," dedi Sena. "Yakın bir zamanda yine toplanalım ya. Bayağıdır öyle bir şeyler yapmadık. Maçlar başlamadan önce hepimize motivasyon olur."

Kendimi fazlalık gibi hissettiğim bu anda Başar'ın gözleri beni buldu. Sanki biri arkamdan belime baskı yapmış gibi duruşumu düzelttim. "Bunu Deva'ya sormak lazım. Son zamanlarda Koç'un yerini aratmıyor," dedi. Sesinde eğlenceli bir ton vardı.

Bunu reddetmem dikkat çekeceği için, "Bir kaçamaktan bir şey olmaz," diye cevap verdim.

Sena heyecanla, "O zaman ben bizim kızlarla konuşup ayarlayayım. Sen de sizinkilerle konuş," dedi. "Ve sen de gel lütfen, Deva. Ertesi gün baş ağrısından yataktan kalkamasak da çok güzel geçiyor."

Onun kibar bir şekilde soruşuna karşılık, Hanzo gibi, "Bakarız ya," dedim.

Sena'nın telefonu çalmasa hâlâ bu etkinliğin ne kadar eğlenceli geçeceğinden bahsetmeye devam edecek gibi bir hâli vardı.

Başar elindeki bardağı bırakıp dikkatini tamamen bana verdiğini belli eden duruşuyla bana bakmaya başladı. Kaş göz yaptım, *ne var* der gibi.

"İşin mi vardı?" diye sordu.

"Röportaj fotoğrafları çıkmış da onlara bakmaya geldim," dedim. Yalan sayılmazdı. Fotoğraflar sabah gelmişti.

"Buraya mı yollamışlar?"

"Hayır, mail atmışlar," dediğimde saçmaladığımı anında fark ettim. O zaman neden gelmiştim ki? "Bilgisayardan bakmak daha iyi bir fikir gibi geldi. Benim bilgisayar bozuk. Herkes de fotoğraflar konusunda çok detaycı davranınca iyice bakıp seçmeye karar verdim. Hatta ben gidip bakmaya başlayayım. Malum herkesin poz vermesi uzun sürdü, bayağı bir işim var."

"Peki o zaman gidelim," deyip yürümeye başladı. İki saniye sonra, peşinden gitmediğimi fark edip arkasını döndü. "Ne duruyorsun? Gelsene."

İlerlerken, "Sen nereye?" dedim.

"İşim yokken yardım edeyim sana," dediğinde, cevap vermedim.

Aslında veremedim.

Burada onlarca kişi varken bana yardım etmek istemesi çok güzel bir davranıştı. Sena'ya kapıdan çıkarken sadece el salladı.

Bilgisayarların olduğu ofis kısmına iki dakika içinde gelmiştik. Sol taraftakilerden birine geçtim. Başar yan taraftaki sandalyeyi çekip yanıma oturdu. Hareketiyle beraber parfümünün kokusu burnuma doldu. Bunu yok saymaya çalıştım.

"İlk başta seninkilere bakalım istersen," dedim.

"Olur, merak ediyorum zaten."

Gerginliğimi belli etmeyerek onun adının yazdığı klasöre tıkladım. "102 fotoğraf arasından dört tane seçmemiz gerekiyor," diye açıkladım. "İkisi ayakta, birisi elinde top varken, birisi de röportaj sırasında olacak."

İlk fotoğrafı açtım. Fakat gözleri kapalı çıktığı için direkt geçtim. Diğerinde de konuşurken çıkmıştı onu da geçtim.

Faredeki elimin üstüne elini koydu. "Ver, ben bakayım," dedi. Elimi yavaşça çektim ve onun bakmasına izin verdim.

Dokunma ya bana? Ben dokunan adam sevmem! Ne dokunuyorsun erkeğim ben! Dokunma bana! Allah Allah ya!

İçeride tıklama sesinden başka ses yoktu. Kalbimin atışını duymasından korkuyordum. Bu yüzden ayağımı yere vurarak ses çıkartmaya başladım.

"Birader seçecek misin artık ya? Tamam, bulacağız sana Instagram'a atmalık pozlar. Hadi seç artık da!" diye bile isteye çirkinleştim. Belki bana sinir olur ve giderdi. Onunla vakit geçirme amacımı gerçekleştirmiştim. Artık gidebilirdi. "Daha inceleyecek misin?"

Gayet rahat bir şekilde, "Evet," deyip bakmaya devam etti.

Fotoğraflarda güzel görünüyordu. Gülüşü resmen parlıyordu. Zaten orantılı bir yüzü vardı. Üstüne bir de fotojenik olunca iyi bir iş ortaya çıkmıştı.

Başka bir fotoğrafa geçti. Kolu buğulu çıktığı için geçmesini bekledim ama durdu ve dikkatle bakmaya başladı. Fotoğrafı yaklaştırdığı anda kendimi gördüm. Sağ taraftaki aynaya yansımıştım. Ve dikkatle Başar'a bakıyordum.

Çok fazla dikkatle bakarken yakalanmış olmak beni telaşlandırdı.

"İşimi ne kadar ciddiye alıyorum, görüyor musun? Babam benimle gerçekten gurur duyuyor olmalı," diye toparlamaya çalıştım.

Fotoğrafı daha da yaklaştırdı. "Fiziğin kız gibi," dedi pat diye.

İyi ki bana bakmıyordu çünkü gözlerim yakalanmışlık hissiyle anında irileşmişti.

"Hasiktir oradan!" dedim. "Tamam zayıfım biraz ama ne alakası var? Kilo alamamak benim suçum mu?"

Hâlâ ekrana bakarken, "Sakin ol, şampiyon," diye geçiştirdi. "Ve evet işini gerçekten iyi yapıyorsun. Bana bu şekilde başkası baksa... çok farklı şeyler düşünürdüm."

Sessiz kaldım ve nefes alıp verişlerimi duymamasını diledim.

"Aslında," dedim. "Benim hedefim çok başkaydı... Müsaade eder misin?" diyerek fareyi elime aldım. Fotoğrafı kendimden uzaklaştırıp Başar'ın yüzüne pudra süren genç kıza odakladım. "Ben bu güzelliğe bakıyordum. Ama sen işime tam konsantre olmuşum gibi düşünmeye devam etsen hoşuma gider."

Kafasını çevirdiğini ve dikkatle bana baktığını fark etsem de ona dönüp bakmadım. İyi kıvırmıştım. O da zaten üstelemedi ve ben seçerken yanımda sessizce durdu. Kendi beğendiklerime göre onun fotoğrafları arasında seçim yaptım.

"Uyar mı sana da? Bence bunlar gayet iyi," dediğimde sessiz kalışını *evet* olarak kabul ettim.

Ata'nın dosyasına geçeceğim sırada kapının ağzında beliren Sena buna engel oldu.

Yine tüm güzelliği ve gülen yüzüyle bakıyordu. Bunun rahatsız edici olması hakkında kendimle uzun bir sohbet etmem gerekiyordu.

"Hello yeniden!" dedi. Heyecanlı ve enerjik görünüyordu. "Neredeyse tüm ekip buradayken şu buluşma işini yapalım diyoruz. Size sormadan ayarladık ama müsait miydiniz?"

Başar hiç düşünmeden, "Ben, Deva'ya yardım edecektim. Başka zaman yapsak olmaz mı?" dedi.

Sena dudaklarını büzüp birkaç saniye düşündü. "Elbette olabilir ama herkes bir aradayken yapalım dedik. Size ayıp olmazsa biz çıksak olur mu?" diye tatlı bir şekilde sordu.

Başar'ın cevap vermesine fırsat vermeden, "Ben işimi yarın da halledebilirim ama akşam başkasına sözüm var. Sen, Başar'ı alıp gidebilirsin," dedim.

Sena kocaman gülümsedi. "O zaman ben hazırlanmaları gerektiğini söyleyeyim. Seninle de başka zaman takılırız, olur mu?" Kafamı salladığımda, o da bana el salladı.

Başar bir şey demeden ayaklandığı sırada, "Güzel kız," dedim yavaşça. "Bence elinden kaçırma."

Dümdüz bir ifadeyle baktı bana. Ne düşündüğünü delicesine merak ettiğim bir hâlde gözlerini saniyelerce gözlerime kenetledi.

Kısık bir sesle, "Sen oyunda oynamasan da oyunun içindesin, Deva. Elimin zaten dolu olduğunu sana söylememe gerek yok," dedi. Bana son bir kez baktı. "İyi geceler," dedi ve beni karmaşayla bırakıp gitti.

18. PAS

Babam hiçbir zaman evlat ayırmamıştı. Fakat Kuzey çok fazla isteği olan bir çocuk olduğundan ve ben ona nazaran bir şeyler istemek yerine kendi başıma halletmeyi seçen biri olduğum için o bazen kayırılmıştı.

Onu günlerdir görmemenin sebebi Kuzey'di. Bu yüzden de bir kereliğine beni kayırsın ve gelsin istiyordum.

"Baba," dedim konuşmamızın sonuna gelirken. "Yani daha gelme zamanın belli değil."

Ben kulüpteydim ve görüntülü konuşuyorduk. Lavaboya girmiş ve kapıyı kilitleyerek önlemimi almıştım.

Babam hafifçe tebessüm etti. "Ben de seni çok özledim, Deva. Biliyorum zorlanıyorsun ama burada işler karışık. Amcanlar hâlâ arsayı satma konusunda ikna olmadı. Benim hissemi de satın almıyorlar. Arabayı satmayı düşüneceğim ama ona da ihtiyacımız oluyor."

Kaygılarını görmesem hâlâ küçük kızıymışım gibi davranmaya devam edebilirdim.

"Burada bir sıkıntı yok, baba. Bazen annemle atışmalarımız oluyor ama onu da eve geç giderek ve evden erken çıkarak hallediyorum. Tek sorun seni çok özlemem. Sağ salim dön, gerisini hallederiz."

"Her zaman benim elim ayağın oldun, canım kızım. Seni... Seni bu duruma düşürdüğüm için affet beni. Söz veriyorum, yakında..."

Sözünü kesip, "Baba, lütfen!" dedim. "Ben ailem için yapıyorum bunu. Seni affedeceğim bir durum yok. Lütfen böyle şeyler düşünme. Amcamların hakkından gel, bana yeter," derken gülümsemeye çalışıyordum.

O da gülümsedi. "Merak etme. Ben hiçbir maçtan elim boş dönmedim. Bu maçı da kaybetmeyeceğim."

"Kimin babası be!" dediğim sırada biri kapıyı açmaya çalıştı. "Baba, ben şimdi gideyim. Bugün röportaj yayımlanacaktı, herkes gelmiştir. Seni sonra yine ararım," dedim hızlıca.

"Tamam, kızım. Koç bana taslak hâlini atmıştı. Çok iyi iş çıkarmışsın, seninle gurur duyuyorum. Kendine iyi bak," deyip telefonu kapattı.

Hemen oturduğum klozetten kalkıp kapıyı açtım. Ama gelen kimse, gitmişti. Kimseye görünmeden oradan uzaklaşıp Koç'un odasının yolunu tuttum.

Dünden beri midemde garip bir ağrı vardı. Bir şey olacakmış gibi hissediyordum. Avuçlarım terliyor, gözüm atıyor, ara ara çarpıntım oluyordu.

Kapıyı tıklatınca, Koç, "Gel," diye seslendi. Beni görünce, "Hah! Ben de tam seni çağıracaktım, Deva. Gel otur," diyerek koltuğu işaret etti.

Oturduktan sonra, "Nasılsınız? Röportaj için mi çağıracaktınız?" dedim.

"Evet, hem de başka bir sebebi var," dedi. Ellerini masasının üstünde birleşti. "Röportajı sana bırakmakla çok iyi bir karar verdiğimi gösterdin bana. Her aşaması çok iyi, çok keyifli olmuş. Ellerine sağlık."

Omuzlarım gururla kabardı. "Teşekkür ederim, Koç."

Yavaşça ciddileşen suratını görünce diğer konumuza geçeceğini anladım. "Üç haftaya maçlar başlayacak ve babanın

dönmesine daha var. Bu yüzden senin desteğine daha çok ihtiyacım olacak."

"Ne gerekirse, Koç."

"Antrenmanların sıklaşması lazım. Herkesin yeterliliklerini iyi bilmelisin. Gerekirse saha içinde ol ama bana gerekli bilgiyi ver. Ata ile de görüşeceğim. Artık herkes tam kadro, eksiksiz, bahanesiz sahada olacaklar. Baktın olmuyor, kulüpte uyuyup uyansınlar. Gitmeden hepsinin iyi olduğundan emin olmam lazım. Anlıyor musun?"

Haddinden fazla ciddi olması beni ürpertse de, "Anladım," dedim. "Elimden geleni yaparım."

"Elinden gelenin fazlasına ihtiyacım var, Deva. Babanın ani gidişi, benim başka işlerimin çıkmasıyla takım çok boşladı. Sen çabalıyorsun ama yetmiyor. Sana tam yetki veriyorum. Hepsini ipe dizmen gerekse de yola gelmelerini ve potansiyellerini göstermelerini sağla. Bu bir emirden çok rica."

"Bu takım benim işim değil, babamın kısa süreliğine de olsa gözü gibi baktığı emaneti. O yüzden sizin de onun da yüzünü kara çıkarmayacağım, Koç. Bugün neler yapmam gerektiği üzerine çalışır, yarın size gerekli bilgileri veririm."

Biraz da olsa rahatladığını hissettim. Arkasına yaslanıp derin bir nefes verdi.

"Şimdi bana son zamanlarda neler olduğundan bahset. Özellikle kadın voleybol takımıyla olan şu geceden bahset," dedi.

Yaklaşık bir saat kadar, yakın geçmişte olanlardan konuştuk. Sohbet bittiğinde aklıma Başar gelmediği için kendimi iyi hissediyordum. İşime odaklanmak aklımdaki karışık düşünceleri atmamı sağlamıştı.

Koç'un yanından ayrıldığım birkaç saattir bilgisayar başında takvimleri ayarlamakla uğraşıyordum. Bunu yapmak kolay gibi gözükse de değildi. İnsan sayısı artınca etmenlerin farklılıkları da artıyordu. Önceden yapılan takvimlerden kopya çeksem de yine de oldukça zorlanıyordum.

"Kolay gelsin," diyen sese doğru kafamı kâğıtlardan kaldırdım. Ata elindeki iki kahveden birini bana uzattı. "Duydum ki birisi Koç'un gazabına uğramış. Aynısı benim de başıma gelince birbirimize destek olalım dedim." Yanıma oturdu. "Ne durumdasın?"

Sesimden yorgunluk akarken, "Planları çıkartıyorum," dedim.

Ata bulunduğu konumu hak eden biriydi. Bu yüzden, "Ben izinleri, müsait günleri falan ayarlayayım. Sen de tam kadro gelinecek günleri belirle," demesi beni şaşırtmadı.

"Sağ olasın ya, çok makbule geçer," deyip payıma düşen kısmı yapmaya koyuldum.

Kulüpte bugün gereksiz bir sessizlik vardı. Bunun sebebi bizim bulunduğumuz tarafın sahalara uzak olması da olabilirdi pek tabii ama içimde de garip bir sessizlik vardı. Sanki iç sesimi kaybetmiştim.

Ata'nın getirdiği kahveyi yudumlarken duruşumu değiştirdim. Sağ bacağımı sol dizimin üstüne atıp sandalyeye yayılarak oturdum.

Arada bir burnumu çekmeyi, dilimi dişlerime değdirerek birtakım değişik sesler çıkartmayı hiç ihmal etmiyordum.

Aklıma bir anda Kuzey'in her gece uyumadan önce Buse meselesiyle ilgili attığı mesajlar düşünce bunu fırsat olarak görüp oltamı attım.

"Çok yoruldum ya," diyerek gerindim. "Keşke biz de üniversiteli olsaydık. İş hayatı gerçekten sanılandan daha zormuş. O zamanlar ne güzel yan gel yat Osman'mış da biz fark edememişiz. Şimdi kardeşim Kuzey'e bakıyorum. İşi gücü bir eğlenceden bir eğlenceye koşmak."

Ata imrenir bir sesle, "Buse de aynı şekilde. Onun bugün ne giyeceğim derdi kadar önemli bir problemi var. Kimseyle pişti olmamalı mesela," dedi.

Güldüm. "Kızlar başka tabii ama onlar için daha zor. Gittikleri yerlerde hep iti kopuğu oluyor. Aman diyeyim nereye gidiyor ne yapıyor hep bilgin olsun... Sanırım onlar Kuzey'le aynı okuldalardı. Kuzey'den biliyorum ben. Ara sıra partilere uğradığını ve hiç tekin olmayan yerler olduğunu söyledi."

Ata kafasını bilgisayardan kaldırıp tüm dikkatini bana verdi. "Gerçekten mi?" dedi ilgiyle. "Buse bana nereye gittiğini söyler hep. Her aradığımda da açar. Şimdiye kadar beni merakta bırakacak bir şey yapmadı. Yarın akşam bir yere gidecekmiş mesela, dün akşam mesaj atmış."

"Bro," dedim. Yüzümde manidar bir sırıtış vardı. "O partiden haberim var, Kuzey de gidecek. Ama duyduğuma göre normal tiplerin geldiği bir yer değilmiş..."

Kaşları havalandı. "Ciddi misin sen ya? Öyle bir yere gitmez ki Buse. Hatta özellikle kaçınır. Haberi yoktur belki de." Düşünceli bir şekilde ensesini kaşıdı. "Ne yapsak ki? Arayıp söylesem mi? Onun hayatına karışmamaya çalışırım ama kardeşimi bile bile de oraya gönderemem."

"Birader, bir sakin ol," dedim rahat bir ifadeyle. "Şimdi kıza gitme dersen muhtemelen geri teper. Bence sen arkadaşlarıyla da iletişim hâlinde ol. Kısıtlamak bu gibi anlarda işe yaramaz. Arkadaşlarından da bilgi alırsan için rahat eder."

"Arkadaşlarını tanıyorum ama Buse'ye söylemeden onlarla iletişime geçmemi iyi karşılamaz. Hak da veririm yani, özel hayatını ihlal etmiş olurum. Hay anasını satayım ya! Haberimiz yokken neler oluyormuş," diye hayıflandı.

Düşünüyor gibi birkaç saniye bekledim.

"Aklıma bir şey geldi ama bu Kuzey'in hiç hoşuna gitmez eminim. İstersen Kuzey sana haber verir. Buse'ye göz kulak olur. Tabii ki aklı başında bir kız olduğunu anladım ama ne olur ne olmaz diye," dediğimde, balığın oltaya geldiğini hissetmiştim bile.

Ata'nın gözleri irileşti. "Daha iyi bir fikrim var. Buse'yi uzaktan takip etmesi bana iyi bir fikir gibi gelmedi ama arkadaş olurlarsa eğer içim gerçekten rahat eder. Ben Buse'yi bir şekilde ikna ederim de sen Kuzey'den rica edebilirsen?"

Boğazımı temizleyip hiç anlamamış gibi, "Neyi?" dedim.

"Buse'yle arkadaş olmasını. Kardeşim diye demiyorum ama gerçekten çok arkadaş canlısı biridir. Kuzey'le birkaç dakika otursalar eminim hemen kaynaşırlar. Ne dersin, Kuzey tamam der mi sence?"

Tamam demek ne demekti? Buse'nin b'sini duyduğunda gerisini dinlemezdi bile.

Kuzey bunu duysa üç gün şükür namazı kılardı.

Hatta yetmez bir hafta da oruç tutardı.

Bilmem der gibi dudaklarımı büzdüm. "Yani pek sanmıyorum ama sorayım. Böyle emrivakilerden hiç hoşlanmaz normalde. Belki ben rica edince beni kırmaz..."

Ata minnetle gülümsedi. "Sana borçlanmış olurum, Deva," dedi içten bir sesle.

Sırtına iki defa vurdum. "Lafı bile olmaz."

Bunu da hallettiğime göre işime motive olmuş bir şekilde dönebilirdim. Gerçekten ismimin hakkını veriyordum.

Ben Deva'ydım ve herkese iyi geliyordum.

Kendin hariç deme sakın.

Tüm işlerim bittiğinde saat sekize geliyordu. Yarım günden fazladır çalışmanın getirdiği yorgunluk, uykumu getirmişti. Ata iki saat kadar önce çıkmıştı ve bana gerçekten çok yardımcı olmuştu. Onun hazırladıklarını da programa eklediğimde işim bugünlük bitmişti.

Kulüpten yavaş adımlarla çıktım. Otobüs durağına on dakika yürümem gerekiyordu ama tek bir adım atacak hâlim yoktu. Keşke bu kulüpteki oyuncular kadar iyi kazanıyor olsaydım. O

zaman bir araba alabilirdim. Güzel bir hayaldi. Sıcacık arabama binip eve gitmek kim bilir nasıldı.

Ayağımı sürüye sürüye karşıya geçmeye çalışırken sol tarafımdan gelen yüksek sesli korna sesiyle yerimden sıçradım.

"Senin ben! Dümbük!" diye bağırarak el kol yaptım. "Burası yaya geçidi, sığır herif! Ne kornoya asılıyorsun?! O kornayı senin bir tarafına..."

Ağzıma geleni söylemeye devam ederdim, eğer açtığı camdan kafasını uzatan Başar olmasaydı.

"Deva, iyi misin?" diye sakince sordu.

İyi değildim. Sırf korktuğum için değil, tüm bağırmalarımı kendi ses tonumla yaptığım için. Beni duymuş muydu? Duymamıştı, değil mi?

"Bir şeyler söyledin ama müzik açıktı seni duyamadım. Beni fark et diye kornoya bastım," dedi. "Korkmadın, değil mi?"

Öylesine rahatladım ki bunu kelimelere dökemezdim.

"Tabii ki korktum! Sülaleni elden geçiriyordum!" diyerek ona sinirle bakmaya devam ettim.

Uzaktan da olsa gülümsediğini gördüm. "Kusura bakma o zaman. Atla da bırakayım seni. Eve gidiyordun, değil mi?"

Bu teklife hayır demem imkânsızdı. O kadar yorgundum ki, kucağında taşımayı teklif etse dahi geri çevirmezdim. O yüzden sessizce sağ koltuğa oturdum.

İlerlemeden önce, "İyisin, değil mi?" diye sordu.

"Abartma, birader. İyiyim işte, devam et," diye geçiştirdim. Sağ olsun, uykum açılmıştı. "Sen bugün kulüpte miydin?"

"Aynen ama bir uğrayıp çıktım. Bakmam gereken bir şey vardı da," dedi. "Sen ne yaptın? Koç da bugün kulüpteymiş. İş mi yığdı sana?".

Onunla konuşmayı seviyordum. Enerjisi hoşuma gidiyordu.

Arabanın içine sinen parfümü, dikiz aynasına astığı basketbol topu şeklindeki araba kokusu, müzik listesinde çalan Taylor

Swift şarkısı, arka koltuktaki forması, kıvırcık saçlarının yüzüne dökülmesi...

Sorusuna, "Biraz öyle oldu," diye cevap verdim. "Aslına bakarsan bayağı yorucu bir gündü. Eve gidip öğlene kadar uyumayı istiyorum ama bu mümkün değil. Koç hepinizi hizaya dizmemi istiyor."

Kafasını bana çevirdiğini hissettim. "Bence doğru kişiye doğru görevi vermiş. Benim payıma düşen bir şey var mı?"

"Sözümden çıkmamak dışında mı? Hayır yok."

"Biliyorsun ki uysal biriyimdir," demesi, bana Sena'yı hatırlattı. Onun durmadan "biliyorsun" demesi canımı oldukça sıkmıştı. Acaba o gece neler yapmışlardı? "Sezai abiden haber var mı? O ne zaman dönüyor?"

Kafamı ona çevirdim. "Merak etme. Yakında tekrar başınıza gelecek. Ben de onun gelişiyle beraber sizlere veda edeceğim."

Sesimdeki o hüznü gripli tonla bile bastıramamıştım.

"Bunu istemediğimi biliyor olman lazım. Herkes sana alıştı."

Gözlerimi yüzüne diktim. "Sen?" dedim pervasızca. "Sen de alıştın mı?"

Kırmızı ışıkta durdu. Ellerini direksiyondan çekip kucağına koydu. Kafasını ağır hareketle bana doğru çevirdi. "Bunu daha önce de söyledim ama... Gariptir ki sanki uzun zamandır hayatımdaymışsın gibi hissediyorum. Seni babanın yanında gördüğümü hatırlamıyorum ama sanki görmüş gibiydim de... Aslına bakarsan seni çok iyi tanıyor ama hiç tanıyamamış ve hatta tanıyamayacakmış gibi de hissediyorum. Farklı birisin, Deva. Bunu birkaç defa sesli ve çok defa sessiz dile getirdim ama beni düşünmeye itiyorsun."

Beni düşünmeye itiyorsun ne demekti ki?

Evrenin sırrını mı düşünmeye itiyordum mesela? Ya da küresel ısınmayı? Kadın haklarını mı düşündürtüyordum ben? Neydi düşündüğü?

Işık yandı ve o ilerlemeye başladı. Ben ise önüme döndüm. Söylediklerini farklı yormamaya çalışırken sessizce durdum.

Saçma bir şaka yapıp bu anı mahvetmek istemiyordum.

Anlamadığımı söyleyerek açıklamasına fırsat veremezdim. Duyacağım şeyden korkuyordum.

Ben ne yaptığımı bilmiyordum.

"Bu saatte ne trafiği ya?" diye söylenerek aramızdaki sessizliği bozdu. Aslında biraz sonra bizim sokağa girecektik. Gelmiş sayılırdık. "Zaten inanılmaz acıktım. Daha markete uğrayacağım. Yemek yap, ye diyene kadar açlık falan hak getire..."

"Dışarıdan söylesene?"

İstemediğine dair bir ses çıkardı. "Her gün dışarıdan yediğimde midem bozuluyor. Hem sağlıksız. İçine ne koydukları belli değil. İmkânım olsa her gün ailemin yanma gidip annemin yemeğini yiyeceğim." Bana yandan bir bakış attı. "Sen şanslısın, kıymetini bil."

Bu arada bizim evin önüne geldik sayılırdı. Ve ben aklımdan geçeni söylememeli, çenemi kapatmalıydım. Bana bunu söyletmek için alttan alttan uğraşmış olduğunu düşünsem de içim el vermemişti.

"Yukarı gelsene, beraber yemek yeriz," deyiverdim. "Senin annenin yemeklerine benzer mi bilmiyorum ama benim annem de güzel yemek yapar."

Bunu duymayı beklemiyormuş gibi bakması içimi daha da sızlattı. "Zahmet vermeyeyim? Hem annenlerin de haberleri yok. Rahatsız olurlar şimdi."

"Yok ya, ne olacak?" dedim rahat bir şekilde. Ama içimde fırtınalar kopuyordu. "Sen arabayı park edip üçüncü kat 18 numaraya gel. Ben de sen gelene kadar anneme misafirimizin geleceğini haber vereyim. Ama buraya park etme. Binadakiler yabancı arabayı hiiiç sevmez. Sen iki alt sokağa park et. Hadi görüşürüz!"

"Tamam o zaman," dediğinde, arabadan kendimi dışarı atar gibi indim.

Bazen düşünmeden hareket ediyordum. Bu da o anlardan biriydi. Annemlerin yanında hiç erkek gibi davranmamıştım. Annemler de bana öyle davranmamıştı. Evin hâli ne durumdaydı, ortalıkta yalanımı ortaya çıkartacak bir şeyler var mıydı ve en önemlisi annemler rol yapabilecekler miydi?

Merdivenleri üçer beşer çıkarken binada kimseyle karşılaşmadığım için şükrediyordum. Bir yandan anahtarla kapıyı açmaya çalışırken bir yandan zile basıyordum.

Annem kapıyı telaşla açar açmaz, "Ne oldu? Neden alacaklı gibi..." dediğinde sözünü kestim.

"ACİL ALARM! Misafirimiz var!" dedim ve kendimi içeri atarak kapıyı kapattım.

19. PAS

Annem, "Ne oluyor?!" diyerek peşimden gelirken ben odama hızlı bir giriş yaptım.

"Takımdan Başar geliyor. Nedenini nasılını sorgulama ve etrafta açığa çıkacağım ne varsa kaldır!" derken bulduğum her şeyi dolaba sıkıştırıyordum. Odamın "kız odası" gibi görünmemesi benim için şu anki en büyük artıydı. Yıkanmış, katlanmış ve yatağımın üstünde duran iç çamaşırlarımı çekmeceye tıkıştırdım. "Bana erkekmişim gibi davranman lazım, anne. Kesinlikle ağzından bir şey kaçırmaman gerek. Anladın mı?"

Annem şaşkın ve garip bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. "Deva beni korkutuyorsun."

Onu omuzlarından tuttum ve nefes nefese bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Başar, babamın takımında. Benim erkek olmadığıma dair şüpheleri var. Onu eve davet ettim. Çünkü..." Yutkunma ihtiyacıyla es verdim. Çünkü *kıyamadım.* "Çünkü daha da şüphelenecekti."

Yerdeki terliklerimi görünce hemen onları elime aldım. Her ne kadar annemin bana tüylü terlik almasına laf etmiş olsam da çok rahat oldukları için onlardan vazgeçemiyordum.

Ben koşarak salona geçerken annem de peşimden geldi. Ortada şüpheleneceği ne varsa hızlıca kaldırmaya başladım.

"Ne zaman gelecek bu çocuk?" diye sordu annem. Bu anda zil çalınca göz göze geldik. "Bana gelenin o olmadığını söyle, Deva!"

Bir kapıya bir anneme baktım. "Bu saatten sonra iki tane oğlun var anne. Sakın ama sakın hiçbir şey belli etme. Tamam mı?"

"Allah seni bildiği gibi yapsın, Deva!" dedi kınayıcı bakışlarıyla. Üstündeki ev kıyafetlerine baktı. "İnsan önceden haber verirdi, değil mi kızım? Ben ne yaptım da böyle oldu, bilmiyorum ki?!"

"Ya ben ne yaptım ya? Sanki keyfimden erkek kılığına girdim ya?! Oğlunla kocan için yaptım ya! Hayret bir şey ya!" Stresren ya'lı cümleler kurmaya başlamıştım. Kapıyı açmak için hareketlendim. "Bana *kızım* deme sakın. Yine *kızım* dedin ya! Baktın yapamıyorsun, konuşmayıver. Annem dilsiz derim. Aman zaten bir sürü yalan söyledik, bir de bu olsun..."

Annem bana büyük bir sinirle baktı. "Saçma sapan konuşma da aç kapıyı, adam dışarıda ağaç oldu."

Derin derin nefesler alarak kapıyı açtım.

Başar güzel tebessümüyle kapıda bekliyordu. Beni görür görmez hızlıca, "Deva, bak ben ayıp ediyorum," dedi. "Gelmeyeyim ben, böyle emrivaki olacak. Başka zaman..." demeye kalmadan annem yanımıza geldi.

Annem biraz önce bana çemkirmemiş gibi tüm sevimliliğiyle, "Oğlum, kapıda kalmışsın. Lütfen geç içeri," diyerek kapıyı iyice araladı.

Başar mahcup bir şekilde içeri girmeden önce ayakkabılarını çıkardı, sonra da eline alıp içeriye koydu. Ve bunu yaparak annemin en büyük kanayan yaralarından birine parmak basmış oldu. Kibar bir şekilde annemin elini öptü. "Aniden gelip rahatsızlık vermedim umarım," dedi.

Bu sırada annem bana *gördün mü* bakışları atıyordu. "Öyle şey mi olur, evladım? Ne rahatsızlığı? Lütfen bak alınırım," dedi.

Ona içeriyi işaret ederken bana terlik vermem için kaş göz yapıyordu.

Sanırım hâlâ anlamamıştı. Ben erkektim. Hiçbir zaman Kuzey'in misafirlere terlik verdiğine şahit olmamıştım.

Annemin beni çimdiklemesinden kaçarak salona girdim. "Başar, böyle otur, bro," dedim. O tekli koltuğa ben de onun karşısına oturdum. Onu evimde görmenin verdiği farklı hisle baş etmeyi denedim. "Aç mısın, hemen yemeğe oturalım ister misin?"

Kapının ağzında bekleyen anneme kaçamak bakış atan Başar, "Yok ya, çok aç değilim. Hem daha yeni geldik," dedi.

Utandığını görmemek imkânsızdı. Bu keyfimi yerine getirmeye yetti. Bu hâlini saatlerce izleyebilirdim, çok sevimli görünüyordu.

Rahat bir ifadeyle, "Anne, yemek hazırsa biz yiyelim mi? Kuzey kim bilir ne zaman gelir," dedim.

Annem yukarı kalkmış kaşlarıyla bana bir şey anlatmak istiyor olsa gerek, öylece duruyordu.

"Ben bugün yemek yapmamıştım," deyince ağzım açık kalakaldım. Gülmekle yok olmak istemek arasında gidip geliyordum. Annem artık Başar'dan daha mahcup duruyordu. "Deva son zamanlarda evde yemek yemiyor. Benim de biraz işim vardı. O yüzden Kuzey'e dışarıdan yemek almasını söylemiştim."

Başar'ın gördüğü mahcup ve üzgün bir kadındı. Benim gördüğüm ise sinirden beni çıtır çıtır yiyecek olan o kadın.

Ben ne diyeceğimi bilemediğim için sessizce kalırken, Başar, "Hiç sorun değil. Önemli olan yemek değil, beraber geçirilen vakit. Ben bir aile sıcaklığı arıyordum zaten, yemek değil," dedi.

Annem biraz sonra ortada bir aile kalmayacakmış gibi bakıyordu.

"Çok mahcup oldum şimdi," dedi annem. "Kuzey'e söyleyeyim de biraz fazla alsın. Lütfen kusura bakma, evladım. Haberim olsaydı ben sana sultanlar sofrası kurardım."

Başar'ın, "Asıl siz kusura bakmayın. Çat kapı gelen benim," demesi, anneme fayda etmiyordu. İçeri gitmeden önce bana kafasıyla *gel* işareti yaptı.

"Hiç haberim yoktu ya, kusura bakma... Biraz erkenden haberim olsaydı annem hazırlardı bir şeyler," dedim. Ayağa kalktım. "Şimdi önceden haber vermedim diye benim ağzıma edecek. Annem için misafirleri kutsaldır. Onun kutsallığına zeval getirmiş oldum."

"Kadın üzüldü gerçekten. Ne yapsam başka zaman mı gelsem?" dediğinde, ona elimle *dur orada* işareti yaptım.

"Birader tamam, abartma, sanki ne oldu ya? Sen otur, ben hallederim şimdi. Altı üstü bir yemek ya, ne olacak?" Elimi *boş ver* der gibi salladım. "Kuzey kesin Hatay usulü tavuk döner almıştır. Ben çok severim bol soslu, mis gibi. Sen onu bir ye, çözülürsün."

Başar cevap vermedi. En az annem kadar gergin görünüyordu. Salonda onun şüpheleneceği bir şey bırakmamış olmak için dua ederek mutfağa geldim.

Telefonda konuşan anneme, "Anne," diye seslendim.

Annem bir anda bana arkasını döndü ve sinirle baktı. Bazı anlarda çok korkunç olurdu, bu an da o anlardan biriydi. Sinirden kabarmış saçları, kızarmış yüzü ve kocaman olmuş gözleriyle Deccal 5'te oynasa yadırgamazdım.

"Birazcık da patates kızartması al yanma. Bir de meze olarak neleri varmış sor," dedikten sonra, telefondaki kardeşimin cevabını dinlemeden kapattı. "Ben şu an cidden sana inanamıyorum. Bizi ne duruma düşürdün, Deva! Çocuğa ne kadar ayıp oldu, farkında mısın kızım sen?"

Ona doğru yaklaşıp kısık bir sesle, "Sesini alçalt! Duyacak *kızım* dediğini!" dedim. "Ya anlatamıyor muyum ben ya? Elimde olmadan gelişti bir şeyler. Bir gün de misafire dürüm ikram edelim, ne olacak ya?! Benim yakalanmamdan daha mı mühim bu konu? Ana konumuza odaklanmayı dener misin?"

Kaşları olabildiğince çatıldı. "Sen onu çocuğu salonda tek başına bırakmadan düşünecektin. Konsolun üstündeki fotoğraflarımızdan haberin var mı? Sana kaş göz yapıyorum ama anlamıyorsun ki! Aklın beş karış havada!"

"Hasiktir!" dedim elimle ağzımı kapatıp. Annem bana kınayıcı şeyler söylerken ben apar topar salona geldim.

Başar aynı yerde oturuyordu ama gözleri fotoğrafların olduğu yerdeydi. Ellerimi birbirine çarptım. "Haydi bakalım benim odama gidelim," dediğimde kafasını ağır hareketlerle bana doğru çevirdi. Teklifimi yadırgamıştı. "Annem burayı süpürecekmiş ama söylemeye çekiniyor. Benim odamda takılalım biraz. O da yemek gelene kadar süpürsün. Yoksa sen gidince ondan emdiğim sütle beni boğmayı düşünüyor."

Başar gülümseyerek ayağa kalktı. "Bir an ahlaksız teklifte bulunduğunu sanmıştım."

Aklıma gelmesin diye uğraşıyordum. Bu yüzden kafamı karıştırmamalıydı.

Söylediğine iğreniyormuş gibi bir tutum sergiledim. "Yok kardeşim, ben kızlardan hoşlanıyorum demiştim ya? Odam şurası." Buz tutmuş ellerimle odamın kapısını açtım. "Biraz dağınık ama kusura bakma. Sen geç şu sandalyeye otur."

Odaya göz gezdirerek, gösterdiğim yere oturdu. Uzun boyundan dolayı çok yer kaplıyordu. Onun bacaklarına çarpmadan yatağımın olduğu tarafa geçmeye çalıştım.

"Bugün inanılmaz bir gündü ya, bayağı yoruldum," deme sebebim, dikkatini odamdan kendime çekmekti. "Ata olmasa ayvayı yemiştim."

Fakat Başar dikkatini bana vermek yerine dolabıma bakarak merakla, "Burası senin odan mıydı?" diye sordu.

Kalbim ağzımda atarken oturduğum yerde dikleştim. "Neden sordun?" dedim.

"Şurada kadın iç çamaşırı gördüm sanki," dedi. Parmağıyla dolabımın kapalı olduğunu sandığım kapağını gösterdi. "Bak, tam şurada."

Beyaz dolabımın kapısından sarkan siyah sütyenimle göz göze geldiğimde aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Merve'ye kaç defa bir şeylerini bende unutma dedim ama yok anlamıyor. Ben de annem görmesin diye bir yerlere sıkıştırıyorum." Hemen ayağa kalkıp onu dolabın en arkasına doğru fırlattım. "Bilirsin aile evinde yaşıyorsan kız arkadaşının eve gelmesi biraz sorun olur hep. Merve de biraz takıntılı. Başka kız gelirse diye her geldiğinde bir şeylerini bırakıp gider."

Başar sadece kafasını salladı. İnanmış mıydı, anlayamıyordum. Dümdüz, mermer gibi bir suratı vardı.

Hızlıca odaya göz gezdirdim ama gözüme başka bir şey çarpmadı.

Bir süre sessiz kaldığımız sırada içim içimi yese de belli etmedim. Arada telefonuma bakıyor, komik bir şey konuşuyormuş gibi gülüyordum. Saçmaladığımın da farkındaydım ama kendimi durduramıyordum.

Neden konuşmuyordu ki? Odama böylesine dikkatle bakarken ne düşünüyordu? Gencecik yaşımda kalpten gidiverecektim!

Bir anda, "Ee birader, ne var ne yok? Hazır mısın maçlara?" dedim. Başar *bilmiyorum* der gibi hafifçe omuz silkti. "Bana soracak olursan biraz spor işini sıklaştır. Daha da hızlanman lazım senin. Takımın sayı alma oranı artar böylelikle."

Doğrulup bana dikkatle baktı. "Haklısın da hepsi bir arada bazen çok yorucu oluyor. Hem daha ne kadar sıklaştırabilirim, bilmiyorum. Antrenmanlar da artınca haşatım çıkıyor."

"Takım oyununda sıkıntı yok senin. Ama hızlanman gerçekten önemli. Bu yüzden yeni programı ona göre yaptım. Sen iki antrenmanda yoksun, onun yerine spordasın... Emirhan'ı da antrenmana yazmam gibi. O da biraz antrenmanı boşluyor."

"Yarından itibaren mi başlıyoruz yeni programa? Koç onay verdi mi?"

Kafamı sağa sola salladım. "Gelmeden önce gönderdim ona. Baktıktan sonra bana döner, ben de gruptan paylaşırım." Yarım ağız gülümsedim. "Bu sefer elimi üzerinizden çekmeyeceğim ama. Koç sıkı tembihledi. Az biraz yedim sizi."

"Koç'la iyi anlaşıyorsunuz. İçimden bir ses diyor ki Sezai abi geldikten sonra da Koç senin kalmanı isteyecek," dedi.

Temiz kalpli adamdı, içine doğmuştu.

"Öyle bir şeyler çıtlattı ama benim başka planlarım var. Yani babam gelince benimle yollarınız ayrılıyor."

Şaşkınlığını gizlemeden, "Kalmak isteyeceğini düşünmüştüm," dedi.

Dilimi dişlerime sürterek *hayır* der gibi bir ses çıkardım "Yok ya, ben biraz bunaldım burada. Kariyerime böyle bir yerde başlamak bana iyi gelmedi. Kendimi hep diken üstünde hissediyorum."

"Mutlu görünüyordun. Koç da seni sevmişe benziyordu. Neden diken üstünde hissediyorsun? Bilmediğim bir şey mi var?"

Anlatsam destan olur da gönül razı değil be Başar.

Kapının çalmasıyla Kuzey'in geldiğini anladım. Konunun uzamayacak olması beni rahatlatmıştı. "Büyük başın derdi de büyük olur demişler. Yani sorumluluk fazla olunca kendimi huzursuz hissediyorum ben..." Kapının önüne geldim. "Ben bir Kuzey'e bakayım. Açlıktan midem ağrıyor ya. Gel, salona geçelim."

Açlıktan mı yoksa gerginlikten mi, bilmiyordum. Midem gerçekten ağrıyordu. Kuzey'in sinsi sinsi sırıtan suratını görünce salonun ortasına kusacağım sandım.

"Kuzey, hoş geldin, abim. Bak tanıştırayım seni. Başar," deyip, kardeşime gülerek bakan Başar'ı işaret ettim. "Kardeşim Kuzey."

"Memnun oldum," dedi Başar.

Kuzey eşek ağızlısı ise, "Ben daha çok memnun oldum, Başar abi. Yakından daha yakışıklıymışsın. Vallaha bak bak bitmiyormuşsun... Maşallah maşallah! Sana hayranım ben abi. Ablam senin kıvraklığından bahsedir dururdu," dedi.

Ablan kadar başına ben düşeyim, Kuzey!

Başar önce teşekkür etti, sonra da, "Ablan mı var?" diye sordu.

Bunu kaçıracağını düşünmemiştim zaten. Sahada hiçbir pası kaçırmayan bir adam bunu es geçemezdi tabii ki.

Kuzey salaklığım fark ettiğinde afallasa da bunu hemen toparladı. "Ablam gibi gördüğüm bir kuzenim var da. O senden bahseder dururdu," deyip masayı işaret etti. Lafı değiştirdiği belli olsa da, "Yemeğe geçelim mi? Biraz beklettim sizi ama anca gelebildim," deyince, Başar gerçekten aç olsa gerek gömleğinin kollarını sıvazladı.

"Ben ellerimi yıkayabilir miyim?" deyince annem ona lavaboya kadar eşlik etti.

Hemen Kuzey'e yaklaşıp kolunu sıktım. "Ulan eşek herif! Daha ilk konuşmada nasıl pot kırabilirsin?!"

"Abla ya!" dedi, kolunu tuttu. "Heyecanlandım, ne yapayım? Başar Korkmaz evimizde! İnanabiliyor musun?" Sesini alçaltması için yeniden kolunu sıktım. "Ya tamam tamam! Seni de böyle görmek, ne bileyim, şey gibi..."

Gözlerimi irileştirerek, "Ne gibiyse ne gibi! Sakın ama sakın saçma sapan bir hareket yapma. Yoksa Buse'yi rüyanda görürsün," dedim.

Burun kıvırdı. "Sanki başka bir yerde görebiliyorum. Haftalardır bir şey yaptığın yok."

"Hallettim, geri zekâlı! Ama şimdi anlatamam. Sadece ablana güven ve benim sinirimi bozacak bir şey yapma!" dediğim sırada annemlerin geldiğini gördüm. "Hadi masaya geçelim ya, karnım kazındı."

Kuzey önce *hallettim* dememe sonra da bir anda role girmeme şaşırdı kaldı. Bir süre olduğu yerde hareketsizce durdu.

Başar, "Zahmet verdim size de," diyerek masaya oturdu. Annem elini onun omzuna koydu. "Aşk olsun, Başar. Ne zahmeti? Hep beraber yiyeceğiz işte," dese de Başar hâlâ çekingen duruyordu.

"Abartma be oğlum. Kuzey bir döner de sana aldı yani, ne var?" deyip önümde duran dönerden kocaman bir ısırık aldım. Ağzım doluyken, "Afiyet olsun herkese," dedim.

Başar kibardı. Benim gibi bir hödüğe nazaran nazikçe ısırdı. Lokmasını yuttuktan sonra da, "Adım Kuzey demiştin, değil mi?" diye sordu.

Kuzey heyecanla, "Evet, benim," dedi.

"Senin de abin gibi ilgin var mı basketbola?" diye sordu.

Benden abi olarak bahsedilmesine henüz alışabilmiş değildim.

Kuzey kafasını hızlıca aşağı yukarı salladı. "Ben daha çok futbolla ilgileniyorum ama evet, var sayılır. Okulumun olmadığı zamanlarda sık sık gelirdim maçlarınıza. Şimdi dersler falan derken biraz uzaklaştım. Hatta senin imzaladığın bir formam bile var. Tabii abim benden daha iyi bu konuda. O yüzden babamın yerine o bakıyor."

Başar'ın çatılan kaşları ve kısılan gözleriyle bir şey söyleyeceğini hissettim. "Yanlış hatırlıyorum sanırım ama... Sezai abinin bir kızı ve bir oğlu yok muydu?"

Annem şiddetle öksürmeye başladı.

Hemen ayağa kalktım ve onun sırtına vurdum. "Anne, yukarı bak. İyi misin? Sakin ol," derken *bir şey yok* der gibi gülümsemeye çalışıyordum. "Ağzında lokma varken neden konuşmaya çalışır, hiç anlamam. Hay Allah, gerçekten ya! Nefes alsana, anneciğim! Al ver, al ver! Allah Allah neden böyle oldun ki sen? Yavaş ye diyorum ama hiç anlamıyor. Yemek kaçıyor mu, canım?"

Sırtına vururken bir yandan da annemi omuzlarından sarsıyordum.

"Abi, yavaş olsana. Kadını bir bırak," diyen Kuzey anneme su uzatıyordu.

Ben yerime oturduğumda annem tiz bir sesle, "Kusura bakmayın, bir anda boğazıma kaçıverdi," dedi. Belli etmemeye çalış dedikçe herkesin beni afişe edesi gelmiş gibi bir geceydi. "Evet, Sezai'nin kızı gibi gördüğü biri var. Sanırım sen onu hatırlıyorsun."

Başar, "Olabilir, evet. Maçlara gelir miydi? Sanki onu görmüş gibiyim," dedi.

Gözlerim fotoğrafların olduğu konsola gitti. Allah'tan annem fotoğrafları kaldırmıştı.

"Doğru hatırlıyorsun. Ara sıra onu maçlara götürürdü. Ama kız biraz dik kafalı olduğundan Sezai'yle arası açıldı. Bu yüzdendir de uzun zamandır görüşmüyorlar. İnan zaten böylesi daha iyi oldu..." diyen annem bir anda yalanda çığır mı açmıştı yoksa doğruları mı söylüyordu, anlayamıyordum.

Bir şey söylemeyen Başar dürümünü yemeye devam etti. İçten içe inanmadığını düşünüyordum. Benden şüphelendiğini biliyordum. Ve bütün noktaları birleştirince gerçeğe ulaşacağına emindim.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Anlamamalıydı.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Anlamalıydı.

Eğer kalbimin ağzımda atmasının tek sebebi gerçeklerin ortaya çıkma korkusu olsaydı bunun için deli gibi uğraşırdım.

Kalbim, benim evimde, benim ailemle oturuyor, beraber yemek yiyor oluşumuzdan dolayı da böylesine hızlı atıyordu.

Bu sebeple hem anlamalı hem anlamamalıydı. Biri bir şey yapmalı ve beni durdurmalıydı.

Kuzey'in Başar'a idolünü sormasıyla başlayan muhabbetin konusu siyasete gelince bile benim dudaklarımdan tek bir kelime dökülmedi. Başar'ı bir daha görmek istememekle yanımdan

ayrılmamasını dilediğim iki ayrı nokta arasında sıkışıp kaldığımdan olsa gerek, sessizliğim sadece onu uğurlarken bölündü.

Ara ara kırılan potlar olsa da geceyi açığa çıkmadan bitirebilmiştik.

Kapının önüne Başar'ı uğurlamak için geldiğimiz sırada samimi bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim bu gece için," dedi. Elini uzattı. Sıkmamı istiyordu ama ben ona sarılmak istiyordum. Ama elini sıkmakla yetindim.

"Ne demek biraderim, arada yine gel. Bizimkiler de seni çok sevdi," dedim.

"Gelirim inşallah. Ama sormadan edemeyeceğim. Gelmem seni rahatsız mı etti? Biraz durgunlaştın gibi geldi de," diye sormasıyla mutsuzluğu beş yüz metre ileriden belli olan suratımı düzelttim.

"Saçmalama ya, olur mu öyle şey? Çok önemli değil tabii ama Merve canımı sıktı biraz. O herifin rahatsız etmesinden sonra aramız açıldı gibi oldu. Bir de üstüne tüm günün yorgunluğu var tabii. Ondan olmuştur... Neyse ya, ben de keyifli vakit geçirdim," dedim.

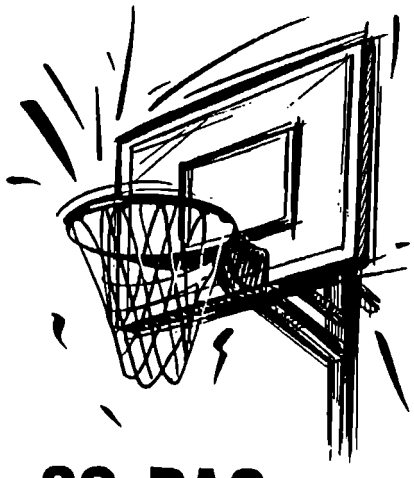
Ayakkabılarını koyduğu yerden alıp giydi. "Tekrar teşekkür ederim o zaman..." deyip birkaç saniye gözlerimin içine baktı. O bir şey söylemek istiyor gibiydi, bense ona roman yazmak istiyordum. "Ben gideyim... İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, Başar," dedim.

Binanın kapısının kapanma sesini duyana kadar, hatta belki o evine giden yolu yarılayana kadar açık kapının önünde öylece durdum.

Başlamadan bitmek böyle bir şey olmalıydı.

Bu hisle nasıl başa çıkacağımı öğrenmezsem eğer, arkama bakmadan değil kulübü, bu şehri terk etmem gerekecekti.

20. PAS

"Yeter artık, Şükrü. Sen ne sanıyorsun, senin pasların mı kurtaracak maçı, yoksa kız arkadaşının nazıyla nasıl oynadığın mı? Şunu doğru düzgün yap!" diye çıkışımla sahadaki tüm gözler bana döndü.

Şükrü telefonunu yavaşça bıraktı. Bana ters bir bakış atıp yeniden sahaya döndü. Düdüğü çalmamla ise maç devam etti.

Birkaç güne başlayacak olan turnuvadan önce yapılan son antrenmanlardaydık. Tam kadro sahadaydı. Bazı aksamalar olsa da hepsi onlara verilen plana sadık iki hafta geçirmişti. İşler istediğim gibi gidiyordu.

Sayın sen, bil ki kendim de dâhil seni de kandırmak istiyorsam her şeyin yolunda gittiğini söylerim. İnan bana hayatımda hiçbir zaman her şey yolunda gitmez.

Bazen her şeye deva olamam.

Gerginliğim takımdaki herkese yansıyordu. Şükrü'nün telefona birkaç dakika fazla bakmasının bir zararı yoktu mesela. Ya da Ata'nın sıkıştığı için lavaboya gitmek istemesi tamamen zaman kaybı değildi. Uykusunu tam alamayan Emirhan'm esnemesi beni o kadar çileden çıkartmamalıydı.

Takım kısmında her şey yolunda gitse de benim hayatım tepetaklak oluyordu.

Babam arsa işini halletti sayılırdı. Yakın bir zamanda döneceğini söylediğinde üzüldüğümü fark ettiğim o anda, ailem için yaptığım bir şey yüzünden ilk defa pişmanlık duyduğumu hissettim.

Aslına bakarsak görevimi yerine getirmiştim. Babamın kardeşim için arsayı satmasına yardımcı olmuş, onun için erkek kılığına girerek işini bir süreliğine devralmıştım.

Sorun da buydu ya. *Bir süreliğine.*

Bitsin istemiyordum.

Erkek gibi davranmaktan nefret etsem de onlara çok alışmıştım. İki aylığına da olsa onlara yardımcı olarak en güzel zamanlarımı geçirmiştim. Şimdi ise onlardan tamamen kopacaktım.

Bir daha erkek kılığına girip onları görmeyi göze alamazdım.

Bir daha kendim gibi gelip onları görmeye göze alamadığım gibi.

Yani onlarla beraber geçirdiğim son haftanın içindeydik. Kimsenin haberi yoktu ama onlara veda ediyordum.

Sessiz ve haberleri olmayan bir veda.

Bu yüzdendi gergin oluşum. Yüzümdeki o öfke, hareketlerimdeki agresifliğin sebebi hayatlarından sessizce gidecek olmamdandı.

Bana doğru gelen topu fark edince sağ elimle tutup Sinan'a fırlattım. "Başkasının nasıl oynadığına değil, kendine odaklan, Sinan. Sana bunu kaç defa daha söyleyeceğim?!" diye yüksek sesle konuştum.

Sinan topu iyi bir refleksle tuttu, nefes nefese bana baktı. "Anladım, tamam!" dedi benim gibi yüksek bir sesle.

"Bunu kaçıncı söyleyişin ama ben bir ilerleme göremiyorum. İstiyorsan çık, maçı oturarak izle. Emin ol sana çok güzel bir yer ayarlarım," dediğimde, topu bir anda sertçe yere fırlattı.

"Susayım susayım diyorum ama yeter artık! Yardımcı olmaya çalışıyor olabilirsin ama bokunu çıkarttın!" deyip üzerime

doğru yürüdü. "İstiyorsan sen git de baban gelsin! Burnumuzdan getirin bütün haftayı!" Onun bana ulaşmasına engel olan Başar, Ata ve Emirhan'ın sakin olmasına dair söylediklerine aldırış etmeden konuşmaya ve bana ulaşmaya çalışmaya devam etti. "Bu şekilde yardımcı olduğunu sanıyorsan iki aylık çalışma şeklini al ve bas git! Senin beni aşağılamana izin vermem!" derken bana büyük bir öfkeyle bakıyordu. "Bu kadarı da fazla ama artık!"

"Tamam Sinan, tamam. Bağırma, bir dur," dedi Ata. Onu zorlukla tutuyordu.

Sinan haklı olmasaydı belki ben de onun üstüne yürür, tüm gerginliğimle ne olacaksa olsun diyebilirdim. Ama haklıydı. Ben gereksizce ve zaman zaman haddim olmayarak fazlaca üstlerine gidiyordum.

Fakat onlara sebebimi açıklayamazdım. Onun da dediği gibi ben gidecektim ve babam geri gelecekti. Bunun beni ne kadar üzdüğünü hiçbir zaman bilemeyecekleri gibi beni bir daha göremeyeceklerini de bilemeyeceklerdi.

Onlara doğru yavaşça yaklaştım. "Tamam, bırakın," dedim sakin bir şekilde. Sinan hâlâ agresif bir tutum sergilediği için kimse dediğimi yapmadı. "Bırakın, sorun yok!"

Sinan onlardan sert bir şekilde uzaklaşıp bana doğru iyice yaklaştı. Bana yukarıdan bakarak, "Canıma tak ettirdin!" dedi. "Söylediklerine dikkat etmeyeceksen bu konuyu Koç'un yanında konuşalım, Deva!" diye yüzüme doğru bağırdı.

Yavaşça, "Haklısın," dedim.

Yine bağırarak bir şey söyleyecek gibi oldu. Ama *haklısın* dediğimi fark edip daha sakin bir şekilde, "Anlamadım?" dedi.

"Haklısın," dedim yeniden. "Son zamanlarda üstünüze çok geliyorum. Bu yüzden bu dediklerini hak ediyorum. Kendi içimde çözemediğim birkaç olay var. Bunun üstüne bir de maçların yaklaşması eklenince hıncımı sizden çıkarıyor gibi oldum."

Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. "Yani ne yaptığının farkındasın, öyle mi?" dedi.

Kafamı salladım. "Farkındayım ve özür dilerim. Kendimi dizginlemeye çalışacağım. Ama yine de Koç'un yanına gitmemizi istersen sana seve seve eşlik ederim," dedim.

Duymayı beklediği şeyler bunlar olmasa gerek, bariz bir şekilde afalladı. "Yok," dedi. Kafasının karışmış olduğunu görebiliyordum. "Tamam, sorun yok. Bir daha böyle bir şeyin yaşanmayacağının sözünü vermen yeterli."

"Söz," dedim.

Ellerini arkada birleştirip benden bir adım uzaklaştı. "Bir de kafanı karıştıran şey neyse söylemen yeterli. Bu kadar adamız. İllaki bir yolunu buluruz," dedi.

Keşke her şey o kadar kolay olsaydı, Sinan.

Tüm takımın bakışları bendeydi. Hepsi bir şey söylemem için bana bakıyordu. Ben de hepsiyle göz göze geliyordum ama bir tek ona bakamıyordum.

Başar'ın gözlerine bakmaktan çekiniyordum.

"Hallediyorum ben ya, boş ver," diye geçiştirdim. Sesimi daha enerjik çıkartarak, "Bu kadar mola yeter, beyler. Herkes soğumadan son periyoda çıksın, sonra doğruca duşa," deyip birkaç defa alkışladım. "En iyisiyiz, alıp geleceğiz. Hadi son bir set!"

Şükrü, "Ben de o özrü alacağım senden," diye dalga geçerek konuşunca son zamanlarda canına okuduğum kim varsa onlar da aynı şeyi söyledi. Hepsine gülerek el salladım.

"Tamam prensesler, hepinizden ayrı ayrı özür dileyeceğim. Haydi şimdi o minnoş kıçlarınızı kaldırma zamanı!" diye bağırdım.

Onlar yeniden yerlerine geçtiğinde ben de onları izlemeye devam ettim.

Keşke işimi sevmeseydim. Bunu o kadar çok isterdim ki. Belki de o zaman bu kadar zor olmazdı.

Takım, bana göre turnuvaya hazırdı. Kondisyon olarak da mental olarak da onları iyi hazırladığımı düşünüyordum. Onları babama devrederken her anlamda içim rahat olacaktı.

Bir tek Başar'ın nasıl hissettiğini anlayamıyordum. Son iki haftadır benim uzaklaşmam yüzünden olsa gerek o da benden uzaktı.

Belki de hayatımın en kötü iki haftasını geçirmiştim.

Benden dolayı mı kafası karışmıştı, bilmiyordum. Eğer öyleyse onu böylesine kritik bir zamanda allak bullak ettiysem kendime çok kızardım.

Benimle ne alakası olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

Başar ve Deva...

Düşününce bile karnıma ağrılar saplanıyor. O ise hiçbir şeyin farkında değil, sahada oradan oraya koşturuyor. Çok terlemiş. Ben söyleyemem ama biri ona duştan sonra saçını iyi kurutması gerektiğini söylemeli. Kıvırcık saçlarını iyi kurutmazsa maçlarda dökeceği ter koşmaktan değil hastalıktan olur.

Bir de geceleri uyumuyor. Sabaha kadar onu aktif görüyorum. Uykusunu alması lazım.

Tövbe haşa ama onu her gece online mı diye kontrol edip uykusuz kalacak kadar deliren benken, neden onu uyarıyoruz ki?

Of be sayın sen, 24 yaşında ve erkek kılığındayken başka bir erkekten hoşlanmak gerçekten zor.

Emirhan'ın ne yaptığını görünce, "Top inişe geçtikten sonra blok yapıyorsun, Emirhan. Top inişe geçmeden önce bloke edebilirsin. Karşı takıma sayı kazandırırsın böyle," diye seslendim.

Ama bu sefer daha sakin bir sesle.

Emirhan elini kaldırıp *tamam* demek isterken, Ümit, "Yapmaya devam, et aslan parçası. Senden bu şekilde aldığım ikinci sayı bu," diyerek Emirhan'ın yanağından makas aldı.

Bu konuşmanın uzayacağını bilerek düdük çaldım. "Devam beyler, devam!"

Antrenman on dakika kadar daha sürdü. Hepsini duşlara gönderdikten sonra ben de notlarımı temize çekmek için bir köşeye geçip oturdum. Ama tabletim çantamda kalmıştı. Maalesef ki soyunma odasına gitmek zorundaydım.

İçeriden gelen sesleri duyunca elim kapı kolunda durdu. Ümit'in şarkıları yine devredeydi. Kapıyı yavaşça araladım ve makus talihimle karşılaşmak için içeri girdim.

Aslında beklediğimden daha iyiydi. Herkes yarı çıplaktı ama en azından üstlerinde bir şey vardı. Bazıları çoktan duşa girmiş olacak ki su sesi geliyordu.

Hemen köşeden sıvışmaya çalışarak dolabıma doğru ilerlemeye başladım.

Ahmet, "Beyler, sizin de kalçanız ağrıyor mu ya? Bugün üstüne mi düştüm de hatırlamıyorum ben?" dediğinde gayriihtiyarı ona baktım. Suratı canının acıdığını belli ediyordu.

Belinde havluyla odaya giriş yapan Sinan, "Aklıma kötü kötü şeyler geliyor, Ahmedo... Dün gece neler yaşandı? Biraz acılı olmuş sanki," deyince odadaki herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

Gülmeyen tek kişi olan Ahmet, "Yok be, benim doğuştan gelen bir rahatsızlığım var, ondan böyle," deyince herkes yavaşça ciddileşti.

Sinan şükürler olsun ki havlusunu sıkıca tutarak, "Hadi be! Neyin var?" diye sordu.

Ahmet kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Senin gibi kerkenezleri adam zannediyorum, kardeşim," deyince, Sinan tabiri caizse mal gibi kaldı ama geriye kalan herkes yerlere yatarak gülmeye başladı.

"Ulan bu lafın altında kalacağına Ertuğrul abinin altında kalsaydın daha iyiydi!" Şükrü'nün gülüşü beni de güldürdü.

Sinan soyunma kabinine giderken, "Sorun yok, Ahmetçiğim. Hatta aksine it beni, kak beni, yani hoşuma gider," deyip Ahmet'e cilveli bir şekilde göz kırptı.

Ahmet onu işaret ederek, "Şu hareketlere bak ya... Bu herif beni düşündürüyor, oğlum. Yanında soyunuyoruz ediyoruz, valla ürkmüyor değilim," dedi.

Ben bu sırada tabletimi bulmuştum. Ama ortamın neşesi beni içine çektiği için -asla manzaramla alakası yoktu- gidesim gelmiyordu.

"Ben de aynı düşüncedeyim. Geçen bana iç çamaşırı linki atmış. Sence hangisini alayım diye soruyor. Gece korkudan uyuyamadım," dedi Cüneyt.

"Şakşuka şakşuka şakşuka şaka da şuka!" diye şarkıya eşlik ederek içeri giren Ümit beni görünce bana doğru gelerek oynamaya başladı. "Şakşuka şakşuka! Haydi beyler, hep beraber! Şaka da şuka..."

Gülerek elimle gitmesini işaret ettim. "Ya bulaşma bana, öteye git," dediğimde neresinden çıkarttığına emin olamadığım telefonunu eline alıp şarkıyı durdurdu.

"Bir saniye..." deyip başka bir şarkı açtı. Ellerini bana doğru uzattı. "...beni al kucağına, elini belime sar..." deyince, gülsem de onu ıslak göğsünden ittim.

"Asıl ben bundan şüpheleniyorum," diyerek diğerlerine Ümit'i işaret ettim. "Bu herife karşı kollayalım kendimizi."

Ümit yamuk bir şekilde gülümsedi. "Gel seninle bir dans edelim, Devo. Hiçbir sinir stresin kalmaz. Harbi bak, gel..." diyerek zorla elimi tutmaya çalıştı.

Onun da altında sadece havlu vardı fakat ne şekilde olursa olsun böyle bir ortamda onunla dans edesim yoktu.

Tabletimi göğsüme bastırıp o beni tutamadan hızlıca kaçtım. Arkamdan, "Yeni aşk hayatında mutluluklar dilerim. Dönme sakın geri çok gülerim!" diye bağırıyordu manyak adam.

Yüzümdeki gülümsemeyle beraber yerime oturdum. Keyfim yerine gelmişken çalışmaya başladım. Son haftalarda bu anı pek sık yakalayamıyordum. Kendi kendime dalıp gitmişken, bir anda birinin yanıma oturmasıyla olduğum yerde sıçradım.

"Ananı!" diye bağırdım.

Başar gülerek, "Anamı karıştırma," dedi. Gözlerime sert bir şekilde baktı. "Anan hariç de. Anamı karıştırma, anan hariç de!"

Başparmağımı damağıma bastırıp kafamı geriye doğru attım. "Anan hariç," dedim. "Ödümü koparttın ya. Neden bir anda geliyorsun?" diye çıkıştım.

"Seslendim, duymadın," deyip yeni yıkadığı kıvırcık saçlarını havluyla kurulamaya başladı. Önümdeki kâğıtları işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

Sana hayran hayran bakıyorum, cevabını elbette vermek isterdim. *Islak tenine yapışmış olan beyaz tişörtünün ortaya çıkardığı karın kaslarına bakmamak için şaşı olmamaya çalışıyorum* da diyebilirdim mesela. *Saçlarından damlayan damlaları havada yakalayasım geliyor, beni susatıyor* da dökülebilirdi dudaklarımdan.

Ama maalesef pek mümkün görünmüyordu.

"Çalışıyordum, sen bölene kadar," diye ters bir şekilde konuştum. Onunla normal bir şekilde konuşamıyordum. İlla kavga modunda konuşacaktım. "Sen ne ara duş aldın da geldin? Su döküp çıktın mı? Az bir yerlerini yıkasaydın ya, terli terli dolanıyorsun zaten etrafta." Havluyu saçlarında gezdirirken kafasını da salladığı için damlalar bana da geliyordu. Çığlık atasım vardı gerçekten. "Birader, ıslattın beni ya. Uzaklaşır mısın?"

"Ne söylendin ya," diye ağzının içinde konuşarak biraz da olsa uzaklaştı. Yine de duş jelinin kokusu hâlâ yanı başımda duruyordu. Bir de Hindistan cevizli kokması yok muydu? "Bu aralar canım sıkkın deyince merak ettim, bakmaya geldim... Ve eğer yanlış anlamadıysam benden kaçıyormuşsun gibi geliyor."

Direkt, aksi mümkün değilmiş gibi, "Ne münasebet, kardeşim? Niye senden kaçayım? Sen benim kredi kartı ekstrem misin?" dedim. Bir de kafamı sallamak suretiyle *ne alakası var* kaşı gözü yaptım.

"Yani iki haftadır benim olduğum ortama girmiyor, ben gelince ortamı terk etmiyor, hatta benimle göz temasında bile bulunmadığını inkâr ediyorsun, öyle mi?"

Kafamı geriye doğru çektim. "Birader, sen kafanda neler kuruyorsun ya?" dedim dalga geçer bir şekilde. "Neden böyle bir şey yapayım? İşim başımdan aşkın. Babam gelmeden her şeyi hâle yola sokmaya çalışıyorum. Sizin götünüzü toplamaktan ne yediğimin içtiğimin bile farkında değilim. Sen gelmiş bana ne diyorsun. Allah aşkına bana daha fazla dert çıkarma."

İkna olmamış gibi, "Bir şey uydurduğum yok. Sanki bir suç işlemişsin gibi benden kaçıyorsun. Aksini iddia etsen de buna inanmayacağım," dedi. Havlusunu omzuna atıp ayağa kalktı. "Çocuklarla kahve içmeye gideceğiz. Tabii müsaade edersen..."

"Davetli değilim herhalde?"

"Davetlisin ama işlerin başından aşkınken gelmek istemeyeceğini düşündüm."

Bana laf sokmadan da duramıyordu, brokoli suratlı.

Notlarıma kısaca bir göz attım. "Ben de mola verecektim. Yarım saate işiniz biterse ben de hazır olurum," dedim.

Başar sadece, "Tamam," dedi ve uzaklaştı.

Ben de bu işi neresinden tutarsam tutayım hep elimde kalacağı gerçeğiyle beraber oturmaya devam ettim.

"Senin var ya ayağının değdiği taş olamaz o hırbo. Sen manyak mısın be oğlum? Onun verdiği fikri alıp..." Ümit konuşmaya devam ederdi, eğer garson kız gelmeseydi.

Hep beraber bir kafede oturuyorduk. On dört kişiydik. Emirhan'ın ona laf eden başka bir takım oyuncusundan bahsetmesi üzerine herkes onu övmeye başlamıştı.

Şükrü, "Ya o önce yaptığı faullere baksın. Kolay tabii fake hesaptan sallamak," dedi.

Başar arkasına yaslanıp, "O olduğuna nasıl emin olduk ki?" diye sorunca, Emirhan bir daha yükseldi.

"Kardeşim, o yavşaktan başka bana pembe götlü diyen var mı? Yok! Adım kadar eminim, o! Ama ben onu süründüreceğim," dedi kin dolu bir ifadeyle. "Onun donuna kadar alacağım. Ağzına tükürdüğümün pala bıyıklısı!"

Araya girdim. "Ama turnuvalardan sonra yapacaksın bunu, değil mi?"

Emirhan boğazını temizledi. Soruma cevap vermeden, "Bir de insanları galeyana getiriyor beyin yoksunu. Sanki ben o olduğunu anlamayacağım!" dedi.

Bir kere daha sorma gafletine düşmedim. Aslında bunu önemsemem de gerekmezdi. Ben zaten iki hafta sonra yoktum. Bunu düşünmem gerekmiyordu.

Onlarla geçireceğim vakitleri iyi değerlendirmeliydim. Kimse benim neye üzgün olduğumu bilmezken benimle beraber kederlenemezdi ki.

Doğan Cüceloğlu'nun da dediği gibi, *"Sen hüzünlüsün diye dünya durup sana yol vermeyecek."*

Yani hüznümü bir kenara koyup yolumu kendim çizmeliydim.

Sayın sen, bana verilen bu iki ayı hediye olarak görmek ve karşımdaki kıvırcıkla son zamanlarımı iyi geçirmek istiyorsam bu beni nahif biri yapar mı?

Öyle olsam da kime ne?

Ümit'in, "Senden ne var ne yok, Deva? Bize biraz Koç'tan haber versene. Hakkımızda bir şey diyor mu?" Sorusuyla dikkatler bana çevrildi.

"He ya, ben de çok merak ediyorum," dedi Emirhan. "Geçen beni yanına çağırdı. Sandım ki ağzıma edecek ama almayı unuttuğum bir ödeme varmış, onu verdi."

Ata şaşkın bir şekilde, "Almayı unuttuğum ödeme mi? İnsan nasıl ödemesini unutur?" diye sordu.

"Kardeşim, kafam doluydu. O an parayı düşünemedim yani," dedi Emirhan.

Sinan dalgın gibi bir sesle, "Keşke ben de bir gün parayı düşünmeyecek kadar dolu bir kafaya sahip olsam. Hayali güzel ama gerçekleşecek gibi görünmüyor," dedi.

Sesli verdiğim bir nefesle, "Koç'tan size dair olumsuz bir şey yok," dedim. Hepsi ilgiyle beni dinliyordu. "Zaten benden aldığı bilgiler üzerine konuşuyor. Arada kayıtları da izliyor ama genelde benim notlarım üstüne gidiyoruz. Ben eksiklerinizi söylediğimde de bana *neden düzeltmiyorsun o zaman* diye bir konuşma yapıyor. Yani sizin yüzünüzden ben laf yiyorum," derken gıcık bir şekilde sırıtıyordum.

"Vay benim aslan kardeşim ya!" diyen, sağımda oturan Şükrü kolunu omzuma atıp bana sarılmak mı desem sarsmak mı desem o fiziksel eylemi gerçekleştirdi.

Ben onu üstümden iteklerken, Ahmet, "Kardeşim, sen telefondan kafanı kaldırıp konuşmaya dâhil olabiliyor muydun ya?" dediğinde diğerleri de ona eşlik etti.

Şükrü bezgin bir şekilde, "Bir de sizden trip çekemeyeceğim ya, bir durun," deyip iyice bana doğru döndü. "Ne söylüyorsun Koç'a? Neymiş eksiklerimiz?"

Gülümseyerek arkama doğru yaslandım. "Kimse eksiklerini bilmek istemez. Hele toplum içinde hiç istemez. O yüzden buna cevap veremem. Bunu bir kere yaptım, bir daha yapmam. Sakın ama sakın üstüme gelmeyin!"

"Lan ne alakası var? Ayrımız gayrımız mı var bizim? Hem öğrenirsek birbirimize destek oluruz," dedi Emirhan.

Ata, "Doğru söylüyorlar aslında. Söyle gitsin, ne olacak?" dedi.

Kafamı sağa sola salladım. "Söylemeyeceğim. Zaten herkesin programını eksiklerine göre hazırlıyorum. Aklınız birazcık çalışıyorsa anlarsınız zaten," deyip arkama yaslandım.

"İlla yalvartacak mısın, Deva?" dedi Ümit. "Sen konuşana kadar kalkmam bu masadan," diye beni tehdit edince, onları yolundan çeviremeyeceğimi bildiğimden derin bir nefes alıp bu anı beklermiş gibi konuşmaya başladım.

"İyi o zaman, ilk olarak Ata," diyerek, sol tarafımda olduğu için ona doğru döndüm. O da yerinde dikleşti. "Bu her zaman olmasa da... Bilmiyorum, söylemem doğru kaçar mı..."

Ata elini omzuma koydu. "Deva, söyle gitsin gerçekten. Alınganlık edecek yaşı çoktan geçtim."

Derin bir nefes verdim. Bir çırpıda, "Oyun kurucu olmanın gafletine düşüyorsun. Evet iyisin ama her zaman yerin doldurulabilir. İki elini senin kadar iyi kullanan başka biri olsaydı eğer çoktan senden daha iyi yerlere gelmişti," deyiverdim.

Şükrü, "Haydi bire bismillah," derken bazıları gülüyor bazıları garip sesler çıkartıyordu.

Ata ise gülümsedi. "Cevap vermeme hakkımı kullanacağım. Ama kulağıma küpe yapacağım, Deva. Teşekkür ederim," dedi.

Onu çok fazla tanımıyordum ama bozulduğunu görebiliyordum. Bunu kendisi istemişti. O yüzden çocuk gibi, "Sıra bende, sıra bende," diyen Emirhan'a odaklandım.

"Peki, Emirhan. Uzun forvet parayla satın alınsaydı eminim kredi çeker yine de alırdın. Fakat bunun yanında öylesine üşengeçsin ki bazen top gelmesin diye kaçtığını düşünüyorum. Hatta zaman zaman toptan korktuğunu bile düşündüğüm oluyor. Bu yüzden kıymetini bilmen gereken yeteneği boşa harcama diye sana antrenman sonrasında koşu yazıyorum."

Ümit haykırırcasına gülerken, "Emirhan sabaha ıslak bir yatakta uyanacak," diyordu.

"Ne alakası var, oğlum? Ben kendi düşüncemi söyledim. Bu alanda uzman değilim sonuçta," dedim.

Emirhan kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslandı. "Üşengeç falan değilim. Bazen sadece bir antrenman diyerek geçiştirdiğim oluyor. Hiçbir maçta bu dediklerini göremezsin."

Bunu bildiğimi belli edercesine kafamı salladım. "O yüzden pek de kafama takmayacağım."

Kimse dediğimi umursamayacaksa ben ne diye konuşuyordum ki? Allah'ımın turşuları ya!

Hafifçe omuz silktim. "Sen bilirsin, birader. Ama antrenman, maçın bel kemiğidir. Bence sen oraya bir el at."

Ümit'in, "Ben de aynı naneyi yiyeceğimi bile bile güldüm ama merakla bekliyorum," demesiyle sıra ona geldi.

Bıkmış bir ifadeyle, "Yani Ümit, söylemeyeyim söylemeyeyim diyoru ama... Senin antrenmanlara gelmen için uğraşacağımıza yeni bir takım kurar, onları lige sokardık," dedim.

Ümit, "Lan abartma be!" diye hızlıca cevap verdi. "Birkaç defa uyuyakaldık sadece. Biz de insan değil miyiz? Dört dörtlük olamıyoruz ki!"

Çayımdan sesli bir yudum aldım. "Birkaç defa derken, fazla söyledin sanki ya. Maksimum 1-2'dir o. Hadi yani oradan! Geceden kalmaların yüzünden takımı boşluyorsun. Ve baltaladığın sadece kendin olsan belli bir noktaya kadar müsamaha göstereceğim ama tüm takımı etkiliyorsun," dedim.

"Abart anasını satayım, abart," dedi hiddetle. "Geldiğimde gayet bilinçliyim ben. Ne toptan kaçarım ne savsaklarım, valla iki elimle de gayet güzel oynarım. İki defa uyuduk diye abartmayalım."

Ata, "Sen bana mı laf sokuyorsun lan?" derken, Emirhan, "Ulan puşt, iki dakikada harcadın bizi," dedi.

Yüzümdeki memnuniyetsiz ifademle, "Kardeşim, siz sormadınız mı? İğne yiyesiniz yoksa ne diye kovana elinizi sokuyorsunuz?" dedim.

Şükrü birbirlerine dalaşanları duymazdan gelip, "Bana kız arkadaşımdan laf edeceksin, değil mi?" diye sesini duyurmak için bağırarak sordu.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Koç yakında yanına 'ayrıl kanka ben arkandayım' diye bir pankartla gelirse sorumluluk kabul etmem," dediğimde diğerleri susup söylediğime güldü.

"Siktirin gidin lan!" dedi Şükrü. Dediğimi onaylar gibi telefonunu eline alarak ayaklandı.

"Aha hanımı arıyor," dedi Ahmet. "Koş koş, geç kalma."

Şükrü hepimize bol okkalı küfürler savurduğu aynı saniye içinde telefonu, "Efendim hayatım," diye açarak yanımızdan uzaklaştı.

"Sanırım sıra bana geldi," diyen sese cevap vermek istemiyordum. Aslında konuşmak istiyordum ama kendi hâlimle konuşmak istiyordum. Hiçbir kılığa girmeden, olduğum hâlimle. Bu sebepten onu duymazlıktan geldim. "Deva, sana diyorum. Ben de alabilir miyim eleştirimi?"

Gözlerimi yavaşça ona çevirdim. Kahverengi gözlerini irice açmış, biçimli kaşlarını kaldırmış, kirpiklerinin altından bana bakıyordu.

İtiraf ettiresi vardı beni.

Her şeyi yaktırası vardı bana.

Pişman ettiresi vardı babamı.

Umursamıyor, hatta onu hiç önemsemiyormuş gibi, "Bir de senin nazını niyazını çekemeyeceğim. Bitti gitti bugünlük. Daha da kimse ağzımdan tek kelime alamaz," dedim.

Başar alındığını alenen belli eder bir şekilde, "Öyle olsun. Sorun yok," deyip hafifçe tebessüm etti.

Masaya çıkıp tepinmek istiyordum. Hunharca bağırmak, kafamdaki peruğu söküp atmak ve çığlık çığlığa "*Bana öyle bakma, anlayacaksın*," diye haykırmak istiyordum.

Allah kahretsin ki bu şekilde baktığı için kıyamıyordum da.

Ah benim salak ve yakalanmak üzere olan bahtsız kalbim.

"Birader," dedim içimden ona başka şeyler demek geçerken. "İyisin hoşsun da şu sevinme işini azaltsan mı?"

Başar anlam veremeyerek doğruldu. "O ne demek?"

"Yani tamam en çok sayı getiren sensin. Eyvallah iyi oynuyorsun da her sayı kazandığında oyundan kopuyorsun. Tamam, yine sevin de durmayı da bil. Sen etrafta karne hediyesi almış velet gibi dolaşırken rakip takım bizim sahada pişpirik oynuyor."

Emirhan elini yumruk yaparak ağzını kapattı. "Bu laf sana gireceğine potanın direği girseydi daha iyiydi, Başo," derken gülerek Ümit'i yumrukladı.

Başar ise bozulmuştu. Hem de gerçek anlamda.

Gergin ve onu ilk defa gördüğüm öfkeli hâliyle, "Ne alakası var?" dedi.

Sakin bir şekilde arkama yaslanıp çayımı fondipledim. "Bazen hayat akıp gider be Başar. Sevincini, mutluluğunu kimsenin gözüne sokmadan, anında yaşayıp bitir. Yoksa bir bakarsın o sevincinden vurmuşlar seni."

Ben ne anlatıyordum Allah aşkına?

"Ooo... Devo'dan özlü sözler köşemizde bu akşam..." dedi Sinan. "Bana da giydirmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Açıkçası artık kimseye giydiresim kalmamıştı. Başar'ın neredeyse kırgın olduğunu düşündüğüm bakışları beni kalabalık ortasında yalnızmışım gibi hissettirmişti. Kendimi bir anda babama hediye almak için okuldan kaçtığım ve babamı üzdüğüm o günde bulmuştum.

Neden sadece bu söylediğime değil, başka bir şeye üzüldüğünü düşünüyordum?

Kahverenginin elaya çalan bir tonuna sahip gözleri öylesine delici bakıyordu ki kendimi çırılçıplak hissediyordum.

Masadakiler Şükrü'nün geri gelmesiyle beraber onunla uğraşmaya başlasa da ben hâlâ onun bakışlarından kurtulamamıştım. Israrla ona bakmıyor, o hariç her şeyle ilgileniyormuş gibi yapıyordum ama nafileydi.

Başar bu gece beni uyutmamaya yemin etmişti.

Her ne kadar onlarla vakit geçireceğim son akşamlardan biri olsa da kendimi huzursuz hissettiğim için bu geceyi

sonlandırmak istedim. Ahmet işi çıktığı için gideceğini söylediğinde, ondan beni eve bırakmasını rica ettim.

Kafeden ayrılmadan, ona son bir kez bakmadan önce söylediğim son şey, "Maçtan önce herkes beslenmesine dikkat etsin, beyler. Beni Koç'la papaz etmeyin," oldu.

Eğer bir tek dilek hakkım olsaydı, onunla kendi hâlimde konuşabildiğim bir kahve içimlik vaktim olsun isterdim. O zaman on derdimin dokuzu çözülürdü.

21. PAS

Uyandığımdan beri kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir sürü iş halletmiş, kulübe gelmiş ve tüm eksikleri ayarlamıştım. Yarın turnuvanın ilk maçı oynanacaktı. Bu yüzden heyecanım eksilmiyor, aksine artıyordu.

Takım antrenman yapıyordu. Ben de onları izlerken son eksikleri not alıyordum.

Gözlemlediğim kadarıyla herkesin kondisyonu iyiydi. Tam kadro buradaydık ve herkesin motivasyonu tamdı.

"Top çalarken adımların aksıyor, Ahmet. Sanki kararsızmış gibi kalıyorsun. Daha hızlı aksiyon al," diyen Koç da buradaydı. "Burada prova yapmıyoruz, Emirhan. Dikkatini buraya vermeyeceksen seni içeri alalım. Neden ikide bir eline bakıyorsun? Ojen mi bozuldu?!"

Emirhan şaşkın bir şekilde, "Tırnağım kırılınca canım acıdı, Koç. Sorun yok," deyip devam edince gülüşmeler oldu.

Koç birkaç defa alkışladı. "Dağılmayın beyler, dağılmayın! Yarın kimse size gülsün istemiyorsanız bugün iyi çalışacaksınız. Hadi hızlanın! Ata, oyunu kaybetme!"

Sanki gerçek bir maç izliyor gibiydim. Koç'un burada olmasıyla bu his daha da artmıştı. Düdükler çalıyor, skor ardı ardına değişiyor, herkes varını yoğunu veriyordu.

Onları çok defa izlemiştim. Ama hiçbirinde benim koordine ettiğim bir maçta oynamamışlardı. Herkesin mevkisini ben belirlemiş, yedekleri ayarlamış, hepsini motive etmiştim.

Bu benim takımımdı. İki ay gibi uzun olmayan bir süre de olsa onların yanına olan bendim. Bu hissi tarif edemiyordum. Kendimden bir parça vardı sanki sahada. Attıkları her bir adımda, topa dokundukları her anda ben de onlarla beraber sahada koşturuyordum. Bedenen olmasa da manen oradaydım.

"Başar, sağ ayağına baskıyı azalt," dediğimde, Koç bir anlığına dönüp bana baktı. Maç başladığından beri söylediğim tek cümle buydu. Başar bana bakmadan maça devam ederken, Koç ona yaklaşmamı işaret etti. Korkarak da olsa, "Kusura bakmayın, bir anda konuşmuş bulundum," dedim.

Onu ilk defa gülerken görüyordum. Pek tabii buna gülmek denmezdi, tebessüm ediyordu.

"Ne kusuru, aksine hoşuma gitti. Güvenimi boşa çıkartmıyorsun," dediğinde yerimde zıplamamak için zor duruyordum. Gözleri takımın üzerindeyken kollarını göğsünde bağladı. "Yarın belki de benim son maçım olacak, Deva. Bunu onlara söylemedim, dikkatleri dağılsın istemiyorum. Baban birkaç güne dönüyormuş, o zaman konuşacağım onlarla."

Babam iki gün sonra dönüyordu. Borcu ödedikten sonra yeniden işine dönecekti.

Sayın sen, bilmelisin ki kahroluyorum.

Onlara veda edemeden gidişim şimdiden bende derin yaralar açtı.

Yarın benim de son maçım ama benim Koç gibi onlara veda edecek imkânım yok.

Yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. İlk ve son maçım olacaktı. Biliyordum, senelerce unutamayacaktım.

"Siz konuşana kadar ben belli etmem, Koç," dedim. "Ama eminim çok üzülecekler. Umarım maçı alırız da moralleri daha da bozulmaz."

"Gençler, hepsinin yolu açık. Gitmeden önce her biri için büyük takımlarla görüşmeler yapıyorum. Gittikten sonra da elimi üstlerinden çekmeyeceğim."

"Bu şansı bana verdiğiniz için teşekkür ederim," dediğimde, yavaşça bana doğru baktı. "Biliyorum daha erken ama belki söyleme fırsatım olmaz. Sizinle ve Değirmenaltı'yla çalışmak benim en büyük şansımdı."

Yanılmıyorsam bana gururla bakıyordu. "Babanın çocuğu olduğun zaten belliydi. Sen de bir Çetinceviz'sin sonuçta... Senin yolunun açık olduğunu görebiliyorum, Deva. Aynı şekilde azimle çalışmaya devam et. Kim bilir, yolumuz ileride bir daha kesişir."

Teşekkür eder gibi kafamı eğdim.

Ama yolumuz kesişirse bu iyi sonuçlanmaz, ona yalan söylediğimizi anlardı.

Hayat çok garipti. İki ay önce başıma iş aldığımı düşünürken şimdi buradan ayrılmak istemiyordum.

Her birine tek tek baktım. Koç'un dediği gibi hepsinin yolu açıktı. Kim bilir, belki de onları büyük bir kulüpte bile görebilirdim.

Nereye bakarsam bakayım gözlerim önce onu bulduğundan olsa gerek, Başar'a bakmaya başladım. Kan ter içinde kalmıştı. İki numara olmasının hakkını veriyordu. Şimdiden 20 sayı yapmıştı.

Onunla bir daha konuşamayacak olma fikri mideme baskı yapıyordu sanki. Bunu düşündüğüm her anda olduğu gibi kusma isteğiyle doluyordum. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Terlediğimi hissedince peçete yardımıyla ensemi, alnımı, yüzümü kuruladım. Mola verdiklerinde hepsi su içip nefeslenirken onları uzaktan izlemeye başladım.

Bensiz hayatlarına devam edecek olmaları öylesine acıydı ki hiçbir suçları olmamasına rağmen bu yüzden onlara kızıyordum.

Bir meltem gibi hayatlarından esip geçecektim. Haftalar sonra beni unutacak, belki bir sohbet arasında adımı anacaklardı.

Peki o? O da mı hiç peşime düşmeyecekti?

"Oğlum, pembe götlüsün işte. Diyorum ben sana, senin yerin kort değil. Senin yerin annenin dizinin dibi," diyen Ümit'e baktım. Emirhan'la uğraşmaktan gram usanmıyordu.

"Pembe götlü sen olmasan, her seferinde mırın kırın etmezsin. Zıplayamıyorsun lan sen!" diye cevap verdi Emirhan.

Ümit, "Götüme bak sen! Ha, ben mi zıplayamıyormuşum?" dediğinde şivesinin değişmesine herkes güldü. "Ula seni top diye dizumde sektirirum! Sen ne anlatıysun?"

Emirhan onun kalçasına vurdu. "Oy senin şiveni yerim, uşağım!" deyince Ümit de onun kafasına vurdu. "Tereyağlı hamsim benim!"

Bir yandan gülerken bir yandan ağlamak istemek böyle olsa gerekti.

Kendime gelmeye çalışıp derince bir nefes aldım. Boynuma astığım düdüğü iki defa çaldım. Koç köşede telefonla konuştuğu için, "Kaytarmayın, beyler! On dakika daha, hadi! Herkes yerine geçsin," diyerek alkışladım.

Herkes dediğimi yaparken Başar koşarak yanıma geldi. "N'aber?" diye sordu.

"İyi?" diye cevap verdim.

"Dalgın görünüyorsun. Yarın gelmeyecek misin?" derken dikkatle bana bakıyordu.

"Birader, işim bu benim. Nasıl gelmeyeyim? Korkma, yarın bensiz bir maç geçirmeyeceksin," deyip yavşakça göz kırptım.

Dediğime aldırmadan, "Sadece yarın mı? Sezai abi geldi mi?" dedi.

"Hayır," dedim. Ona söylediğim ilk yalan değildi. Nicesinin içinde bunu görmezden gelebilirdi. "Hadi yerine geç, Başar."

Kaşları çatıldı. "Sende garip bir şey var. Neyse, çıkar kokusu," diyerek koşarak yerine geçti.

Bende garip bir şeyler vardı, doğru söylüyordu.

Kadehimi havaya doğru kaldırdım. "Herkesin bir kadeh içtiği bu muazzam gecede eğer biri benden gizli kaçamak yapmaya çalışırsa..." deyip herkese dikkatle baktım. "Koç'tan önce ben alırım aklını!"

Ata kadehlerimizi tokuşturdu. "Eyvallah, hadi içelim!" dedi beni susturmak ister gibi.

Tünelden önceki son çıkışa gelmek üzereydik. Başarılı bir antrenmanı ve turnuvaların başlamasını kutluyorduk.

Bu, benim onlarla son kez bir araya gelişimdi. Onlar kutlama yapıyordu ama ben her birine hoşça kal diyordum.

Yarın maçın sonucu ne olursa olsun, kimseye görünmeden sessizce çekip gidecektim. Sesli bir vedayı kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Şükrü müziğin sesini hafifçe kıstı. "Sanki ilk defa maça çıkacağız ya! Beyler bir ben mi heyecanlıyım?" diye sordu. "En son Aslı'yla ilk buluşmamızda böyle olmuştum ulan ben!"

Ümit, Şükrü'ye bakarak iç çekti. "Aslında bu adamla dalga geçiyoruz ama maçı kazansak sarılacak kimsemiz yok, kaybetsek kimsenin omzunda teselli bulamayız. Yazık ulan bize," dedi.

Ata da ona hak verdi. "Çok doğru. Geçen de bunu düşündüm. Sanırım ben ortamlardan sıkıldım, beyler," deyince garip bir sessizlik oldu. "Yani... Yani uzatmalı bir manitaya ihtiyacım var be oğlum. Gay oldum demedim sakin olun!"

Emirhan içkisini kafasına dikip hakkını bitirdi. "Gerçekten yok ama, farkında mısınız?" deyince herkes ona baktı. "İstiyorum ama bir türlü karşıma doğru düzgün bir insan çıkmıyor. Ben ne yaptım ya? Kabe'ye giden otobüsü mü taşladım? Adıma azap ayeti mi indi? Tövbe haşa ama rakıyı zemzemle karıştırıp mı içtim? Neden böyle oldu ki?"

Tüm yalnızlar ve yalnız kalmak istemeyenler aynı anda derin düşüncelere daldı. Erkekler gerçekten âşık olmak istiyor olabilir miydi? Bu mümkün müydü?

Başar'ın gözlerini üstümde hissedince ben de bakışlarımı ona çevirdim. Kaşlarıyla beni işaret etti. "Sende nasıl gidiyor işler?" diye sorması beni dumura uğrattı.

Aslında sorusundan çok soruş şekli beni afallatmıştı. Sanki bir açığımı arıyormuş gibi sormuştu.

"Merve'yle doğru düzgün ilişkim olmadı zaten," diye açıklama yapmak bile Merve'yi boğmak istememe sebep oluyordu. "Zaten ben o işlere bir süre ara verdim."

Şükrü ağzına kuruyemiş atmadan, "Aa, niye ki?" dedi.

Dudaklarımı büzdüm. "İmkânsız biri var," dedim.

Neden dedim?

Niye dedim?

Ben aptal mıyım?

Sakın *evet* deme, sakın.

Başar'ın yerinden hafifçe doğrulduğunu gördüm. Ya da yanıldım, bilmiyordum. Kafam karman çormandı.

Ümit heyecanla, "Komşunun kızı falan mı? Kuzenin mi? Neden imkânsız?" diye hızlıca sordu.

Konuştuğuma pişman olduğum saniyeler yaşıyordum. İçkimden içerek kendime süre kazandırmaya çalıştım. Başar'a bakamıyordum. Göreceğim şeyden korkuyordum.

"Bizim olurumuz yok. Zaten onun biz diye bir şeyden haberi de yok. Olamayız," derken sesim öylesine üzgün çıkmıştı ki kendime acıdım.

Gerçekten yazıktı ya bana!

"Oğlum hiçbir şey imkânsız değildir. İstersen aşk tüm engelleri aşar," dedi Şükrü.

Onun için kolaydı tabii ki.

"Neyse ya boş verelim, beyler. Bizim önümüzde çok önemli bir maç var." Tüm enerjimle, "Yarın Çakırları elimizde

döndürüyor muyuz?" diye gür bir sesle sordum. Hep bir ağızdan *EVET!* diye bağırdılar. "Onları evlerine ağlayarak gönderiyor muyuz?" Yeniden *EVET!* sesi duyuldu. Gaza geldiğimden olsa gerek, kendimden beklenmeyen bir hareketle sandalyenin üstüne çıktım. "En büyük kim?" Onlarla beraber bağırdım. "DEĞİRMENALTI!" Çoşkuyla sordum: "Duyamadım, takım! EN BÜYÜK KİM?!"

"DEĞİRMENALTI!" diye bağırdıktan sonra beni de aralarına aldılar ve oluşturduğumuz yuvarlakta bağıra çağıra haykırmaya başladık.

"Her zaman her yerde, karda, kışta en zor günde SENİNLEYİZ DEĞİRMENALTI! Varsın olmasın beş kuruş param, senin olsun son sigaram, sen yeter ki al gel bu maçı! Canım feda senin yoluna, ruhumu koydum uğruna, SENİNLEYİZ DEĞİRMENALTI!"

Lay lay lay lay!!

"SENİNLEYİZ DEĞİRMENALTI!"

Hem öylesine mutlu hem de öylesine mutsuzdum ki en son babaannemin cenazesinde ağlayan ben, benden bağımsız gözümden süzülen yaşları durduramadım. Şu an bu yaşanana inanamıyordum.

Merve beni hayatımda sadece bir kere ağlarken görmüştü. Hatta onda bile gördüğüne inanmamıştı. Şu an bu hâlimi görse, *sen ne kadar duygusuz birisin* konuşması yaptığı her âna pişman olurdu.

Onlar coşkuyla eğlenmeye devam ederken ben aradan sıyrıldım. Arka tarafa geçip hızlıca yanaklarımı sildim.

"Saçmalama, Deva! Yarından sonra ağlamaya bol bol zamanın olacak. Şimdi sırası değil!" diye kendime kızdım.

Ağladığımın belli olmayacağından emin olduktan sonra yeniden onların yanına geçmek üzere hareketlendim. Herkesten ayrı bir köşede beni izlediğini gördüğüm Başar'ın yüzündeki ifadeyi bir şeye yormak istemiyordum.

Bir an önce bitsin ve varoluşsal krizlerime döneyim istiyordum.

22. PAS

Hayatımın en kötü uykusunu uyumuştum. Hatta uyuyamamıştım. Uykuyla uyanıklık hâli arasında gidip gelmiştim. Saate en son baktığımda dörde geliyordu, uyandığımda ise yediye.

"Ablam hâlâ uyuyor," dedi Kuzey. Annem bize çay doldururken o sabahın sekizinde kıtlıktan çıkmışçasına kahvaltı ediyordu. "Hu hu... Deva Hanım... uyansanız mı? Bugün son gününüz... Mutlu olsanız mı?"

Mutlu olmaya çok uzaktım.

Elimle onu savuşturup, "Uğraşma benimle," dedim.

Ben sabah insanı değildim ama Kuzey kesinlikle öyleydi. Bugün Ata'yla ayarladığımız üzere Buse'yle tanışacaklardı. Bu yüzden de ekstra mutluydu.

Onun için girdiğim bu oyundan ben kaybederek ayrılırken o ise kazanıyordu.

"Abla, biraz yüzün gülsün ya!" deyip kolunu boynuma sardı. "Hem bak babam da gelecek bugün. Az neşelen ya! Sonunda bitti rol yapman. Neden mutsuzsun ki?"

Annem kendi kendine söylenerek, "Hoşuna gittiği içindir belki," dediğinde onu duymazlıktan geldim.

Eğer cevap verseydim biliyordum ki tüm hıncımı ondan çıkartırdım. Ve sonu hiç iyi bitmezdi.

Kuzey benden bir cevap beklediği için, "İşimi iyi yaptım mı diye gerginim sadece. Babamı kötü göstermek istemem," diye bir yalan uydurdum.

"Sen Deva Çetinceviz'sin. Senin kusurlu yaptığın bir iş oldu mu ki? Hem sadece idare edecektin, abla. Kimse senden artı bir şey beklemedi ki. Neden taktın bu kadar?" derken oldukça rahattı.

İçimde beni yiyip bitiren bir huzursuzluk vardı. Bugünü ömrüm boyunca unutamayacağımı düşünüyordum. Elimi kalbime bastırdım ve nefes almama engel olan o sızının dinmesini bekledim.

Fakat dinmedi.

Kahvaltı edesim olmadığı için telefonum çalıyor bahanesiyle sofradan kalktım. Beni anlayacak tek insan şu an Merve'ydi. Uyuduğunu bilmeme rağmen hiç beklemeden aradım onu. Yoksa bu hisle baş edemeyecektim.

En son onunla küs ayrılmıştım ama biz dosttuk. Böyle şeyleri dert etmezdik.

Birkaç çalıştan sonra uykulu sesiyle açtı telefonu. "Alo, Deva? Ne oldu sabah sabah? Saat kaç?"

"Bugün onlarla son günüm. Bir daha hiçbir şekilde hayatlarında olmayacağım. Kendimi bok gibi hissediyorum, Merve. Elim ayağım kopuyor sanki. Kendimden bir parçayı orada bırakıyorum sanki." Derin derin nefes aldım. "Çok kötüyüm ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir çırpıda ve hızlıca konuşmamı duyunca ayaklandığına dair sesler işittim. "Bir saniye, kendime geleyim," dedikten iki dakika sonra sesi daha net geliyordu. "Bugün turnuvalar başlıyor, değil mi? Ve baban döndüğü için sen artık çalışmaya devam etmeyeceksin. Dolayısıyla da onları da bir daha göremeyeceksin."

Nefesimin kesildiğini hissettim.

"Ne yapacağım, Merve?" derken kendimi ilk defa bu kadar çaresiz hissediyordum.

"Keşke buna bir cevabım olabilse, Deva. Ama maalesef yok. Kendini açık edemezsin, bu şekilde de devam edemezsin. Ona da takımdaki işine de veda etmek zorundasın, kuşum. Başka bir şansın yok."

Ona da...

Gözlerimi kapattım. İki ay önce hayatımda olmayan takımı ve onun kahverengi gözlerini düşünmemeye çalıştım. Benim onlardan önce de bir hayatım vardı. Neden onlar olmadan yapamayacakmış gibi davranıyordum ki?

Zorlukla yutkundum. "Bugün zor bir gün olacak."

"İstersen yanında olayım diyeceğim ama bu şartlarda kabul etmezsin."

Birkaç saniye oluşan sessizlikte yüzümü sıvazladım. Bunu tek başıma göğüsleyebileceğimi anlayarak, "Ben sana haber veririm. Şimdi hazırlanıp çıkmam lazım," dedim.

"Tamam, kuzum. Ama şunu bil. Hayatta hiçbir şey ve hiç kimse senden önemli değil. Elinde sadece bir tane canın var, Deva. Güzelleştirmen gereken tek bir hayatın var. Onu nasıl yaşayacağına karar vermek senin seçimin. Verdiğin karar ne olursa olsun arkanda olacağımı bil. Sen sadece en mutlu olacağın seçenek neyse onu seç. Olur mu?"

Gülümsemeye çalıştım. "Denerim," dedim ve telefonu kapattım.

Değirmenaltı Spor Kulübü.

Kulübün tabelasının tam altında duruyordum.

Yine.

Bu kılıkta son defa geliyordum buraya. İlk geldiğim zamandaki gibi korku yoktu içimde. Aksine gideceğim diye büyük bir hüzün vardı.

Sayın sen, belki de *gerçekler ortaya çıksa nasıl olurdu* diye düşünüyor olabilirsin. Günlerdir ben de bunu düşünüyorum. İnan bana her şey daha kötü olur.

Maç burada olmayacaktı. Burada bıraktığım birkaç eşyayı alıp maçın bulunduğu yere gidecektim.

Toparlanıp çıkmam yarım saat bile sürmemişti. Soyunma odasına, korta, takımla beraber oturup kahkahalar attığımız yerlere son bir kez girip çıkmıştım. Daha çok vakit geçirmek isterdim ama takımın başında olmam gerekiyordu.

Otobüse binip alana ulaşmam ise bir saat kadar sürmüştü. Görevli kimliğimi gösterince içeriye kolayca girmiştim. Direkt olarak bize ayrılan yere geçtiğimde takımdaki çoğu kişinin ileride beklediğini gördüm.

Onun kıvırcık saçları gözüme çarpan ilk şeydi.

Benim geldiğimi gören Ahmet, "Deva geliyor, beyler," deyince hepsinin bakışları beni buldu. Elimle selam verip onlara doğru yürümeye başladım. Yüzümde hüzünlü bir tebessüm vardı. Aramızda yirmi adım bile yoktu ama ben kilometreler varmış gibi hissediyordum.

İlk önce Ata, "Hoş geldin," dedi, daha sonra diğerleri.

"Hoş buldum, takım!" dedim. Sesimi coşkulu ve enerjik tutmaya çalışıyordum. Benim yüzümden kimsenin modu düşsün istemezdim. Hepsiyle kısaca göz göze geldim. "Herkes sahanın tozunu attırmaya hazır mı? Alıyor muyuz, beyler?" Ellerimi kulaklarıma yasladım. "Duyamadım sizi! Alıyor muyuz?!"

Hep bir ağızdan, "Alıyoruz!" diye bağırdılar.

Keyifle, "Ha şöyle ya!" dedim. Ellerimi çırptım. "Haydi herkes soyunma odasına. Üstler değişilsin, Koç geldiğinde herkes hazır olsun. Detayları konuştuktan sonra sizi ısınmaya alacağız." Hepsi yavaş yavaş kalkmaya başladı. Emirhan uyuşuk hareket edince, "Haydi ağır toplar, haydi! Kimse pembe götlülük yapmıyor bugün," diye ona hitaben konuştum. O da bunu anladı ve bana *hadi oradan* der gibi baktı.

Onlar içeri doğru giderken hareket etmeyen bir kişi vardı.

"Nasılsın?" dedi bana hafifçe omuz atıp.

Rahat görünmeye çalışarak, "İyiyim. Asıl sen nasılsın? Hazır mısın maça?" diye sordum.

Başar hafifçe omuz silkti. "Ben maça çıkmaya alışkınım. Tabii ki heyecan var ama ilk maçım değil. Ama senin ilk maçın. Nasıl hissediyorsun?" diye kibar bir şekilde sordu.

Sayın sen, kendime itiraf etmediğim bir gerçek vardı ya **hani... İşte tam bu anda o gerçek beni çepeçevre** sardı.

Ben Başar'dan hoşlanıyordum.

Ben Başar Korkmaz'dan sadece hoşlanmıyordum ve bu çok kötüydü.

Gerçek yüzüme tokat gibi çarparken gülümseye çalıştım. Bana ilgiyle bakan gözlerine daha da yaklaşma isteğimi defetmeyi deniyordum. Neden böyle giyinmişti ki? Polo yaka beyaz tişört ve siyah kot pantolonu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Üçgen vücudu genetik miydi? Üşümez miydi böyle? Havalar soğumaya başlamıştı ama onun ceketi yoktu.

Sanırım kendimi kaybediyordum.

Bir ihtimal daha var mıydı dersin?

Dokunuşunu kolumda hissedince irkildim. Yanlış bir şey yapmış gibi benden yavaşça uzaklaştı. "İyi misin sen? Sesleniyorum, cevap vermiyorsun. Dokunuyorum, buz gibisin, bir de korkuyorsun." Gözleri gözlerimi esir aldı. "Artık bana söylemek istediğin bir şey var mı, Deva?"

Son cümlesi sitem doluydu.

Neye sitem ediyordu şimdi? Neyi söylemek istiyordum ki ben?

"Dalmışım ya," dedim gerçekten dalgın bir hâlde. "Hadi sen ne duruyorsun burada? Geçsene içeri. Sen de üstünü değiştir."

Çantasını eline aldı. Bana kırgınlıkla karışık bir sinirle baktı. İlk defa gördüğüm bu bakış beni sarstı. "Bugün değil, belki yarın da değil ama daha fazla bekleyemeyeceğim," dedi.

Kendinden oldukça emin konuşuyordu. "Biz seninle o konuşmayı yapacağız. Sakın bana böyle bakma. Neyden bahsettiğimi sen daha iyi biliyorsun."

Nasıl baktığımı bilmiyordum ama nasıl hissettiğimi biliyordum. Dipsiz bir kuyuya düşmüştüm, beni kurtarmasını istiyordum.

Cevap vermeyeceğimi anladığında beni tek başıma bırakıp gitti.

Anlamış mıydı? Eğer anladıysa neden susuyordu? Neyi beklemeyecekti ki?

Yüzümü ellerimin arasına aldım. Sakin kalmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. En iyisi çalışmak olduğu için takımın yanına gitmeye karar verdim. Düşündükçe bir yere varamayacaktım. Bugün biterse belki her şey daha kolay olurdu.

Soyunma odasına girdiğimde karşılaşacağım manzarayı biliyordum. Beklediğim gibi de olmuştu.

İç çamaşırlarıyla duran erkekler, bunu umursamadan sohbet ediyorlardı. Ve içerisi pek de iç açıcı kokmuyordu.

Onları böyle görmeye alışık olduğum için aldırış etmedim. Başar'ın beni göremeyeceği bir yere geçtim ve notlarımı kontrol etmeye odaklandım.

"Ayy, öpesim var seni," diye sesini incelterek konuşan Sinan, Ümit'e doğru üstü çıplak bir şekilde koşuyordu. Ümit de ondan kaçıyordu. "Kaçma benden, yakışıklı. Öpeceğim seni!"

"Bırak daa peşimi!" diyen Ümit'se Ata'nın arkasına saklanıyordu. Ata'yı, Sinan'a doğru itekledi. "Ha bunu öp sen! Baksana mis gibi uşaktır bu!"

Ata gülerek, "Canım, ben namuslu bir erkeğim. Öyle herkese kendimi öptürmem," deyip onu Sinan'ın önüne doğru attı.

Diğer tarafta Şükrü kız arkadaşıyla görüntülü konuşuyordu. Ahmet ve Emirhan telefondan bir şey izleyerek kahkahalarla gülüyordu. Bazıları maç muhabbeti yapıyordu, bazıları bir şeyler atıştırıyordu.

O ise üzgün görünüyordu. Kafasını kurcalayan bir şey varmış gibi durgundu. Gözleri yerdeydi ve öylece duruyordu.

Yanına gidip konuşmak istedim. Neyi olduğunu dinlemek ve ona deva olmak istedim.

Lakin yapamazdım. Ona çekmem gereken duvarlarım vardı, aşmasına izin veremezdim.

Emirhan, "Arkadaşlar," diye seslenince, bakışlarımı ondan zar zor çektim. "Şimdi size bir şey söyleyeceğim ama yine bana pembe götlü demeyeceksiniz," dediğinde gülüşmeler oldu.

"Şahsen ben *eflatun götlü* demeyi daha çok seviyorum," dedi Şükrü.

Emirhan'm bir karın ağrısı olsa gerek ki Şükrü'nün dediğini umursamadan devam etti: "Sizin de maç öncesi mideniz bulanıyor mu? Bakın dalga geçmeyin, siz de insansınız. Hepimiz heyecandan kötü hissetmiyor muyuz ya? Korkmayın, söyleyin."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ben dalga geçerler sanmıştım ama hepsi neler hissettiğini söylemeye başladı.

"Benim sağ bacağım atar hep," dedi Ümit.

Ata yüzümü buruşturup, "Benim feci şekilde uykum gelir. Annem nazar olduğunu söylüyor," dedi.

"Bende mide ağrısı oluyor," dedi Ahmet.

"Beyler, benim de fena hâlde kalbim sıkışıyor," dedi Oğuz.

"Kendimi dinlersem eğer benim de elim ayağım uyuşuyor," dedi Sinan.

Yusuf, "Mide bulantısı ara sıra bende de oluyor," deyince birkaç kişi daha aynısını söyledi.

Gülerek, "Beyler," dedim. "Siz bir doktora mı görünseniz? Maşallah, hepinizin bir yeri ağrıyormuş. Bilseydim sizi birkaç defa muayene ettirirdim."

Hepsi gülüşürken Başar'ın gözleri gözlerimi buldu. Oturuyordum. Eğer oturmuyor olsaydım yerin ayaklarımın altından kaydığını zannederdim. İçimi görüyormuş gibi bakıyordu. Peruk değildi olay. Sanki kalbimi, yüreğimi görüyor gibiydi bakışları.

Telefonuma bildirim düşmesiyle gözlerimiz ayrıldı. Koç onları sahaya bekliyordu.

Ellerim titremese daha sağlıklı düşünebilirdim. Fakat ellerim gibi kalbimde de bir sıkıntı vardı. Maç beni ölesiye heyecanlandırıyordu. Sonrasında gidecek olmam ise felaket gibiydi.

Belki de hata ettiğimi söyleyeceksin ama sanırım ben yapamayacağım. Olmuyor, elimden bu kadar geliyor.

Adım Deva ama ben kendime deva olamıyorum.

Maçta onlarla olamayacağım. Belki böylesi daha iyidir. Korkup kaçtığımı düşünürler ve irdelemezler.

Koç ürkek bir ceylan olduğumu düşünür, belki beni babama şikâyet eder ama bana iş teklif etmez.

Onlarla geçirdiğim iki aya yakışmaz bu ama elimde değil. Buraya kadar olduğunu kabul etmeliyim. Yoksa yapamayacağım. Maçın ortasında kendimi harabe bir şekilde bulacağımı biliyorum.

Gitmem gerek.

"Kızlar," dedim yüksek sesle. Kendi aralarında konuşmaya son verip, herkes kafasını bana çevirdi. "Koç hazır, sahada sizi bekliyor," dediğimde uğultu olmaya başladı.

Ümit, "Allah'ım, bismillahirrahmanirrahim, sen bize yardım et," deyip ayaklandığında, *âmin* sesleri yükseldi.

Sesimi yükselterek, "Bir dağılmayın!" dedim. Bazıları kapıdan çıkmaya hazırken durdular. "Koç'un yanında konuşamazsam diye şimdi konuşmak istiyorum."

Başar uzun bir süre sonra ilk defa kafasını kaldırdı. Direkt olarak gözlerime bakıyordu.

Sakin kalmaya çalıştım.

Tüm takım çok heyecanlıydı. Bu yüzden kimse yüzümdeki hüznü göremiyordu.

Yavaş yavaş etrafımda toplandıklarında Başar tam karşımdaydı.

Hayatımdaki en büyük sınavımı veriyordum. Ve itiraf etmesi güç olsa da sınıfta kalmıştım. Hem de bütün soruları doğru yapmama rağmen.

"Takım!" dedim içten gelen bir sesle. Hepsiyle tek tek -en uzun süre onunla- göz göze geldim. "Acısıyla tatlısıyla beraber iki ay geçirdik. İlk deneyimimin Değirmenaltı olacağını tahmin dahi edemezdim. Sizinle harika zaman geçirdim."

Ümit, "Yaa biz de öyle, Devo. Neden duygusal olduk ki? Gidiyorsun diye mi?" dedi.

Omuz silktim. "Bu sizinle son ânım diyedir belki," dediğimde, babamın geldiğini bildikleri için kimse buna şaşırmadı. "Sizinle çalışmadan önce de başarılarınızı gıpta ile seyrediyordum. Siz farkında değildiniz ama ben oradaydım. Ben yine orada olmaya devam edeceğim. Ve siz yine Değirmenaltı olmanın hakkını verecekseniz."

Ata elini omzuma atıp beni hafifçe sarstı. "Maçtan önce ağlatacak mısın ulan bizi? Neden bir daha görüşemeyecekmişiz gibi davranıyorsun?" Sesini yalandan alçalttı. "Koç'un sana iş teklif ettiğini biliyoruz."

"Abbov!" dedi Ümit.

Bu nasıl bir tepkiydi, şu an idrak edemiyordum.

"Kulüpte olurum ama belki sizinle çalışmam," diye yalan söyledim. Bunu söylerken Başar'a bakmamaya dikkat etmiştim. "O yüzden son kez maça çıkmadan..." deyip sağ elimi çemberin ortasına uzattım. "Alıyor muyuz, Değirmenaltı?" dediğimde önce onun eli, elimin üstüne geldi. Veda ediyordum, anlıyor muydu? "Duyamadım?!" dedim ağlamamak için zor dururken.

"EVET!" diye bağırlar.

"Çakırlara tur attırıyor muyuz?"

"EVET!"

"Sahada onları dans ettiriyor muyuz?!

"EVET!"

Ümit, "Binlerce dansöz var, turnuva versiyon!" dedi.

Elimi "Bir," diyerek yukarı kaldırınca hepsi bana eşlik etti. "İki," deyip aşağı indirdik. "Üç," deyip tekrar yukarı kaldırdık. Ve hep bir ağızdan bağırdık: "DEĞİRMENALTI!"

Bağrışlar eşliğinde bir alkış tufanı koparken içimde de fırtınalar kopuyordu. Her ne kadar temas etmeyi pek sevmesem de anın etkisiyle önce yanımda olan Ata'ya, sonra Ahmet'e, Ümit'e ve Şükrü'ye sarıldım.

"Al gel, takım!" dedim canı gönülden. "Bu maç son maçınmış gibi çık! Al ve gel!"

Sana yalan söyleyemem. Ona sarılmak için başlattım bu işi. Hayatımın hiçbir noktasında ona sarılamayacağımı bildiğim için yaptım. Yanlıştı belki ama buna hakkım vardı. Ömrüm boyunca sadece bir sarılmaya tamah edecektim.

Belki de hayat benim sandığımın aksine tamamen karmaşaydı. Yaratıcının planı benim sandığım gibi değildi. Ne borçtu mühim olan ne de babamın işi. Onunla tanışmak için gönderilmiştim ben buraya. Ona bağlanmak ve kopup gitmek için gelmiştim. Hayatımın sınavı buydu belki de.

Beni de buradan kıracaktı hayat.

Ümit ve Emirhan iyice gaza gelip takımın marşını söylemeye başladıklarında, ben ona sarılmak için dibinde bitmiştim. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Alnına dökülen kıvırcık saçlarına dokunmak istedim ama bu kadarı bana mübah değildi.

"Başarılar, Başar," derken sesim kulağıma zar zor ulaşmıştı. "Tüm güzellikler senin olsun."

Fakat sarılamadım. Kollarım uzanmadı ona. Kulaklarım uğuldadı, ellerim titredi ama bir adım daha yaklaşamadım. Korkuyordum bırakamam diye. Ya da kendimi tamamen bırakırım diye.

Tepki vermediğinden, daha fazla böyle duramayacağımı fark edip uzaklaşmaya yeltendim. Ama beni durduran, onun bileğimden tutması ve beni kendine doğru sıkıca çekmesiydi.

Sarılıyorduk.

Sarılıyorduk ve ben parçalara ayrılmak üzereydim.

Kollarımı kalın bedenine sıkıca doladım. Dışarıdan nasıl görünüyordu bilmiyordum ama şu noktada bunu önemseyemiyordum.

Hayatımın aşkına, onun bundan haberi yokken, ilk ve son kez sarılıyordum.

Dünya durmalı, kelebekler kanat çırpmayı bırakmalı, akrep yelkovanı kovalamamalıydı. Bu hayat bana bunu borçluydu. Bu yaşıma kadar kendimden çok başkalarını düşündüğüm hayat bana olan borcunu sadece tek bir sarılmayla ödememeliydi.

"Deva," dedi iki saniye sonra. "Deva."

Adım buydu. Benim hakkımda bildiği doğru olan bilgilerden biri buydu.

Sadece Deva diyerek nereye varmak istemekteydi?

Ona böylesine yakın olduğum bir anda etrafta kıyamet koparken ben onun kokusunu içime çekiyordum. Bu koku için aylarca yatak döşek olacağımı bile bile hem de.

Yavaşça benden uzaklaştığında kollarım gücünü kaybetmişti sanki. Ona sarıldıktan sonra bir daha hiçbir şey yeterli gelmeyecekti, biliyordum. Sadece sekiz saniye sürmüştü sarılmamız. Ama ben bu sekiz saniyede onu yaşamış, ona âşık olduğumu anlamış ve ona veda etmiştim.

Hayat bana sadece sekiz saniyeyi reva görmüştü.

Gözlerine bakamadım. Nasıl baktığını görsem kendimi ulu orta bu yerde bırakırdım. Bu yüzden tüm gardımı topladım. Yutkundum ve yoluma devam etmek için yine Deva oldum.

"Haydi kızlar, şimdi oyun zamanı! Koç bekliyor, haydi!" dediğimde, herkes yeniden kapıya yöneldi.

Ben cesur bir kadındım. Şimdiye kadar korku denen duyguyla pek fazla yüz göz olmamıştım. Ama yeni Deva korkuyordu. Bu yüzden arkalarından bakamadı. Onunla bir daha göz göze gelemedi. Kaçarak kendini lavaboya attı ve kapıyı kilitledi.

Göz pınarlarımda yaşlar birikmişti. Fakat ağlayamıyordum. Göğsüme bir taş bağlamışlardı sanki. Boğazımda bir yumru vardı, yutkunamıyordum bile.

Klozetin üstüne oturdum, dizlerimi kendime çektim ve saymaya başladım.

Bir: düşünme.

İki: bırak.

Üç: hiç olmamış gibi davran.

Dört: devam et.

Beş: kolay değil.

Altı: hiçbir zaman kolay olmadı.

Yedi: zorundasın.

Sekiz: sakinleş.

Dokuz: hiçbir zaman senin olmadı.

On: hiçbir zaman da senin olmayacak.

Devamı gelmiyordu. Bu küçük kabinin içinde ruhum daha çok sıkışıyordu. Zar zor ellerimi yıkadım. Sahadaki gürültüye kulaklarımı kapamayı denedim. Herkes coşkuyla bağırıyordu.

Ben bağıra çağıra ağlamak istiyordum.

Yeniden soyunma odasına geldim. Buradan acilen gitmezsem kendimi kaybedecektim. Eşyalarımın hepsini aldım ve bir saniye daha burada durmadan kendimi dışarı attım.

Adımlarım sarsak ve dengesizdi. Aslında dışarıya çıkmalıydım ama bir şekilde maçın yapılacağı yere doğru gidiyordum.

Ben onları yalnız bırakmıyordum ki. Ben hiç onlarla olamamıştım.

Benim bir ayağım hep eşikteydi zaten, hiçbir zaman içeri girememiştim.

Tezahüratları, alkışları, tüm bağırışları duyuyordum. Bir köşeye geçtim ve onları izlemeye başladım. Çakırları görüyordum. Kendi taraflarında ısınıyor, taraftarları gaza getiriyorlardı. Bizim takımı göremediğim için biraz daha ilerlemem gerekmişti.

Ve biraz sonra onları gördüm.

Oradaydılar, birkaç metre ilerimdeydiler. Benim ayarladığım şekilde oynayacaklardı. Koç tüm koordineyi bana bırakmıştı. Kendimden emindim. Karşı takımı da defalarca izlemiştim. Biliyordum ki maçı biz alacaktık.

Ne garip, değil mi? Biz diyorum ama yanlarında olamıyorum.

Gözlerim onu aradı. Onca iri yarı adamın arasında dikkat çekiyordu kıvırcık saçları.

Beni arıyordu.

Gözleri etraftaydı. Tüm takım gibi o da beni arıyordu. Herkes merakla bakıyordu ama o endişeliydi. Belki de anlamıştı. Belki de ben bunca zaman içinde kendimi kandırmıştım.

Bu sefer ne prenses vardı ne de onu kurtaracak bir prens. Bu masalın sonu bile yoktu.

Bedenimin alev alev yandığını hissediyordum. Aynı zamanda buz gibiydim de. Tüm keşkeler ayak ucumda dolanıyordu. Benim boynum kaderin önünde kıldan inceydi. Bu yüzden daha fazla eziyet etmemeliydim kendime.

Bende bir anadan doğmamış mıydım?

O bunca kalabalığın içinde beni ararken ben, onun beni göremeyeceği bir yerde sırtımı duvara verip sakinleşmeye çalıştım. Ağlasam belki içimdeki bu derin sızı dinerdi. Kimin ne göreceği de umurumda değildi ama ağlayamıyordum.

Hayatım bu noktadan sonra mahvolmuştu ama ben bir damla gözyaşı bile akıtamıyordum.

Bir kez daha dönüp bakamadım. Ne ona ne de takımıma. Yumruklarımı sıktım, ağır adımlarla doğruldum duvardan.

"Maçın başlamasına dakikalar kaldı. Herkes hazır mı?" diye bağırdı spiker.

Ben hazır değildim. Bu yüzden gidiyordum.

Yerle yeksan olmanın kelime anlamını tamamen yaşadığım bu anda soluklarım boğazıma diziliyordu. Göğsümden taşmaya başlayan çaresizlik tüm bedenimi kaplıyordu.

Tüm keşkeler de benimle beraber geliyordu.

Belki bir adım attım, belki iki, emin değildim. Bir el beni bileğimden yakaladı ve hızla kendine çevirdi.

Kıvırcık saçları tam karşımda duruyordu.

Buradaydı, tam karşımda bana büyük bir kırgınlıkla bakıyordu.

Kurumuş dudaklarımla, "Başar?" dedim.

Nefes nefeseydi. "Deva, gidiyor musun?" dedi telaşla.

Maçın başlamak üzere olduğuna dair anons yankılandı. "Maç başlıyor!" dedim.

Bir çırpıda, "Umurumda değil!" dedi. Hâlâ bileğimi tutuyordu. Aramızdaki iki adım boşluğun birini kapatıp bana doğru yaklaştı. "Deva, ben anlamıyorum!" dedi bağırarak. O kadar yüksek sesle bağırdı ki buna rağmen sesini zar zor duydum. "Ben, bana ne oluyor anlamıyorum! Sen ne yapıyorsun anlamıyorum! Bunlar benim uydurmalarım mı yoksa gerçekten bir şeyler yaşanıyor mu, ben anlamıyorum!"

Kalbim deli gibi çarpmasa, kulaklarım uğuldamasa bir cevap verebilirdim. Sadece bakabildim, daha fazlasını yapamadım.

Bileğimdeki eli yavaşça avuç içime kaydı ve elimi sıkıca kavradı.

Tüm idrakimi yitirmiştim.

Bir arada olması beni hayrete düşüren ellerimizi havaya kaldırdı. "Ben senin elini tutuyorum! Görüyor musun? Ben senin elini tutuyorum, Deva!" dedi bağıra çağıra. İlk defa gördüğüm bu hâlî çıldırmış gibiydi. "Bu ne demek, biliyor musun? Ben aklımı yitireceğim! Sen gidiyor musun? Neden? Ben anlayamıyorum, Deva! Yalvarırım konuş, ben anlayamıyorum!"

Maçın başladığına dair sesi duyduk. Ama o duymamış olacak ki hâlâ elimi tutuyordu.

"Maç..." dediğim saniye sözümü hiddetle kesti.

"Başlarım maçına! Sen gidiyordun!" diye bağırdı. Bağırmamalıydı. Herkesin sessiz olduğu o birkaç saniyelik anda

bağırmaması gerekirdi. Şimdi bu bilmem kaç yüz kişilik ortamda herkesin dilini yutmasına sebep olmamalıydı. Bunu şu an değil hiçbir zaman yapmamalıydı. "Gözümün içine bak ve bana ne olduğunu söyle!"

Zar zor yutkundum.

Bakışlarımı hızlıca etrafta gezdirdim. "Her-kes, herkes bize bakıyor."

Elimi daha sıkı kavradı. "Baksın! İsterse tüm dünya karşıma dizilsin! Umurumda mı sanıyorsun?! Sen gidiyordun, Deva! Ben idrak edemiyorum!" Delirmiş gibiydi. Hatta delirmişti. "Bana bir şey söyle! Bana kaçmadığını söyle!" diye koca salonu inletecek derecede bağırdı.

Titreyen sesimle, "A- Anlayamıyorum," dedim.

Şimdiye kadar bir kere bile titrememişti benim sesim.

Güldü.

Evet, güldü.

"Ben sana anlatayım," dedi. Sesindeki ani sakinlik beni daha çok korkuttu.

Devam etmesini mi istiyordum yoksa arkama bakmadan kaçmak mı? Kaderin yazdığını mı oynamak istiyordum yoksa kalemi elime almak mı?

Başar bana fırsat vermeden çoktan yeni bir sayfa açmıştı bile.

Aramızdaki bir adımı da kapattı. Gözleri, onu iyice anlamamı ister gibi gözlerime kenetlendi.

"Bilmiyorum in misin cin misin, kız mısın erkek misin! Bilmiyorum yaşın kaç, adın gerçekte ne! Bilmiyorum neden geldin neden bir veda edemeden kaçıp gidiyorsun! Ama bildiğim tek bir şey var, Deva."

Herkes benim gibi derin bir sessizliğe gömülmüştü. Bir tek onu ve çırpınır gibi atan kalbimin sesini duyuyordum.

Ellerimizi göğsünün üstüne koydu. Benim susması için baktığımı anlamadan, yalvarır gibi bakıyordu bana.

"Ne olduğun, kim olduğun umurumda değil! Her kimsen! Uzaylı bile olsan gram umurumdaysa namert olayım!" diye bağırarak tüm salonu inletti. "Ben karşımda gördüğüm bu kişiden gerçekten hoşlanıyorum, Deva. Duydun mu beni?! Ve inan bana, ne olursa olsun onun bir veda bile etmeden çekip gitmesine izin verecek bir adam değilim ben!"

Devre arası...

Kitap Kurdu